

Người Yêu Hối, Hãy “Đánh Dấu” Em Đi

Contents

Người Yêu Hối, Hãy “Đánh Dấu” Em Đi	1
1. Chương 1: Anh Là Alpha Định Mệnh Của Đời Em	1
2. Chương 2: Vòng Cổ Phòng Cẩn	4
3. Chương 3: Tổ Tình	7
4. Chương 4: Em Có Phải Vì Anh Đâu	9
5. Chương 5: Em Sẽ Sinh Một Đứa Cho Anh	13
6. Chương 6: Cái Ôm Ấm Ấp	16
7. Chương 7: Kỳ Phát Tình Không Kịp Đề Phòng (1)	19
8. Chương 8: Kỳ Phát Tình Không Kịp Đề Phòng (2)	22
9. Chương 9: Đừng Bắt Nạt Anh Ấy	25
10. Chương 10: Thật Sự Động Lòng	28
11. Chương 11: Anh Thích Em	30
12. Chương 12: Hãy Cẩn Em Lần Nữa Đi	32
13. Chương 13: Con Trai Anh Bị Người Ta Cẩn Rồi Đây	35
14. Chương 14: Sống Chung	37
15. Chương 15: “ôm” Em Đi	39
16. Chương 16: Anh Sẽ Không Dừng Lại Đâu	41
17. Chương 17: Xoạc Đau Em Cũng Không Sao Cả	44
18. Chương 18: Kỳ Phát Tình (1)	46
19. Chương 19: Kỳ Phát Tình (2)	49
20. Chương 20: Kỳ Phát Tình (3)	52
21. Chương 21: Kỳ Phát Tình (4)	55

Người Yêu Hối, Hãy “Đánh Dấu” Em Đi

Giới thiệu

Editor: DúĐộ dài: 21 chương chính văn Thể loại: Dị năng lý trí A công x Dính người kiêu ngạo O thụ, song khiết, chủ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-yeu-hoi-hay-danh-dau-em-di>

1. Chương 1: Anh Là Alpha Định Mệnh Của Đời Em

Doãn Lạc cúi kính cúp điện thoại.

Năm phút trước, cậu vừa mới nổi cẩu với một bác sĩ Alpha. Bác sĩ Alpha nọ lúc bình thường là một người rất uy nghiêm, vậy mà lại bị cậu mắng đến mức không dám cãi lại.

Ai bảo gã là bác sĩ của bệnh viện nhà cậu cơ chứ.

Doãn Lạc là một Omega. Từ năm mười sáu tuổi, sau khi tuyến thể phát triển hẳn, kỳ phát tình của cậu cực kỳ mất ổn định, thi thoảng cách một tháng cậu lại gặp phải kỳ phát tình, mà đôi khi suốt cả năm trời không hề có chút động tĩnh gì, chuyện này khiến cậu thấy phiền phức khôn cùng. Cha cậu, Doãn Thế An, là viện trưởng của một bệnh viện nổi tiếng, cũng là người có uy quyền trong giới y học hiện giờ. Vào năm mười sáu tuổi, cậu đã làm một chuỗi kiểm tra cơ thể tại bệnh viện nhà mình, song không phát hiện ra bất cứ điều khác thường nào, cuối cùng chỉ có thể đổ cho thể chất dị thường mà thôi. Đến năm nay khi cậu hai mươi tuổi rồi vẫn phải chịu đựng vấn đề kỳ phát tình không có quy luật này.

Mà cũng vì mới tuần trước, bác sĩ Alpha này đã đoán sai kỳ phát tình của cậu, hại cậu đang ở nước ngoài mà phát tình, dẫn tới bao sự náo loạn, suýt chút nữa đã gây họa lớn. Một Omega phát tình ở nơi công cộng, hậu quả không cần nghĩ cũng biết. May là trước khi xảy ra chuyện cậu đã chuẩn bị sẵn rồi, lần ấy ra nước ngoài có đưa bảo tiêu Beta đi cùng nên mới không xảy ra chuyện gì.

Mặc dù Doãn Lạc là Omega, sở hữu vẻ ngoài và dáng người nhu nhược của một Omega, song lại không hề có tính cách hòa nhã của một Omega chút nào. Từ trước đến nay, cậu luôn tự tin và ngạo mạn, bởi vậy chuyện lần này không gây ra ám ảnh về mặt tâm lý cho cậu. Nhưng không biết là có phải vì liên quan đến thể chất kỳ lạ hay không mà sự ảnh hưởng từ uy áp của Alpha đối với cậu nhỏ khôn cùng. Đó cũng là lý do tại sao Doãn Thế An lại yên tâm sắp xếp thuộc hạ của mình – một bác sĩ Alpha ưu tú nhất – đảm nhiệm bác sĩ trưởng của Doãn Lạc, chỉ là ông không ngờ ngay cả Alpha nhạy cảm nhất với chất dẫn dụ cũng không đoán ra được quy luật kỳ phát tình của con trai cưng nhà mình.

Một lần, hai lần còn có thể phòng tránh được, nhưng nếu lúc nào cũng phải giữ trạng thái cảnh giác thì khó đảm bảo sẽ không có những lúc sơ sẩy.

Vì thể chất đặc biệt của con trai cưng, Doãn Thế An đã nghĩ hết mọi cách rồi.

Cho nên bây giờ, Doãn Lạc đang đứng trước cổng một bệnh viện khác, sắp phải đi hẹn trước để sắp xếp một buổi kiểm tra chất dẫn dụ. Nghe nói thiết bị ở đây là những dụng cụ tân tiến nhất từ nước ngoài, cả nước chỉ có một ở nơi đây thôi.

Cậu bực mình và thêm cả chút không yên lòng nữa, khi bước vào bệnh viện thì không hề chú ý ở phía đối diện cũng đang có một người hoảng hốt, thất thần đi ngược về phía cậu.

Không bắt ngờ chút nào, hai người va vào nhau.

Thân hình của Doãn Lạc nhỏ gầy, bị một Alpha cao lớn hơn mình đâm phải mà lùi về phía sau một bước. Cậu vừa đi lên bậc thang, cả người không khỏi ngã ngửa về phía sau. Khi sắp sửa bị ngã xuống, người Alpha ở trước mặt cậu nhanh tay lẹ mắt nắm lấy cánh tay cậu, đột ngột kéo cậu về phía mình.

Doãn Lạc mờ mịt lao vào lòng của người Alpha nọ, suy nghĩ đầu tiên nảy lên trong đầu không phải là muốn chửi ầm lên mà là cảm thấy mùi của người này thơm khôn cùng. Cậu ngẩng đầu, chỉ thấy người đàn ông với gương mặt anh tuấn đó áy náy nói: “Xin lỗi, là do tôi không nhìn đường.”

Người Alpha nọ lịch sự đẩy Omega ra, hỏi lần nữa xem cậu thế nào, có bị trật tay không, hay có chỗ nào bị thương không?

Doãn Lạc không đáp lại, chỉ ngẩng nhìn gương mặt của người ấy. Dưới ánh sáng ngược chiều, cậu chỉ chú ý tới vẻ mặt buồn bã của người đàn ông Alpha anh tuấn nọ, mày nhíu chặt, dường như đang có tâm sự. Điều này khiến cậu nảy sinh sự xúc động khó hiểu muốn vươn tay vuốt phần nhẵn lại giữa hàng lông mày anh. Nhưng bàn tay cậu vừa mới vươn ra một nửa thì người nọ đã buông cậu ra, không hề thêm chút hành động dư thừa nào cả.

Chuyện này khiến Doãn Lạc hơi bất mãn. Về ngoài của cậu được di truyền từ gen trội của cả cha và ba, bình thường luôn là tiêu điểm hút mắt người khác. Nhưng thấy người Alpha này không hề có phản ứng gì, thậm chí sau khi xác định được cậu không sao, còn vội vã rời đi.

Đôi bên đều là người đứng lần đầu gặp gỡ, Doãn Lạc không có lý do gì để giữ người ấy lại, chỉ kịp lấy một tấm danh thiếp từ chỗ anh. Con dấu phía góc phải của tấm danh thiếp là con dấu của bệnh viện này, ở chính giữa viết tên của người nọ, Lâm Hiên.

Doãn Lạc dùng ngón tay cái chạm rãi chà xát lên cái tên trên tấm danh thiếp, ngừng lại giây lát trên phía chóp hàng chữ ngắn ngủi ấy.

Cậu chưa từng nghĩ rằng, có một ngày mình sẽ nhất kiến chung tình với một Alpha.

“Ba, ba ơi...” Doãn Lạc gọi Đan Thanh bằng giọng điệu mềm mại, dựa vào người ba như đang làm nũng. Dù bên ngoài cậu có gương nanh múa vuốt thế nào thì khi ở nhà vẫn là một đứa trẻ ngoan.

Hai người cha của Doãn Lạc, Doãn Thế An và Đan Thanh là một cặp AO điển hình. Nhà họ Đan có bối cảnh chính trị, dù đôi bên là quan hệ thông gia chính trị và thương mại, suy xét đến sự phát triển lâu dài và lợi ích của gia tộc là chủ yếu, nhưng lại không có tình tiết cầu huyết nào như ép hôn và ngoại tình được chiếu trên đa số phim truyền hình, sau khi kết hôn xong, hai người vô cùng ân ái. Chỉ là sức khỏe của Đan Thanh không tốt lắm, đã qua nhiều năm đến vậy mà chỉ có một đứa con trai cứng là Doãn Lạc, bởi vậy hai người đều cực kỳ nuông chiều cậu, mới tạo thành tính cách ngạo mạn đó của Doãn Lạc.

Đan Thanh biết mỗi khi con mình dùng kiểu giọng này nói chuyện thì chắc hẳn là có yêu cầu gì, “Sao thế, lại muốn xin ba chuyện gì à?”

Doãn Lạc đáp lại không chút dè dặt: “Con nhìn trúng một Alpha ạ.”

Bàn tay của Đan Thanh dừng một lát rồi hỏi: “Là cậu bác sĩ Alpha dưới quyền cha con ư?”

“Không phải anh ta.” Doãn Lạc biết cha mình cố ý tác hợp cho mình với gã bác sĩ Alpha nọ nên mới để gã làm bác sĩ trưởng của mình. Nhưng cậu không có ý kia, cũng đã đề cập với người ta từ lâu. Song, không hiểu có phải vì tiếng tăm của cha mình rất vang dội hay không mà gã bác sĩ Alpha nọ cũng không hề mất hi vọng, vẫn khăng khăng làm bác sĩ trưởng của cậu, có lẽ là định lâu ngày sinh tình. Đó cũng là lý do chính tại sao Doãn Lạc lại muốn nhân cơ hội lần này để nổi giận với gã. Cậu không phải một thiếu gia không hiểu sự đời, bởi đúng là thể chất đặc biệt của mình không trách người khác được, cậu buộc phải làm như vậy chẳng qua là vì muốn để người ta biết khó mà lui.

Cậu cũng không thấy mình kém hơn một bậc vì là Omega chút nào, cậu rất hiểu cách lợi dụng ưu thế trời sinh của Omega. Mà có lẽ là vì cha và ba của cậu đều là những người giỏi giang nên tác phong làm việc của cậu cũng có khuynh hướng như Alpha hơn, cho nên khi đối mặt với sự theo đuổi quẩn quýt của gã bác sĩ Alpha nọ, cậu cũng không muốn dựa vào sự giúp đỡ từ cha hay những người khác. Cậu muốn tự mình xử lý tốt chuyện này.

Đan Thanh vốn tưởng mình sẽ nghe thấy con trai cầu nhàu về cậu bác sĩ Alpha kia, nhưng không ngờ là không có. Tình hình ở chung của con mình và cậu ta, ông và cha cậu đều đặt vào mắt, nhưng nếu con trai không cầu xin sự giúp đỡ từ họ thì họ cũng không nhúng tay làm gì. Giữ gìn sự tôn trọng đối với việc riêng tư của nhau là quy định trong gia đình của bọn họ.

Đan Thanh không để chủ đề nói chuyện của con mình tản đi mất đã hỏi tiếp: “Vậy thì là ai?”

“Là một người con va phải khi đang đi trên đường, con chỉ có một tấm danh thiếp của anh ấy thôi.” Doãn Lạc lấy danh thiếp ra, đưa tới trước mặt Đan Thanh, “Con muốn biết tất cả mọi chuyện về anh ấy.”

Đan Thanh tỏ vẻ không có ý kiến gì với hành động của con trai mình. Ông chỉ lướt qua cái tên trên đó rồi hỏi: “Con muốn điều tra thông tin của cậu ta?”

Doãn Lạc gật đầu: “Dạ.”

Đối với những người có tiền, có quyền như bọn họ, điều tra thông tin của một người không phải chuyện khó khăn gì, huống chi Đan Thanh còn làm một công việc liên quan đến chuyện đó nữa, nên cũng không trách con trai sẽ nghĩ đến nơi này. Nhưng Đan Thanh vẫn do dự một lúc rồi nói thẳng: “Nếu con thật sự thích người ta thì ngàn vạn lần đừng dùng cách này.”

Tuy con trai của họ thông minh, song ở phương diện đối nhân xử thế vẫn có khiếm khuyết. Trong đó cũng có nguyên nhân là do hai người đã bảo bọc cậu quá nhiều.

Doãn Lạc không hiểu mô tê gì, cậu hỏi thẳng: “Tại sao ạ?”

“Thích một người là phải tự mình đi tìm hiểu, mà không phải là thông qua cách như thế, điều đó sẽ chỉ khiến người ta thấy mình không được tôn trọng.” Đan Thanh nhìn về mặt mông lưng của con trai mình, đưa ra ví dụ để giải thích: “Cũng giống như có một số giáo viên sẽ chỉ thích những học sinh có thành tích xuất sắc vậy. Thứ giáo viên nhìn vào là giá trị của học sinh, mà không phải là nội tâm thật sự của người học sinh đó. Kết quả được điều tra ra cũng giống như thế, trong đó sẽ chứa hoặc nhiều hoặc ít những cái nhìn chủ quan từ người điều tra, chuyện này là không công bằng với người bị điều tra.”

Với ví dụ như vậy, Doãn Lạc đã hiểu ra. Cũng như việc cậu không thích gã bác sĩ Alpha nọ là vì gã có hảo cảm với mình bởi bối cảnh của gia đình mình vậy.

Cậu nhìn về phía Đan Thanh, lại hỏi tiếp: “Ba, vậy ba cũng sẽ như thế ă?”

“Ừ, dù gì con cũng là con trai ba mà. Sao ba có thể không mang theo cảm nhận riêng gì được cơ chứ.” Đan Thanh tỏ vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng đã kim lòng không đành muốn tìm ra rốt cuộc cậu Alpha đã cuốn hút con trai mình là ai từ lâu.

Hình như Doãn Lạc đang xoắn xuýt lắm, nhưng cuối cùng cậu lại hỏi: “Vậy ba này, con sẽ không điều tra chuyện về anh ấy nữa, nhưng ba có thể điều tra hành tung gần đây của anh ấy cho con biết được không?”

Tối đó, khi Doãn Thế An về nhà thì thấy Omega của mình đang bận bịu trước màn hình máy tính. Ông hơi thắc mắc, buột miệng hỏi: “Hôm nay bận lắm hả em?”

Đan Thanh không ngẩng đầu lên, chỉ đáp: “Con của anh yêu đương mất rồi.”

Doãn Thế An không hiểu câu trả lời này thì có mối liên quan logic gì với câu hỏi của ông: “Nên là?”

Hai bàn tay của Đan Thanh gõ nhanh như tên bắn trên bàn phím, trưng ra vẻ mặt nghiêng răng nghiêng lợi: “Em đang điều tra thông tin của cậu Alpha kia.”

2. Chương 2: Vòng Cổ Phòng Cẩn

Hôm sau, Doãn Lạc ra ngoài.

Doãn Thế An nhìn Đan Thanh đứng ở cửa dõi theo bóng dáng của con trai mà không khỏi mỉm cười. Rõ là rất dễ ý nhưng cứ cố giả vờ như không sao cả, thật sự là đáng yêu quá chừng. Trước đây ông cảm thấy một Đan Thanh thế này rất thú vị nên mới đồng ý điều kiện kết thông gia. Sống cùng người như vậy thì chắc hẳn những ngày tháng sau này sẽ không hề buồn tẻ chút nào.

Ông bước đến phía sau người nọ, hỏi: “Nói hết sạch rồi à?”

“Vẫn chưa.” Đan Thanh thở dài, quay đầu lại rồi đáp: “Em chỉ nói cho nó biết về lịch trình mấy ngày nay của cậu Alpha kia cho nó biết thôi, còn lại thì phải dựa vào chính nó.”

Ông nhìn cái vẻ muốn nói lại thôi của Đan Thanh, bèn hỏi tiếp: “Sao vậy?”

Đan Thanh nhíu mày: “... Em tra ra được một chuyện. Cái cậu tên Lâm Hiên đó có một người bạn trai cũ, là một Omega. Bạn trai cũ của cậu ta bị đánh dấu vì một chuyện ngoài ý muốn, cho nên hai đứa nó mới không thể không tách nhau ra... Tóm lại là, một lời khó nói hết.”

Doãn Thế An lại hỏi: “Người đánh dấu bạn trai cũ của cậu ta là ai?”

“Tổng giám đốc xí nghiệp Hàn thị, Hàn Cố...”

Doãn Thế An hơi có ấn tượng với cái tên này, nhưng không nhớ ra nổi, “Hình như anh đã từng nghe cái tên này ở đâu đó rồi?”

Đan Thanh nhắc ông: “Là cậu Alpha đã âm thầm tài trợ nghiên cứu xóa ký hiệu (đánh dấu).”

Doãn Thế An im lặng một chốc rồi mới nói: “Nghe có vẻ phức tạp lắm đây.”

“Chẳng lẽ lại không?” Đan Thanh thở dài, “Dẫu con mình có thích kẻ quyền thế hay người bình thường thì cũng không thành vấn đề gì, dù có phải uy hiếp, dụ dỗ hay tranh đoạt cũng phải giành được người về tay, nhưng chỉ sợ gặp phải loại người si tình nhớ thương người cũ mãi không quên mà thôi.”

“Không phải bây giờ em nên nghĩ phải dùng cách nào để ngăn cản hai người nọ tái hợp, khiến cậu Alpha kia hoàn toàn hết hi vọng với bạn trai cũ, rồi hẹn hò với con trai mình à?”

“... Không.”

Doãn Thế An trưng ra vẻ mặt “Anh đã nhìn thấu em từ lâu rồi”.

“Thật sự không nghĩ thế mà.” Đan Thanh nhún mày, “Anh thừa biết em sẽ không làm chuyện như vậy. Đó không phải là giúp con trai mình, mà là đang hại nó.”

“Anh biết.” Doãn Thế An vỗ lên tấm lưng của Đan Thanh, “Vì liên quan đến thể chất của Tiểu Lạc, không phải trước đây em cứ luôn lo lắng xem nó có muốn yêu kiểu BO hay OO đấy hay sao? Hiện giờ người nó thích là một Alpha, thế mà em vẫn chưa an tâm chút nào.”

“Em không bình tĩnh được như anh, em lo nó sẽ bị tổn thương...”

“Em bảo bọc nó quá chặt, dù gì nó cũng phải trưởng thành, nhất là ở phương diện tình cảm. Con cái nhà họ Doãn không thể yếu đuối đến vậy, gặp phải chuyện gì cản trở là nhụt chí.”

Đan Thanh hiểu điều này, song ông vẫn không khỏi phản bác một cách đuối lý: “Nhưng nó là Omega mà!”

“Đừng nói vậy chứ, hồi anh mới quen em, em làm gì có cái vẻ của một Omega đâu.”

“...”

Doãn Thế An không chọc ông nữa, bèn an ủi: “... Em cũng đừng quá lo lắng. Chuyện tình cảm chúng ta không thể nhúng tay vào được đâu, dù là tốt hay xấu cũng phải để nó tự suy ngẫm. Bây giờ nó đã chịu nghe lời đeo vòng cổ phòng cắn là đã được lắm rồi, ít nhất là không cần phải lo lắng đến chuyện người lạ có ý xấu đánh dấu nó tạm thời nữa. Nhưng cả anh và em cũng thừa biết cách cơ bản nhất để giải quyết vấn đề này là gì rồi đấy, nó cần một Alpha.”

Doãn Lạc kéo cổ áo, giấu vòng cổ phòng cắn trên cổ mình dưới lớp áo khoác.

Đây là thứ mà sau khi suýt chút nữa xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Đan Thanh đã bắt cậu phải đeo. Nhưng cậu thật sự không thích thứ đồ này, cứ như thể mình đang bị giam cầm vậy.

Mấy năm trước khi vòng cổ phòng cắn vừa ra mắt, nó được chế tạo như vòng cổ xích chó mà giá cả thì quá đắt đỏ. Cậu nhìn dáng vẻ những Omega đeo vòng đi trên đường mà cứ có cảm giác cạm bẫy, như thể bọn họ bị chăn nuôi, từ khi sinh ra đã thua kém một bậc. Khi ấy ba Đan Thanh của cậu cũng mua cho cậu một cái nhưng bị cậu cất vào tủ giữ đồ, từ đó chưa từng lấy ra để dùng.

Kiểu dáng của hai năm nay đã đẹp hơn nhiều, nhưng cậu vẫn không thích.

Mà kiểu dáng của cái vòng đeo trên cổ cậu là do Đan Thanh tự mình vẽ từng nét bút, và Doãn Thế An nhờ người ta dùng kim loại đặc biệt để tạo ra, chỉ có chính vân tay của cậu mới mở được nó.

Cậu hiểu tấm lòng hai người cha của cậu, cho nên lần này mới chưa nói gì đã đeo.

Chỉ cần bị đánh dấu là cậu sẽ có thể hoàn toàn thoát khỏi thứ này rồi.

Doãn Lạc nghĩ đến vẻ mặt của Lâm Hiên, không khỏi chờ mong lần gặp nhau này. Anh ấy sẽ nhớ ra mình không? Bọn cậu có thể phát triển thêm một bước không?

Doãn Lạc bước nhanh đến bệnh viện. Cậu biết cả ngày hôm nay Lâm Hiên không có lịch trình nào khác, chỉ ở trong bệnh viện mà thôi. Cậu đi thẳng đến phòng quản lý ở tầng ba, âm thầm tính toán xem nên tạo ra cảnh gặp gỡ ngẫu nhiên như thế nào.

Cậu nghĩ tới nghĩ lui, không ngờ lại trông thấy một màn nọ.

Người cậu nhất kiến chung tình đang quỳ một gối xuống đất, lau sạch bãi nôn của một cụ già ngồi trên xe lăn.

Rõ là bên cạnh cụ còn có người nhà ở đó, song người nọ lại lui về sau vài bước, nhú mào lộ vẻ mặt khó coi, sau đó mới rút khăn giấy từ trong túi ra, vo thành một cục, dùng đầu ngón tay nắm ở góc xa nhất trên khăn giấy rồi ra vẻ lau quần áo của cụ, sợ dính vào đồ dơ.

Cậu biết có một số người làm việc ở bệnh viện với tấm lòng trắc ẩn, đa số là những kiểu nhân viên cơ bản nhất như tình nguyện viên(*), nhân viên tình nguyện(*) hoặc nhân viên chăm sóc sức khỏe(*), song ở số ít bệnh viện thì đến cả nhân viên cấp quản lý cũng sẽ tự mình ra tay.

Doãn Lạc không hề nghĩ ngợi gì cả, chỉ yên lặng nhìn hình ảnh này, nhìn người đàn ông này.

Vẻ mặt của người Alpha nọ man mác buồn, nhưng anh vẫn rất kiên nhẫn khi đối mặt với người bệnh, vẽ ra một nụ cười ôn hòa.

Doãn Lạc thấy thời cơ đã đến. Cậu bước đến, đưa khăn giấy cho Lâm Liên.

Đầu tiên là Lâm Liên nhìn bàn tay kia, sau đó mới nhìn về phía chủ nhân của bàn tay ấy. Đó là một Omega rất đẹp, đẹp đến mức khiến người ta rất khó dời mắt khỏi. Nhưng cái nhìn của Lâm Liên chẳng dừng nổi một giây trên người cậu đã rời đi, bên môi còn thốt ra lời khách sáo, lịch sự: “Cảm ơn cậu.”

Cảnh người nọ bắt chuyện với mình như trong dự đoán không xuất hiện, cậu chỉ thấy anh đứng dậy muốn đi. Cậu ngạc nhiên một giây rồi vội hỏi: “Khoan đã, anh quên mất em rồi hả?”

Lâm Liên nghe thấy câu này thì quay đầu lại, nhìn cậu suy ngẫm một lúc, hình như không nhớ ra thật.

Doãn Lạc đành phải tự nói: “Em là người hôm qua anh đã va phải ở cửa bệnh viện.”

“À! Là cậu.” Lúc này Lâm Liên mới phản ứng lại, “Cậu... không sao chứ?”

“Em không sao.”

“Không sao là tốt rồi.” Lâm Liên lại bày ra nụ cười thương hiệu đầy tính lịch sự này: “Vây tôi đi đây.”

Hử? Hử hử hử?!

Không phải chứ, sao phản ứng của anh ấy lại lạnh lùng vậy?

Trong đời chưa từng chủ động bắt chuyện với người khác bao giờ nên Doãn Lạc không biết phải ứng phó thế nào. Cậu thấy người ấy đã thật sự xoay người sắp sửa đi mất, vậy là chưa nghĩ suy gì đã buột miệng: “Thế, lát nữa anh có rảnh không? Em mời anh ăn một bữa.”

Nếu là trước đây, khi những Alpha khác nghe thấy cậu mời như thế này, có lẽ họ đã nở hoa trong lòng luôn rồi. Nhưng Lâm Liên khác với những người cậu đã từng tiếp xúc. Anh chưa từng hỏi về thân phận của cậu, cũng không có cái vẻ hứng thú với vẻ ngoài của cậu. Mà có lẽ vẫn kiêng dè đến việc cậu là một Omega nên người nọ đã dùng một lý do từ chối không khiến người khác cảm thấy khó xử: “Xin lỗi, tôi vẫn còn việc phải làm.”

*Chú thích: Ở đây là: Tình nguyện viên – và nhân viên tình nguyện –, về mặt nghĩa chung thì cả hai đều có nghĩa giống nhau là “Tình nguyện viên” (Volunteer). là chỉ những người cứ có thời gian rảnh là đến giúp, không phải chịu trách nhiệm nếu có vấn đề nào đó xảy ra nên bình thường thì họ chỉ làm những công việc cơ bản nhất; còn là những người có qua huấn luyện, được cấp bằng rõ ràng, nếu có vấn đề gì thì sẽ phải chịu trách nhiệm.

Ví dụ như ở bệnh viện thì có thể chỉ cần làm người hướng dẫn người khám bệnh khám khoa nào, bác sĩ nào vào giờ nào, hướng dẫn điền thông tin,... Còn thì chi tiết hơn: Dẫn bệnh nhân (Người nằm viện, khám mổ,...) vào phòng khám cần đi (Dẫn vào cả khu mổ), đôi khi là giúp đỡ và chăm sóc những bệnh nhân nặng hơn (Nhất là chỗ cấp cứu thì càng cần),...

3. Chương 3: Tổ Tình

Lần đầu bắt chuyện của Doãn Lạc không thành công, thế là đành uể oải về nhà.

Đan Thanh đã đợi ở nhà từ lâu, thấy con trai mình trở về với cái vẻ không có chút tinh thần nào thì ông đã biết là thất bại mất rồi. Ông đang đợi con trai tìm mình xin giúp đỡ, đến cả việc khuyên cậu từ bỏ ông cũng đã nghĩ xong xuôi hết cả, không ngờ Doãn Lạc chỉ bình tĩnh nhìn ông, không hề nói năng gì đã trở về phòng mình.

Con trai ông chưa từng như vậy bao giờ!

Đan Thanh đột nhiên thấy hơi bị đả kích. Trước đây con trai có chuyện gì cũng nói với ông vậy mà giờ lại im lặng đến vậy. Ông thật sự rất muốn biết chuyện gì đã xảy ra! Có phải cậu Alpha kia đã bắt nạt nó không. A a a! Thằng nhóc Alpha chết tiệt, mình muốn hack nó!!!

Đan Thanh lo lắng đi tới đi lui ngoài cửa phòng, không còn chút phong thái thông dong, bình tĩnh trước mặt người ngoài nữa.

Con trai ơi, con có vấn đề gì thì cứ nói ra đi...

Doãn Lạc cũng định hỏi ý kiến của Đan Thanh, nhưng vừa nghĩ đến chuyện hai người cha của cậu yêu đương thuận lợi đến độ không hề có chút gợn sóng nào thì lại thấy không có giá trị tham khảo cho lắm.

Đúng là cậu hơi nản lòng thật, nhưng vẫn chưa đến mức muốn lùi bước. Ấn tượng của cả hai lần mà Lâm Hiên cho cậu quá mãnh liệt. Rõ ràng đó là một sự tồn tại ầm ập như ánh mặt trời, khiến người ta thấy ầm ập, song trong đôi mắt anh lại giống một lớp băng mãi không tan.

Cậu không biết phải chăng đã có chuyện gì đó xảy ra với anh hay không, nhưng trái lại, chuyện này càng kích thích cái suy nghĩ muốn biết hết tất cả mọi thứ về anh.

Nhưng đối mặt với một người không bị lay động bởi sắc đẹp thì nên tấn công thế nào đây?

Hai ba con, một người đứng ngoài cửa, một người ở trong phòng, nhưng dáng vẻ nhập tâm suy nghĩ lại tương tự nhau không ngờ.

Tối đó, để an ủi nội tâm chịu tổn thương của con trai mình, Đan Thanh tự tay xuống bếp. Tuy lúc ăn không nói, lúc ngủ không thưa, nhưng ăn cơm vẫn là lúc một nhà ba người họ có thể quây quần bên nhau nhất.

Doãn Thế An tan tầm về nhà, thấy trên bàn đã bày đầy thức ăn là biết Đan Thanh muốn làm gì.

Sau khi ba người ngồi xuống hết cả rồi thì Đan Thanh mới thử hỏi: “Con trai, hôm nay thế nào?”

Doãn Lạc ngẩng đầu liếc ông: “Không có thế nào cả ạ...”

“Vậy cậu Alpha con kể ấy, con đã đi tìm cậu ấy chưa?”

“Rồi ạ.”

“Kết quả là?”

“Vẫn chưa bắt chuyện cùng con.” Doãn Lạc nói đến đây thì chính cậu cũng thở dài.

Đan Thanh xót xa thay con trai cứng của mình ngay tắp lự. Dựa vào quyền thế của nhà họ, các Alpha chủ động tiếp cận còn không kịp nữa là, tội gì phải bảo con mình theo đuổi người ta cơ chứ, “Vậy... Con muốn ba giúp không?”

“Không cần đâu ạ.” Cho đến tận bây giờ, mỗi khi Doãn Lạc nghĩ đến cảnh chiều nay vừa bắt gặp được thì trong lòng cậu vẫn thấy rung động. Nếu không phải chính mắt cậu nhìn thấy, cậu sẽ không biết rằng sự dịu dàng và tốt bụng của Lâm Hiên sẽ làm cậu động lòng đến nhường nào, “Ba, hình như con đã hơi hiểu lời ba từng nói rồi.”

“Hửm?” Đan Thanh không bắt kịp.

“Con muốn tự tìm hiểu về anh ấy mà không cần phải thông qua sự tác động nào từ bên ngoài. Con muốn làm anh ấy hiểu về con, cũng hi vọng anh ấy có thể thích con...”

Đan Thanh nghe cậu nói vậy thì không còn gì để nói nữa. Chính ông cũng đã rất may mắn mới gặp được người yêu thương ông, cho nên đến tận bây giờ, ông vẫn chưa từng nghĩ tới chuyện tìm một gia đình môn đăng hộ đối cho con trai mình. Bậc làm cha làm mẹ ai mà chẳng như vậy, chỉ cần con cái nhà mình hạnh phúc, vui vẻ là được rồi.

Doãn Thế An thì gật đầu vui vẻ.

Sau khi ăn xong, Doãn Lạc đi về phòng trước.

Doãn Thế An nói với Đan Thanh đang thu dọn bàn ăn: “Thật sự không nói cho nó biết à?”

“Không, con trai mình cũng đã bảo vậy rồi mà. Chuyện như thế này phải do chính miệng cậu Alpha kia kể cho nó nghe mới đúng.” Mặc dù ông đã biết rằng khả năng con trai mình bị từ chối là rất cao, nhưng khi ông trông thấy ánh sáng của sự chờ mong ngập tràn trong đôi mắt con mình, ông lại không đành lòng phá vỡ giấc mơ đẹp của cậu.

Doãn Thế An mỉm cười, đột nhiên nghĩ: “Anh nhớ trước đây chúng mình cũng gặp gỡ nhau một lần đã kết hôn rồi. Làm sao em xác định được con người của anh là thế nào?”

Đôi tay đang thu dọn đồ đạc của Đan Thanh ngừng một lát, không trả lời.

“Không phải em đã lén điều tra rất nhiều chuyện về anh đấy chứ?”

“...”

Doãn Thế An cười ha ha, ông không hề để bụng. Ở thời đại của họ, nhà có quyền có thế ai lại không đi điều tra hết cái này cái nọ đầu cơ chứ. Chính ông làm việc gì cũng đủ ngay thẳng rõ ràng, không có chuyện nào sợ người khác điều tra ra. Nhưng đáng về bây giờ của con trai làm ông nhớ đến thời còn trai trẻ đã trôi qua từ rất lâu. Ông cảm thán một câu không tên: “Đó chính là tuổi thanh xuân...”

Đan Thanh thổn thức không chút khách sáo: “Thanh xuân cái quần!”

Doãn Lạc chỉ chán nản được một đêm, ngày hôm sau cậu đã phấn chấn lại rất nhanh.

Cậu lại đến trước bệnh viện, lần này vẫn đến tìm Lâm Hiên.

Khi cậu Omega xinh đẹp kia lại xuất hiện trước mặt anh một lần nữa, Lâm Hiên thầm thở dài. Nếu là lần đầu tiên, lần thứ hai chạm mặt nhau là ngẫu nhiên thì cuộc gặp gỡ lần thứ ba này tuyệt đối không phải là ngoài ý muốn.

Dụng ý của việc một Omega thường xuyên xuất hiện trước mặt một Alpha là gì? Đa số mọi người sẽ có cùng một đáp án, huống chi Lâm Hiên cũng không hề chậm tiêu.

Anh đã từng yêu đương một lần nên hiểu được cái nhìn của người nọ đối với mình vào giờ phút này biểu đạt cho cái gì.

Anh biết mình có vẻ ngoài không tệ, nhưng vẫn không đạt được mức cực kỳ xuất chúng. Hơn nửa số người thích anh là vì thích khí chất ôn hòa trên người anh; với cả, đúng là anh không có tính công kích như đa số Alpha thật. Cho nên anh vẫn không quá hiểu rõ cuộc tại sao cậu Omega ấy coi trọng anh ở điểm nào cho lắm?

Lần này, không đợi cậu Omega mở lời, Lâm Hiên đã chủ động hỏi: “Uống tách trà hay cà phê không?”

Đôi mắt Doãn Lạc lập tức sáng rỡ, đáng vẻ như được thương mà sợ, cậu cười tươi đáp lại Lâm Hiên: “Được.”

Không thể phủ nhận được rằng, nụ cười của cậu Omega ấy vẫn rất cuốn hút anh, cứ như một đứa trẻ ngây ngô vậy. Nhưng Lâm Hiên không nghĩ gì thêm, hiện giờ anh không có lòng dạ nào cả, anh chỉ muốn khuyên nhủ cậu bạn xinh đẹp này thôi.

Doãn Lạc lại hiểu lầm ý của người nọ. Cậu cảm thấy có lẽ đây sẽ là một khởi đầu tốt đẹp, bởi vậy dù có bị người ta dẫn đến khu vực ăn uống đơn sơ ở tầng hầm cũng không hó hé nửa lời.

Lâm Hiên hỏi: “Cậu muốn uống gì?”

“Nước ép trái cây.”

Lâm Hiên bảo cậu ngồi xuống vị trí rồi mới đến trước quầy đồ uống gọi hai cốc nước ép trái cây. Anh quay đầu lại liếc một cái thì phát hiện những người xung quanh đang nhìn cậu Omega xinh đẹp kia, mà đôi mắt của cậu Omega nọ chỉ nhìn mỗi mình anh.

Dường như cậu Omega ấy tự mang theo ánh hào quang, là một sự tồn tại rất dễ làm người khác chú ý, hoàn toàn không hợp với mọi người xung quanh. Ở cái nơi tử khí dày đặc như bệnh viện, hơn nửa số thứ trông thấy được đều có khiếm khuyết, và là những thứ xấu xí, bởi vậy những sự tồn tại sáng rõ thường sẽ rất cuốn hút cái nhìn của người ta, đây là chuyện rất đổi bình thường. Nhưng cậu không hợp với nơi đây, cũng không phải loại người sẽ ngồi ở một chỗ như thế này.

Lâm Hiên lấy nước trái cây từ trong tay nhân viên phục vụ, bước đến rồi ngồi xuống phía đối diện cậu Omega nọ.

Anh biết hỏi kiểu câu hỏi này là rất đột ngột, nhưng quả thật anh không có lòng dạ nào để giao thiệp với bất cứ ai nữa, nhất là ở phương diện tình cảm. “Mấy lần gặp mặt này của chúng ta đều quá trùng hợp, tôi không thể không nghĩ như thế này, cậu đang cố ý tiếp cận tôi đấy ư?”

Doãn Lạc sững sốt trong giây lát, không ngờ người ấy sẽ hỏi trực tiếp đến vậy. Song, dòng máu với tác phong cường thế ngay từ trong xương của nhà họ Doãn đang lưu chuyển, từ trước đến nay cậu chưa từng là một người hay chùn bước, muốn cái gì thì sẽ thẳng tay giành lấy.

Trong nháy mắt ấy, cậu đã hạ quyết tâm, bèn đáp: “Em nhất kiến chung tình với anh, hi vọng anh có thể làm bạn trai của em.”

Quả thật Lâm Hiên đã hết sức giật mình. Chỉ vừa mới ban nãy thôi, ấn tượng của anh đối với cậu Omega này vẫn dừng lại ở việc đây là một cậu nhóc hơi hướng nội và ngại ngùng, sao đột nhiên nói thẳng mặt thế này luôn rồi.

Anh nhìn người đang dùng đôi mắt trông mong nhìn mình, vẫn từ chối: “Xin lỗi, tôi đã có người thương rồi.”

Đến giờ Doãn Lạc mới nhận ra sơ suất của mình. Cậu đã quá chìm đắm vào tưởng tượng của bản thân, hình như vẫn chưa từng hỏi người ấy có đối tượng hay chưa, “Hai người đang hẹn hò với nhau hả?”

“Đã chia tay rồi.”

Doãn Lạc hẳn còn muốn tiếp tục hỏi nữa, nhưng giờ thấy người đàn ông này lộ ra vẻ mặt đau khổ, cứ như thể lớp nguy trang mấy ngày qua đã bị phá vỡ thì trái tim cậu bỗng run rẩy, sau đó mới cảm thấy xót xa trong lòng.

Cậu không muốn trông thấy người ấy lộ ra vẻ mặt buồn bã đến vậy, mà còn là vì người khác. Song, cậu vẫn không định từ bỏ, bèn nói tiếp: “... Em có thể giúp anh thoát khỏi chuyện đó.”

Lâm Hiên lắc đầu, trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, anh đã điều chỉnh lại cảm xúc của mình. Kể về những chuyện chỉ nói cho người quen thân với một người xa lạ này vốn không phải tác phong của anh. Chỉ là anh tôn trọng cậu Omega đã dũng cảm tỏ tình với mình ấy, cho nên thành ý lớn nhất mà anh có thể giành tặng cho người ta chính là sự thẳng thắn.

Dù là để thoát khỏi những cảm xúc đau thương, anh cũng sẽ không để mặc mình đi làm những chuyện mập mờ như vậy được. Dẫu người nọ có bằng lòng, anh cũng không thể không có nguyên tắc đến thế.

“Tôi xin lỗi.” Lâm Hiên lại xin lỗi lần nữa, sau đó nghiêm túc nói tiếp, “Người tôi yêu chỉ có em ấy.”

4. Chương 4: Em Có Phải Vì Anh Đâu

Con trai không ăn cơm tối, tự giam mình ở trong phòng.

Đan Thanh sốt ruột đứng trước cửa phòng, quả thật là không biết nên làm thế nào mới phải.

Doãn Thế An mới vừa tan làm về nhà, thấy bàn ăn đầy ắp thức ăn mà không có một ai bèn đi lên tầng, hỏi Đan Thanh đang đứng trước cửa phòng con trai, “Sao vậy?”

“Em không biết nữa, vừa về đã vậy rồi.”

“Đừng lo lắng.” Ông vươn tay đề lên vai Đan Thanh như đang tiếp sức mạnh khiến ông yên lòng, “Để anh nói chuyện với nó. Em cứ xuống nhà trước đi...”

Đan Thanh được Alpha của mình trấn an, hàng lông mày đang nhú chặt đã giãn ra chút ít, “Vậy được, em bày biện lại thức ăn cái đã.”

Khi Đan Thanh đi đến giữa cầu thang, ông quay đầu lại nhìn thoáng qua, cuối cùng vẫn thở dài, bước xuống tầng.

Doãn Thế An gõ cửa phòng của Doãn Lạc, không phải hỏi mà là thông báo cho cậu: “Tiểu Lạc, cha muốn vào phòng.”

Bên trong không hề có tiếng ai đáp lại.

Doãn Thế An mở cửa thì thấy bên trong tối như mực, con trai mình đang rúc vào ổ chăn, chỉ lộ một đôi mắt để nhìn ông. Ông không bật đèn lên, mà là kéo cửa ra chút ít để ánh đèn bên ngoài rọi vào.

Doãn Lạc dịch người về phía bên trong giường để cha cậu ngồi lên.

Doãn Thế An rất hiếm khi khuyên răn cậu, thậm chí ông còn không giống những ông bố thích dạy bảo khác, nhưng những lời thốt ra từ chính miệng ông đều rất dễ dễ chịu. Doãn Lạc vẫn luôn nghĩ rằng, cậu cũng muốn tìm một Alpha giống như cha mình vậy, về ngoài thì dịu dàng, chân thành, nội tâm thì rộng lượng và bao dung, vừa lịch thiệp, vừa phong độ. Có lẽ là bởi vì chuyện này mà từ cái nhìn đầu tiên khi cậu trông thấy Lâm Hiên, cậu đã biết là anh ấy.

Doãn Thế An nhìn con trai ông, hỏi câu đầu tiên: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Anh ấy từ chối con.”

Doãn Thế An không tỏ ý kiến, chỉ hỏi cậu: “Vậy con muốn bỏ cuộc với cậu ta không?”

“Không ạ.”

“Vì sao?”

Không vì gì cả. Doãn Lạc suy nghĩ rất lâu, nhưng chỉ đành đưa ra một kết luận như thế này: “... Con thích anh ấy, nên không muốn bỏ cuộc.”

Doãn Thế An gật đầu, “Con có thể thích cậu ta, nhưng không được biến chuyện này thành phiền phức cho người ta.”

Doãn Lạc đột nhiên ngồi bật dậy, nhìn cha của cậu.

“Cứ thử lấy ví dụ nhé, nếu bây giờ có người tỏ tình với con, cũng theo đuổi con không dứt, con sẽ nhận lời không?”

“Đương nhiên là không.”

“Lý do tại sao thì con cũng rõ rồi đấy. Trong lòng con đang có người, trong lòng cậu ta cũng đang có người, các con không thu nhận thêm vị trí nào của người khác nữa. Cho nên cha nghĩ cảm nhận hiện nay của cậu ta cũng là như vậy.”

Doãn Lạc trưng vẻ mặt đau khổ nói: “... Cho nên con không có cơ hội nào ạ? Rõ ràng hai người họ đã chia tay nhau rồi.”

“Cơ hội là thứ mà con người tạo ra. Nếu con có lòng, có lẽ một ngày nào đó người ta sẽ bị lay động bởi con thôi.”

“Chỉ là ‘có lẽ’ thôi ạ?”

“Chỉ là ‘có lẽ’ thôi.” Doãn Thế An khẳng định: “Loại chuyện như tình yêu không phải cứ cố gắng là sẽ có kết quả. Dù xác suất thành công thấp đến vậy mà con vẫn muốn thử ư?”

Doãn Lạc gật đầu, “... Vậy con nên làm thế nào mới được?”

“Con có thể bắt đầu từ việc làm bạn, thử hòa mình vào cuộc sống của cậu ta, thấu hiểu môi trường làm việc của cậu ta, đợi đến sau này khi đã hiểu rõ rồi, con có thể tự hỏi lại bản thân xem mình có thật sự thích người đó hay không? Nếu đáp án vẫn chắc chắn như trước thì suy nghĩ tiếp cũng chưa muộn.”

“Dạ.” Doãn Lạc đã bình tĩnh hơn.

“Vậy bây giờ đã ăn cơm được chưa?”

Doãn Lạc lại “Dạ” thêm lần nữa, cậu bỗng nói: “Cha, con rất hâm mộ cha và ba.”

Doãn Thế An bật cười, sau đó lại lắc đầu, “Cha nói cho con nghe một bí mật nhé. Thật ra ba con không hề hay biết, rằng cha đã thầm thích ông ấy rất nhiều năm rồi.”

Suốt mấy ngày sau đó, Lâm Hiên không gặp lại cậu Omega kia nữa. Anh nghĩ người ta đã từ bỏ rồi, bèn thử phào, không quá để tâm đến chuyện này nữa.

Nhưng vào một sáng nọ, có một người mới đến trung tâm tình nguyện viên của bệnh viện. Mọi người vừa thấy người mới là một cậu Omega xinh đẹp thì mắt ai nấy đều sáng rõ.

Doãn Lạc của hiện giờ đang mặc thường phục bình thường, mỉm cười chào buổi sáng với mọi người.

Chuyện trung tâm tình nguyện viên có một cậu Omega xinh đẹp đã nhanh chóng truyền khắp toàn bộ bệnh viện, cho nên cũng tự nhiên rơi vào tai Lâm Hiên. Nhưng Lâm Hiên không liên tưởng gì nhiều, người đi tới đi lui trong bệnh viện rất nhiều, anh nghĩ có lẽ chỉ là trùng hợp mà thôi.

Trong bệnh viện có ba khu, phân ra khu vực khám và chữa bệnh dành cho Alpha, Beta và Omega. Giữa các khu tuy có liên hệ với nhau nhưng không tính là gần. Song, trong giờ nghỉ ngơi vẫn có thể trông thấy một vài Alpha hoặc Beta chạy đến khu khác để nhìn cậu Omega xinh đẹp trong truyền thuyết nọ, thậm chí có vài bệnh nhân hoặc người nhà của bệnh nhân nghe thấy tin đồn cũng chạy đến hóng hớt.

Ngày đầu tiên bắt đầu làm tình nguyện viên ở bệnh viện của Doãn Lạc đã bận tới nỗi không chút ngơi nghỉ, thậm chí có rất nhiều người nhân cơ hội muốn bắt chuyện với cậu mà không phải là thật sự có chuyện muốn hỏi.

Doãn Lạc thấy hơi phiền, nhưng không thể từ chối được. Cậu tới đây đã giấu diếm thân phận của mình, nên tất nhiên không thể tìm viện trưởng của bệnh viện này để xin giúp đỡ được. Một số tình nguyện viên Omega khá là có kinh nghiệm thấy tình hình khó xử của cậu bèn lấy danh nghĩa “Quầy rầy Omega” để thông báo lên cấp trên giúp cậu. Chuyện này đã có người tiếp nhận rất nhanh chóng, người tới là Lâm Hiên.

Khi Lâm Hiên thấy rõ cậu Omega nọ là ai thì thở dài.

Đôi mắt của cậu Omega ấy vẫn tràn ngập vẻ chờ mong, nhưng hình như đã thu liễm hơn.

Dù tính tình của Lâm Hiên tốt, là một người dễ gần, nhưng trong công việc lại không màng việc tư. Mọi người thấy anh vừa đến thì đã chạy đi gần hết, chỉ còn lại vài bệnh nhân và người nhà của bệnh nhân. Họ không phải nhân viên làm việc ở bệnh viện, không sợ Lâm Hiên nên vẫn muốn trò chuyện với cậu Omega xinh đẹp.

Lâm Hiên đứng nhìn một bên, không ngăn cản. Anh định xem cậu Omega ấy sẽ đối phó với dân chúng đang tiến đến bắt chuyện như thế nào.

Một tiếng sau, số người vây xung quanh Doãn Lạc vẫn không hề giảm bớt. Rốt cuộc Lâm Hiên cũng mở lời với cậu Omega nọ: “Cậu đi theo tôi một lát.”

Doãn Lạc đi theo sau anh, nơi đến vẫn là khu ăn uống dưới tầng hầm của bệnh viện.

Lúc bấy giờ đã qua thời gian ăn cơm, người đang ăn rất thưa thớt. Lâm Hiên dẫn cậu đến một cái bàn rồi ngồi xuống, tự mình gọi cơm cho cậu.

Tuy Doãn Lạc biết người Alpha này đối xử với ai cũng như vậy cả, nhưng ngọn lửa nhỏ nhỏ sắp lụi tàn trong đầu cậu vẫn không tự chủ được mà bùng cháy. Cậu mới biết đến tình yêu, người mình thích làm ra những hành động thân thiết như thế nào cũng mang những hàm nghĩa đặc biệt đối với cậu. Phải chăng anh đang quan tâm đến mình? Cậu không khỏi nghĩ như vậy.

Nhưng sự thật lại đổ một chậu nước lạnh xuống đầu cậu.

Lâm Hiên ngồi đối diện cậu, tuy giọng điệu của anh vẫn ôn hòa nhưng cực kỳ đanh thép, “Cậu không hợp với nơi này, cậu sẽ tạo phiền phức cho bệnh viện.”

Từ thuở nhỏ cho đến nay, có lẽ đây là câu nặng lời nhất mà anh từng nói với một người mình không quen.

Đầu óc Doãn Lạc trống rỗng, mãi lâu sau mới kịp phản ứng lại, nhưng cậu đã bị lời nói của anh chọc giận, vỗ bàn quát: “Em không phải vì anh! Anh dựa vào cái gì mà nói như vậy chứ!”

Một lần quát như vậy đã khiến tất cả mọi người ở nhà ăn phóng cái nhìn sang.

Cậu vốn là một thiếu gia được nuông chiều từ bé, người khác nhìn cậu còn không kịp, chứ làm gì có ai dám chỉ trích thẳng mặt cậu bao giờ.

Lâm Hiên không hề để ý đến những cái nhìn đó, anh đã từng gặp chuyện khoa trương hơn thế nữa. Anh chỉ đành nói: “Tôi cũng không nói cậu vì tôi gì cả, tôi vẫn chưa đến nỗi không phân biệt được chuyện công và chuyện tư như thế.”

“Anh đúng là vậy đấy! Anh đúng là như vậy!” Doãn Lạc không thèm nghe anh giải thích nữa, cậu chỉ cảm thấy tủi thân quá đỗi. Vì muốn gần người này hơn mà cậu đã làm ra được đến mức ấy, vậy mà anh vẫn muốn đuổi cậu đi. Cậu tức giận đến mức run rẩy, khóe mắt hoe đỏ.

Lâm Hiên thừa biết nhân lúc này làm cậu ghét mình là tốt nhất. Nhưng anh vẫn không đành lòng khiến một Omega lộ ra vẻ mặt như thế, “Tôi xin lỗi, là tôi nói hơi nặng lời.”

Doãn Lạc nghe anh xin lỗi, bao sự ngạo mạn đã dần yếu đi. Cậu thấy người Alpha này lại lộ ra vẻ mặt buồn bã, lúc này mới nghĩ đến chuyện người ta hãy còn đang thất tình, chắc chắn là tâm trạng không được ổn lắm, bèn không khỏi mềm lòng hơn. Cơn tức giận của cậu không có chỗ xả, đành phải trừng mắt với quần chúng hóng hớt đang vây xem bốn phía.

Có lẽ những người này đã ở trong bệnh viện quá lâu, đã nhìn nhân sinh vô thường riết quen, nên sẽ cảm thấy loại chuyện hóng hớt nhỏ nhỏ này khá là thú vị, cũng không quan tâm đến thái độ của cậu Omega có khí thế áp đảo người khác này, thản nhiên đối mắt với cậu.

Doãn Lạc đã hết cách với da mặt dày của bọn họ, đành phải dời lại tầm nhìn về phía Lâm Hiên.

Lâm Hiên bắt đầu giải thích: “Mỗi phút mỗi giây trong bệnh viện đều có người tử vong, chỉ chậm trễ một chút thôi, rất có thể sẽ gây ra tai nạn chết người. Nhiệt tình giúp đỡ người khác là rất tốt, nhưng phải biết bên nào nặng bên nào nhẹ. Những ai là người thật sự cần giúp đỡ? Và những ai chỉ là quá buồn chán mà thôi? Chính cậu phải tự suy xét rõ ràng. Tuy công việc tình nguyện đơn giản, nhưng các cậu vẫn là người đối mặt trực tiếp nhất với người dân...”

Nói tới đây, tự Doãn Lạc cũng đã hiểu được. Cậu vốn đã ôm tâm tư không đơn giản để đến đây, không hề nghiêm túc thực hiện công việc này.

Về kiêu ngạo của cậu đã yếu dần, cậu nói: “Xin lỗi, sau này em sẽ chú ý.”

Lâm Hiên nhìn cậu Omega nọ với vẻ hơi bất ngờ. Từ quần áo đến cách ăn nói của cậu, anh có thể đoán ra được gia thế của cậu Omega này chắc hẳn là rất tốt, nên không ngờ mình sẽ nghe cậu thốt ra câu xin lỗi.

Lâm Hiên hãy còn chưa nghĩ ra sẽ nói gì tiếp theo thì Doãn Lạc đã đứng dậy trước, “Nếu không có việc gì nữa thì em về vị trí làm việc của mình đây.”

Giờ phút này đây, trừ gặt đầu ra thì Lâm Hiên không biết anh còn có thể nói thêm gì nữa.

Thái độ của cậu Omega này rất thẳng thắn, cứ như cậu thật sự đến đây để giúp đỡ chứ không có ý gì khác. Lúc này nếu Lâm Hiên có nói thêm gì nữa thì có vẻ hẹp hòi, không thấy cậu vừa mắt.

Đôi theo bóng dáng rời đi của Omega nọ, Lâm Hiên lắc đầu với vẻ bất đắc dĩ. Thôi, cứ thế đi đã.

Chuyện gì nên tới thì có tránh thế nào cũng không được.

Tác giả có lời muốn nói: Có cảm giác như nội dung hiện giờ đã chia thành hai bên: Hai người cha và con trai.

Tôi xin nói rõ chút đã. Ban đầu tôi muốn kéo hai người cha vào truyện là vì quá trình theo đuổi chồng của tiểu O sẽ trải qua các giai đoạn khó khăn tạm thời vì bị từ chối. Tuy cậu ấy rất kiên cường, nhưng con người dù có kiên cường đến nhường nào cũng sẽ không chịu được đả kích mãi mãi, cho nên tôi hi vọng cậu ấy có hậu phương vững chắc (Hai người cha), tình yêu của hai người đối với tiểu O thì trong tương lai, tiểu O cũng sẽ không hề giấu diếm mà trao toàn bộ cho Lâm Hiên. Cũng bởi vì thế nên tôi mới muốn kể chi tiết một chút về hai người cha, như vậy thì đến phần sau sẽ không có cảm giác đột ngột nữa, với cả tôi cũng không muốn viết cả bộ này bị tình quá đầu ~ (Hết cách rồi, ai bảo tác giả viết một cái thiết lập si tình tự tìm đường chết vậy chứ.)

Cho nên tuy hai người cha sẽ cướp đất diễn nhưng phần diễn vẫn sẽ dần bớt đi

~Editor: Đúng là ông bố của năm luôn í. Thật sự rất thích những phụ huynh hiểu, yêu thương và khuyến khích con mình đúng hướng á.

5. Chương 5: Em Sẽ Sinh Một Đứa Cho Anh

Sau ngày hôm đó, Lâm Hiên không còn cố ý quan tâm đến cậu Omega nọ, cũng không nhận được bất kỳ nội dung xin giúp đỡ về tin tức liên quan đến việc “Quấy rầy Omega” nào nữa.

Dường như mọi thứ đã trở lại như bình thường.

Lâm Hiên nắm giữ chức vụ quản lý của bệnh viện, thì thoảng phải tuần tra ở trong các khu viện. Lịch trình hôm ấy của anh là phải đến khu Omega để nắm rõ tình trạng bảo trì của các thiết bị dùng trong bệnh viện. Vốn dĩ anh muốn tránh khỏi tuyến đường có thể gặp phải cậu Omega nọ, nhưng ngẫm lại thì thấy như vậy quá đáng quá. Chính anh còn chưa xử lý xong chuyện tình cảm, càng không muốn vì chuyện này mà tổn thương đến người khác.

Anh đi theo hướng dựa theo kế hoạch ban đầu, khi đi qua trung tâm tình nguyện viên ở đại sảnh tầng một, cậu Omega nọ không đứng ở khu tiếp tân, mà đang đứng ở cửa bệnh viện, giúp những người bệnh đi lại bất tiện xuống xe.

Hôm nay khi Lâm Hiên ra khỏi cửa, thời tiết không quá tốt, hiện giờ đã đổ mưa. Dù cậu Omega nọ có ô, nhưng hơn nữa là che giúp người khác, sau mấy bận đi vào đi ra, một bên vai của cậu đã gần ướt đầm.

Lâm Hiên đứng tại chỗ nhìn trong chốc lát nhưng không hề bước tới, mà chỉ xoay người đi.

Trái lại, khi Doãn Lạc quay đầu lại hỏi han bệnh nhân thì thấy Lâm Hiên đi ngang qua. Trong nháy mắt đó, suy nghĩ muốn xông tới chỗ anh đã nảy lên trong đầu cậu, dù chỉ chào hỏi thôi cũng được, cậu chỉ muốn nhìn ngắm người ấy mà thôi. Nhưng khi thấy cửa thủy tinh phản chiếu lại dáng vẻ chật vật của mình, cậu lại tự nhủ, “Thôi”.

Mưa càng lúc càng nặng hạt, người cũng dần thừa thớt.

Cuối cùng thì Doãn Lạc cũng đã hơi rảnh rỗi một chút, nhưng người thay ca hãy còn chưa tới, cậu chưa thể tùy tiện rời đi được. Mấy ngày này ở trong bệnh viện, cậu đã gặp những bệnh nhân được nâng cáng từ bên ngoài đưa vào phòng cấp cứu, cũng đã từng trông thấy cảnh người nhà khóc lóc thê thảm. Rốt cuộc cậu cũng đã hiểu được tại sao lúc ấy Lâm Hiên lại nặng lời với cậu, đồng thời cảm thấy mắt mặt khôn cùng vì hành vi ngây thơ của mình.

Doãn Lạc đang xuất thần nên hoàn toàn không phát hiện ra có người đang đi về phía cậu. Mãi đến khi một chiếc áo đột nhiên đáp lên vai, cậu mới sững sốt, lập tức quay đầu lại.

Lâm Hiên khoác chiếc áo bành tô mình dùng khi ra ngoài lên người cậu.

“Anh...” Trong giây phút ấy, muốn bảo Doãn Lạc không xúc động gì cả là điều không thể. Nhưng cậu hiểu rằng hành động của người ấy chẳng qua là vì quan tâm đến cậu mà thôi, không có ý gì khác cả. Ánh sáng nơi đáy mắt cậu chỉ lập lòe giây lát đó rồi nhanh chóng tắt ngấm. Dù gì trước đó cũng đã có kinh nghiệm những lần, cậu không dám để trái tim mình ảo tưởng nữa, “Cảm ơn anh.”

Lâm Hiên tinh ý bắt gặp vẻ mặt cậu, nhưng không hề có ý muốn giải thích gì, chỉ nói một câu: “Vất vả rồi.”

Nhưng chỉ một câu đơn giản đến vậy mà Doãn Lạc lại thấy vui vẻ quá đỗi. Cậu chưa từng nghĩ rằng cảm xúc của mình sẽ bị tác động bởi hành động của một người khác, và người đàn ông Alpha này đã làm được.

Có lẽ là thấy phản ứng hiện giờ của cậu Omega này quá ngoan nên Lâm Hiên không khỏi mỉm cười với cậu.

Cứ như thể lần mâu thuẫn trước đó giữa hai người không tính là gì cả.

Doãn Lạc nhìn đến độ chờ ra đó, mãi đến khi người nọ đã rời đi cũng chưa hoàn hồn lại được. Cậu dùng hai bàn tay nắm chặt lấy chiếc áo bành tô, trên áo ngập tràn mùi thuốc ức chế gay mũi. Đó là thứ mùi cậu ghét nhất vào mỗi khi phòng ngừa trước lúc kỳ phát tình đến, ngày nào cậu cũng phải tiêm vào người. Cậu nghĩ, Lâm Hiên tốt nhường ấy, làm sao cậu có thể buông tay được cơ chứ.

Có lẽ là từ sau lần đó, Lâm Hiên không cố tình tránh cậu nữa, thi thoảng khi anh đến khu viện Omega bắt gặp Doãn Lạc thì sẽ chào hỏi cậu. Nhưng chỉ vồn vện như vậy mà thôi, hai người không có nhiều lần gặp gỡ nhau hơn.

Lúc trước Doãn Lạc sốt sắng cứ như thể người Alpha này sẽ chạy trốn đi mất bất cứ lúc nào, hiện giờ thì không còn cảm xúc đó nữa. Không phải vì cậu không còn thích anh, cậu chỉ đang hưởng thụ niềm vui khi thăm thích một người mà thôi.

Cha cậu đã từng bảo, thích thăm đáng cay muôn phần, nhưng cũng ngọt ngào khôn cùng.

Cậu cảm thấy bây giờ mình cũng đang trải qua quá trình giống như thế, và càng nhiều hơn cả là cảm giác kiên định diệu kỳ. Tựa như hiện giờ cậu đang chậm rãi hiểu thêm về con người của Lâm Hiên, biết được rằng anh là một người chung thủy, sẽ không thay người yêu như thay áo, cũng không dễ bị người khác bắt đi. Cho nên cậu không thấy sốt sắng nữa, nghĩ rằng sau khi chậm chậm tiếp cận được rồi, lâu ngày sinh tình không hẳn là không tốt.

Một tháng nhanh chóng trôi qua.

Đạo này Lâm Hiên đang tham gia một dự án tổ chức hoạt động cho người thân ở viện an dưỡng, nhưng gần đây nhân sự trong bệnh viện khá bận bịu, anh thiếu một người có thể giúp đỡ mình.

Đồng nghiệp của anh thường nói đùa: “Vây đi tìm Doãn Lạc ấy, chắc cậu ấy sẽ rất bằng lòng giúp cậu đó.”

Lâm Hiên suy nghĩ mãi, vẫn không có ấn tượng gì. Anh lại hỏi: “Doãn Lạc là ai?”

Đồng nghiệp của anh nhìn anh với vẻ không thể tin nổi, “Là cái cậu nhóc đáng yêu xinh trai ấy.”

Lâm Hiên sững sốt, đến giờ anh mới nghĩ thì ra anh vẫn chưa biết tên của cậu ta. Nhưng họ Doãn này cực kỳ hiếm thấy, người anh biết đến cũng chỉ có viện trưởng bệnh viện nổi tiếng kia mà thôi.

“Không phải chứ... Người ta theo đuổi cậu, cậu lại không muốn. Ôi, thật không biết là do cậu cố chấp hay là do si tình nữa...” Đồng nghiệp biết chuyện anh đã chia tay bạn trai cũ, ngừng một lát rồi chậm rãi khuyên: “Tôi nói thật đấy, buông lòng xuống đi, chuyện quá khứ cứ để nó trôi qua đi...”

Tuy Lâm Hiên vẫn chưa thể nào quên, nhưng anh lo lắng về nguồn căn của tin đồn này hơn, “Là ai đã nói cậu ấy theo đuổi tôi?”

“Tất cả mọi người đều rỉ tai nhau...” Đồng nghiệp bị dọa bởi vẻ mặt bỗng trở nên nghiêm túc của Lâm Hiên, nhưng anh ta vẫn nói tiếp: “Cái cách cậu nhóc đáng yêu đó nhìn cậu rất rõ ràng...”

Lâm Hiên thở dài bất đắc dĩ, “Đừng gọi cậu ấy là nhóc đáng yêu nữa, sẽ khiến người khác hiểu lầm đấy.”

“Cậu thật sự không có ý gì à?” Đồng nghiệp hỏi dò: “Nếu cậu không có ý gì thì tôi sẽ theo đuổi cậu ấy vậy...”

Nếu là trước đây, chắc chắn Lâm Hiên sẽ không can thiệp vào chuyện của người khác, nhưng hiện giờ anh có một cảm giác bức bối không tên. Có lẽ là vì anh không muốn cậu Omega ấy tưởng anh đã ngầm đồng ý với hành động của đồng nghiệp, cho nên dù đồng nghiệp cứ bám riết để hỏi ý kiến của anh không tha, anh cũng không hề tỏ thái độ gì cả. Anh nghĩ đến vẻ mặt rất có thể sẽ buồn bã vì chuyện này của cậu Omega nọ là thấy không đành lòng cho lắm. Anh hiểu sự đau khổ khi bị tổn thương bởi tình cảm, thì sao lại muốn kéo một người vô tội xuống nước cùng được chứ.

Chuyện hỏi dò đó cũng không giải quyết được gì.

Mà không biết Doãn Lạc đã hay tin Lâm Hiên thiếu người từ đâu, rất tích cực tranh thủ. Vì vậy lần tuyển người này cũng đã quyết định như vậy.

Một ngày nọ, Lâm Hiên phải đến viện an dưỡng, dẫn Doãn Lạc đi cùng.

Vì ra ngoài nên hai người không mặc đồng phục bệnh viện quy định. Trừ lần đầu tiên va vào nhau ở cửa bệnh viện, Doãn Lạc gần như không có cơ hội trông thấy Lâm Hiên mặc đồ thường ngày vào những dịp khác nữa. Cậu thấy đáng người cao gầy của người đàn ông này rất hợp mặc áo sơ mi và quần âu, nhưng dù chỉ mặc với chất liệu bình thường thì vẫn tôn lên khí chất ung dung và nho nhã của anh. Cậu ngẩn mà thấy rung động, nhưng cũng không dám để đôi mắt mình dõi theo quá rõ rệt.

Dường như Lâm Hiên không chú ý đến việc Doãn Lạc đang nghĩ gì, anh mở cửa ghế pho lá để cậu vào.

Chiếc xe này không được xem là một chiếc tốt cho lắm, thậm chí trên đó hãy còn đọng lại những dấu vết của năm tháng, nhưng lại được bảo dưỡng rất tốt. Cảm giác này khác với khi Doãn Lạc ngồi lên chiếc xe của mình, xe của Lâm Hiên khiến người ta thấy hết sức thoải mái.

Doãn Lạc kim lòng không dặng bắt đầu liên tưởng đến những ngày tháng của cuộc sống hai người trong tương lai, mặt hơi ửng đỏ.

Viện an dưỡng nằm ở ngoại ô thành phố, cũng không tính là quá xa, hai người gần như chưa nói với nhau câu nào đã đến nơi. Chỗ này dựa núi kề sông, môi trường rất tốt.

Doãn Lạc vừa xuống xe đã thấy viện trưởng viện an dưỡng đứng ở cửa, chào hỏi Lâm Hiên với vẻ quen thuộc. Thoạt trông cả hai người không khách sáo với nhau, mà nom như rất thân quen, đến cả những ông cụ những bà cụ ở viện an dưỡng cũng chen chúc ở cửa, rất chào đón anh đến. Có một số việc thật sự không cần mở lời để hỏi, thấy tận mắt là đã hiểu.

Doãn Lạc nghĩ thầm, Lâm Hiên vô tư quá chừng, sao con người anh lại tốt như thế cơ chứ.

Tuy trái tim cậu đang đập như trống bỏi, nhưng vẫn không dám tùy tiện biểu hiện ra ngoài mặt. Vất vả lắm cậu mới tiếp cận được người ấy, chỉ sợ nếu mình lại xúc động tiến lại gần hơn nữa, người ấy sẽ vội vàng muốn lùi về phía sau.

Trong tay Doãn Lạc hãy còn mấy chuyện anh sắp xếp cho cậu. Cậu điều chỉnh sơ cảm xúc của mình rồi bắt tay làm việc.

Đến buổi chiều, mọi chuyện đã làm xong được kha khá. Hai người đang chào tạm biệt với những người ở viện an dưỡng thì một cô bé Omega tầm bốn, năm tuổi òa khóc chạy ra, ôm lấy chân của Lâm Hiên không cho anh rời đi. Bà ngoại của cô bé hơi xấu hổ kéo cháu gái mình về, nhưng cô bé vẫn vừa dùng dằng vừa òa khóc: “Hức hức hức chú ơi chú đừng đi mà, đã bảo là, sau này lớn lên cháu sẽ làm cô dâu của chú rồi mà...”

Mọi người đều hiểu đây chỉ là lời vô tư của con trẻ nên chỉ mỉm cười, không ai thật sự nghĩ ngợi gì.

Doãn Lạc lại thầm cảm thấy buồn buồn, hơi khó chịu hỏi anh: “Anh đồng ý với cô bé rồi à?”

Lâm Hiên suy nghĩ một chốc rồi mới kịp phản ứng lại lời cậu nói. Anh bật cười, đáp lại: “Sao thể được.”

Doãn Lạc như bị kích thích, cố chấp hỏi: “Thế lỡ như cô bé tưởng thật thì phải làm sao?”

Nụ cười của Lâm Hiên nhạt dần, “... Khi ấy tôi đã già mất rồi.” Bên cạnh có bạn đời hay không còn không biết nữa là.

Doãn Lạc lại trông thấy vẻ buồn bã từ gương mặt của anh. Cậu thật sự rất không muốn nhắc đến chuyện bạn trai cũ của anh, cố gắng chuyển đề tài: “Anh thích trẻ con không?”

“Có.”

“Thế em sẽ sinh một đứa cho anh.” Doãn Lạc thốt ra rất tự nhiên, hoàn toàn là trong lòng nghĩ gì nói vậy. Nhưng đến khi cậu hoàn hồn lại, cậu mới nhận ra mình vừa lỡ lời. Cậu vội quay đầu sang nhìn Lâm Hiên, Lâm Hiên cũng đang nhìn cậu, nom như đang đăm chiêu.

Doãn Lạc không ngừng nghĩ ngợi trong lòng, chết rồi chết rồi, lại sắp bị đánh về nguyên hình mất rồi.

Nhưng không ngờ Lâm Hiên chỉ mỉm cười, không hề nói một câu.

Doãn Lạc ngây người, cậu không đoán ra được ý của người ấy là sao? Cậu đã nói rõ ràng đến vậy rồi, dù người ấy không thể tiếp nhận tình cảm của cậu thì cũng đã sớm hiểu ra ý của mình rồi chứ?

Trên đường ra xe, hai người đều im lặng.

Sau khi lên xe, Lâm Hiên không nổ máy ngay lập tức mà chỉ nói: “Thật ra hẹn hò với tôi rất tệ nhạt. Khi... Khi bạn trai cũ của tôi còn ở đây, tôi thường không sẵn sàng để em ấy được, mới để em ấy xảy ra chuyện đó...”

Lần đầu tiên Doãn Lạc nghe anh kể chuyện về bạn trai cũ, trong lòng cậu có nỗi xót xa không tên, nhưng vẫn kiên nhẫn nghe hết.

Không phải là vì cậu quá ghen tị với người bạn trai cũ đến tận bây giờ vẫn có được tình yêu của người đó, mà là vì cậu thật sự chưa từng thấy Lâm Hiên đau khổ đến nhường ấy. Cậu mong rằng người ở bên anh là mình hơn cả, cậu hi vọng Lâm Hiên cũng có thể đáp lại tình cảm của cậu hơn cả.

Cậu không biết cách an ủi người khác, cũng không có kinh nghiệm tương tự, giờ phút này đây chỉ đành phải ngắc ngứ học theo giọng điệu của cha mình: “Đó không phải lỗi của anh, có lẽ hai người không có duyên với nhau đâu.”

Sau khi Lâm Hiên nghe câu này, hình như anh cũng đã dần bình tĩnh lại.

Doãn Lạc trầm nghĩ, quả nhiên lời cha vẫn hữu dụng, sau này mình vẫn nên học mấy câu từ cha mới được.

Nhưng suy nghĩ của Lâm Hiên thì khác. Anh không biết tại sao mình lại đột nhiên nói những lời đó với cậu Omega này, song khi nhìn dáng vẻ cậu ấy cố gắng muốn an ủi nỗi khổ đau của mình thì anh lại thấy không còn đón đau đến thế. Anh quá quen giấu mọi chuyện trong lòng, cho nên khi đối mặt với sự quan tâm rõ ràng đến từ người khác, anh lại không chống cự được.

Anh bật cười tự giễu, điều chỉnh lại cảm xúc của mình trong một khoảng thời gian ngắn ngủi.

Người đàn ông Alpha kiên cường này chưa hề rơi một giọt nước mắt sau khi mất người yêu, Doãn Lạc nhìn mà chỉ thấy đau lòng khôn nguôi. Cậu ngắm nhìn sườn mặt của Lâm Hiên, không khỏi tự nhủ:

Em sẽ không để anh cô đơn một mình nữa. Em sẽ nghĩ cách để anh yêu em.

6. Chương 6: Cái Ôm Ấm Áp

Tiếc là Doãn Lạc không có cơ hội gặp lại Lâm Hiên nữa.

Mối quan hệ giữa hai người vẫn vừa hồ hững vừa khách sáo, kể cả những khi cả hai bất đắc dĩ phải làm việc cùng nhau thì Lâm Hiên vẫn luôn giữ một khoảng cách thích hợp.

Tuy lần trò chuyện này với nhau đã giúp Doãn Lạc hiểu rõ hơn về người Alpha ấy, nhưng cuối cùng lại mang đến cho cậu một thứ cảm giác xa vời không thể chạm tới được.

Bao nhiêu mong đợi cơ hội thúc đẩy tình cảm của cậu vẫn chưa đến thì công việc ở viện an dưỡng đã kết thúc chóng vánh.

Lại một tháng nữa trôi qua.

Chạng vạng hôm nay, Lâm Hiên nhận được một cuộc điện thoại xin giúp đỡ khẩn cấp. Trên đường cao tốc đã xảy ra một vụ tai nạn liên hoàn nghiêm trọng, số thương vong trước mắt đã có hơn mười người, hơn nữa con số này vẫn đang không ngừng tăng cao, mà bệnh viện cách hiện trường gần nhất là nơi này.

Lâm Hiên đồng ý với vẻ bình tĩnh. Sau khi cúp máy xong, anh đã bắt đầu sắp xếp những công việc tiếp theo.

Ở bệnh viện này, số người có thể điều động khẩn cấp nội trong một ngày là cực kỳ có hạn, dù có nhờ người ngoài viện đến cũng phải đợi thêm một thời gian ngắn, anh thật sự đã hết cách, bèn gọi sang tìm người ở trung tâm tình nguyện viên.

Khi Doãn Lạc hay tin thì bên ngoài đã chuyển một đám bệnh nhân đến, tất cả đều đang lấp kín cửa bệnh viện. Nhân lực trong bệnh viện không đủ, không rảnh để bận tâm hết mỗi một bệnh nhân nên tiếng than khóc the thé không ngừng, ai nấy đều gào “Cứu tôi với”.

Doãn Lạc đã trải qua mấy tháng huấn luyện, dẫu cậu có một số kinh nghiệm đối phó, nhưng khi phải đối mặt với cả một màn như thế này thì vẫn thấy luống cuống. Nhưng vào lúc này, cậu lại nhớ tới câu nói của Lâm Hiên, đột nhiên sinh ra dũng khí không biết tên. Muốn nói cậu có cảm giác sứ mệnh thì không phải, nhưng nỗi mong muốn san sẻ giúp Lâm Hiên thì là thật. Cậu không nghĩ gì nữa, chạy vọt ra cửa đẩy từng giường bệnh vào hành lang.

Dưới tình huống nhân viên y tế không đủ, tình nguyện viên phải gánh vác trách nhiệm thay bọn họ, phải nhận định xem bệnh nhân nào cần phẫu thuật ngay thì đẩy thẳng vào phòng cấp cứu.

Dựa vào kinh nghiệm từ các tiền bối, người có tiếng gào khóc lớn nhất thì thường sẽ không phải lo lắng đến tính mạng của họ, trái lại, những người đau đến mức không thốt nổi một lời mới có nguy cơ nguy hiểm đến tính mạng ngay tức khắc.

Nhưng hiện giờ bệnh nhân nhiều như thế, Doãn Lạc không thể nào từ từ suy xét đến chuyện đó được.

Cậu đi thẳng đến bên bệnh nhân gần cậu nhất, kiểm tra vết thương của người đó, khi cậu nhấc tấm chăn chống bụi bắn lên, thứ lọt vào tầm mắt cậu là một mảng máu lớn.

Đối với một người chưa có kinh nghiệm và chưa chuẩn bị tâm lý thì cực kỳ đáng sợ. Quả thật Doãn Lạc đã bị dọa sợ, thậm chí cậu còn có suy nghĩ muốn lùi bước. Nhưng khi đối diện với cái nhìn khẩn cầu của người bị thương, cậu đã bình tĩnh dần.

Cậu có thể cảm giác người đó đang cầu cứu cậu. Không chỉ riêng mình người đó, mà vào giây phút này đây, tất cả những người đang nằm trên giường bệnh đều cần giúp đỡ.

Cậu chậm rãi nhớ đến nội dung huấn luyện tình nguyện viên, khi bản thân mình không thể tự xử lý được thì phải trấn an bệnh nhân trước đã.

Người bị thương nọ không trông thấy vết thương của mình, bởi vậy anh ta càng thấy sợ hãi hơn cả. Doãn Lạc biết rằng vào lúc này đây, phản ứng mình để lộ ra sẽ dễ dàng tác động đến cảm xúc của họ. Cậu chưa từng nói năng nhỏ nhẹ đến vậy bao giờ: “Không sao đâu, chỉ là một vết thương nhỏ thôi, hãy chịu đựng thêm chút nữa nhé. Chúng tôi sẽ nhường cơ hội cấp cứu cho những người có vết thương nghiêm trọng hơn đã...”

Người bị thương kia nhìn Omega xinh đẹp ấy, từ từ gật đầu.

Doãn Lạc thở phào một hơi.

Sau màn mở đầu thuận lợi, những chuyện tiếp đó không tính là khó lắm.

Doãn Lạc thấy hơi may mắn vì tình hình của bệnh nhân đầu tiên mình gặp đã được xem là tốt, bởi vì người được đưa đến ngay sau đó có vết thương vô cùng thê thảm.

Khi cậu kiểm tra người này xong, phải bước đến một giường bệnh khác thì đột nhiên người nằm ở giường phía sau vươn một bàn tay ra giữ chặt lấy cậu, dường như động tác này đã tiêu hao hết sức lực toàn thân của người đó.

Doãn Lạc quay đầu lại thì thấy cánh tay đang kéo lấy tay mình đầm máu tươi, ngay cả cổ tay áo mình cũng dính phải vết máu. Cậu hít sâu một hơi, cầm lại tay người đó thật chặt, nhanh nhẹn xốc tấm chăn chống bụi lên, dưới chăn lộ ra mảng máu thịt lằn lộn.

Doãn Lạc cố ý dùng chăn để ngăn tầm mắt của người đó là bởi không muốn để anh ta nhìn thấy thảm trạng của mình. Vết thương quá nặng sẽ làm người bị thương dễ dàng đánh mất ham muốn được sống tiếp, điều này sẽ tăng độ khó cho việc phẫu thuật.

Hình như người nọ cũng có cảm giác đó, anh ta nhìn Doãn Lạc rồi cất tiếng với hơi thở mong manh: “Có phải tôi... Tôi đã không cứu được nữa rồi...?”

“Không đâu, anh sẽ ổn hơn mà.” Doãn Lạc làm giọng điệu của mình trông bình tĩnh như không có chuyện gì. Cậu nhanh chóng kéo giường bệnh của người này ra một góc sáng sủa rồi gọi người cùng đẩy vào phòng cấp cứu, “Chỉ là phẫu thuật thôi, sẽ chóng khỏi ngay mà.”

“Vậy tôi... Tôi...”

“Đợi khi nào anh phẫu thuật xong, muốn hỏi gì tôi sẽ nói cho anh biết sau nhé. Hãy thư giãn chút, phẫu thuật hao thể lực lắm.”

Người bị thương nọ không nói gì thêm nữa, ngoan ngoãn nhắm mắt nghe theo lời của Doãn Lạc.

Khóe mắt cậu hoe đỏ, nhưng cậu không hề khóc, cậu im lặng đưa người đó vào phòng cấp cứu rất nhanh. Sau khi cậu tận mắt chứng kiến người bị thương ấy được đưa lên bàn mổ rồi vẫn không hề nghỉ ngơi, mà là tiếp tục trở lại của bệnh viện để làm việc tương tự khác.

Tối đó bận bịu mãi đến tận hai giờ sáng, cậu mới đẩy người bị thương cuối cùng đến tay bác sĩ.

Sau khi làm xong mọi việc, hình như Doãn Lạc vẫn chưa hoàn hồn, đứng đờ ngay cửa phòng cấp cứu, không nghĩ suy gì cả. Cậu không nhận ra mình đã kiệt sức, hai tay đang run rẩy không ngừng.

Mãi đến khi cậu đột nhiên nghe tiếng có người gọi tên mình ngay sau lưng, “Doãn Lạc.”

Khi Doãn Lạc nghe thấy giọng nói này thì cậu hãy còn đứng đờ ra đó, chậm rãi xoay người lại, Lâm Hiên đã đứng ngay trước mặt cậu.

Hiển nhiên người Alpha này cũng vừa xong việc, quần áo nhăn nhúm, mồ hôi thấm ướt tóc tai, thoạt trông vất vả hơn cả cậu.

Doãn Lạc nhìn anh rồi hỏi với vẻ không chắc chắn: “Anh tìm em à?”

“Ừ.” Lần này Lâm Hiên không phủ nhận, anh cho cậu một đáp án khẳng định, “Cậu không sao chứ?”

Khi anh bước tới đã thấy máu dính trên cổ tay áo của Doãn Lạc. Lúc anh điều hành nhân sự đã sớm nghĩ đến việc có thể sẽ xảy ra chuyện như vậy. Anh thừa nhận mình hơi lo nghĩ cho cậu Omega này, bởi vì anh biết cậu không có kinh nghiệm gì, anh sợ rằng cậu sẽ thấy sợ hãi, cứ muốn bỏ chút thì giờ đến xem sao nhưng lại không thoát thân nổi, song hiển nhiên là những gì cậu Omega ấy đã làm còn giỏi hơn nhiều so với tưởng tượng của anh.

Anh cũng không biết tại sao đột nhiên lại thấy hơi mừng rỡ.

Nhưng ngay khi anh hỏi câu này, cậu Omega nọ đã đột ngột lao vào lòng anh, ôm chặt lấy anh. Thông qua lớp quần áo, thậm chí Lâm Hiên có thể cảm giác được cả người cậu đang run rẩy.

Không phải Doãn Lạc không sợ, mà chẳng qua là trong tình huống lúc đó thì cậu không thể nghĩ gì nhiều được.

Nhưng sau khi nhìn thấy Lâm Hiên, bao sự phòng bị của cậu đều bị gỡ xuống hết cả. Giờ cậu mới nhớ đến tình cảnh bị thấm như máu thịt be bét, như tay chân gãy tàn, nước mắt sợ hãi của cậu chảy ra, cả người run lẩy bẩy.

Vậy mà vùi vào lòng người đàn ông Alpha này lại mang đến cảm giác quá đổi an tâm cho người khác. Cậu không muốn buông tay, cũng không muốn rời đi.

Dù có phải trải qua chuyện tương tự như thế lần nữa, cậu cảm thấy cậu vẫn sẽ bằng lòng đi làm, chỉ để có được một cái ôm ấm áp đến nhường ấy.

Lâm Hiên không đành lòng đẩy cậu ra. Anh biết tại sao cậu Omega này lại vùi vào lòng mình. Bởi vậy anh càng không thể làm ra động tác từ chối nào cả, chỉ có thể im lặng để mặc người đó ôm anh. Anh biết rõ như vậy là không đúng, không nên cho cậu bất cứ hi vọng nào, nhưng anh vẫn kìm lòng không đành vượt tay vỗ nhẹ lên lưng cậu để an ủi: “Không sao nữa rồi.”

Mặc dù anh biết tư thế giữa hai người đã quá thân mật.

Anh tự nhủ với lòng mình, một lần này thôi, đây là lần cuối cùng mà thôi. Không được đối xử tốt với cậu ấy nữa, không được để cậu ấy hiểu lầm nữa.

Anh không thể trao trả tình cảm cậu ấy muốn, anh không muốn cậu ấy bị tổn thương.

7. Chương 7: Kỳ Phát Tình Không Kịp Đề Phòng (1)

Từ đó về sau, đã gần nửa tháng nay Doãn Lạc không trông thấy Lâm Hiên nữa. Ban đầu cậu còn tưởng Lâm Hiên bận việc, bận đến mức không có thời gian để đến nơi đây. Nhưng sau đó cậu mới phát hiện ra, hình như Lâm Hiên lại bắt đầu trốn tránh cậu.

Doãn Lạc cảm thấy không biết phải làm sao nữa. Cậu cứ tưởng sau đêm đó, thái độ của Lâm Hiên ít nhiều gì cũng sẽ có chút thay đổi mới phải. Ít ra, cậu biết anh vẫn không đành lòng từ chối cậu, nếu không khi ấy anh sẽ không chạy đến quan tâm cậu ngay sau khi vừa làm xong việc vào rạng sáng như thế. Dựa vào điểm này, cậu cảm thấy mình có thể bắt đầu từ việc mềm mỏng hóa thái độ của anh.

Nhưng xem ra là cậu đã quá lạc quan rồi.

Doãn Lạc suy tư cả ngày trời mà không nghĩ ra đối sách nào, nhưng lại không muốn để Lâm Hiên trốn tránh mình nữa. Cậu không phải một người giỏi đợi chờ, nếu người đó không chịu tới tìm cậu, vậy cậu đành phải chủ động hơn.

Cậu sẽ không chuẩn bị gì đã đi như lần đầu tiên, cậu suy nghĩ xem nên dùng cách mở đầu chủ đề như thế nào.

Tan làm xong, cậu không về nhà ngay mà đi về phía tầng quản lý. Sau khi lên văn phòng ở tầng ba, đồng nghiệp của anh, cũng chính là người Alpha đã từng nói với Lâm Hiên là sẽ theo đuổi Doãn Lạc bảo rằng: “Hôm nay cậu ta đã ra ngoài rồi, có lẽ tối nay sẽ không về.”

Doãn Lạc không ngờ là đã đi mất công, trên mặt cậu lộ vẻ thất vọng rõ rệt.

Đồng nghiệp nở nụ cười mà anh ta tự cho là đẹp nhất: “Có chuyện gì cần tôi giúp không?”

Doãn Lạc lắc đầu.

“Vậy có muốn cùng tôi...”

Doãn Lạc chưa nghe anh ta nói hết lời đã quay đầu rời đi.

Đồng nghiệp nọ mới nói được một nửa nên hơi xấu hổ. Anh ta giả vờ hắng giọng như không hề chi, cầm tách trà trên bàn lên để uống.

Những người khác thì đang ngồi cười bên cạnh. Còn có người khi đi ngang qua chỗ anh ta còn trêu chọc: “Thôi xong, trong lòng người ta chỉ có Lâm Hiên, nhìn ông chướng mắt.”

Đồng nghiệp nọ hùng hổ đáp trả mấy câu, đại ý là bảo người ta rút đi, Lâm Hiên thì có gì tốt, rõ là vẻ ngoài của ông đây cũng tốt lắm mà, vân vân và mây mây.

Đám người ấy chọc ghẹo nhau trong văn phòng, còn Lâm Hiên thì đang đứng ở ban công bên ngoài hóng gió. Anh đã đánh tiếng với bảo vệ đại sảnh tầng một, chỉ cần trông thấy Doãn Lạc đến thì phải thông báo cho anh ngay.

Anh thừa biết đây không phải là phương pháp tốt nhất, nhưng có thể hao mòn ý chí của con người nhất. Một thời gian nữa, chắc hẳn cậu Omega ấy sẽ bỏ cuộc thôi.

Ngày thứ hai, ngày thứ ba, ngày thứ tư trôi qua, Doãn Lạc vẫn không gặp được Lâm Hiên. Cậu biết người đó đang thật sự cố ý trốn tránh cậu nên không khỏi thấy giận hờn. Khi cậu đến đại sảnh tầng dưới còn trống mắt với bảo vệ.

Cậu cũng không ngu, cậu thừa biết công việc của Lâm Hiên vừa nhiều vừa nhọc nhằn, lần nào cũng có thể vừa khéo tránh cậu thì tám phần là do người này mật báo cho.

Bảo vệ hơi đồng tình cho cậu Omega nọ, dời mắt đi với vẻ chột dạ, nhưng ngấm lại mình làm công ăn lương cũng chẳng sai gì cả, bèn huýt sáo, giả bộ như không phát hiện ra cậu.

Doãn Lạc tức muốn chết, nhưng không biết phải làm thế nào.

Ngày hôm sau, Doãn Lạc đã học một cách thông minh hơn. Cậu thừa dịp bảo vệ đi vệ sinh thì lén đi qua cổng chính. Nhưng muốn lên tầng ba, cho dù là đi thang máy, thang cuốn hay thang bộ thì đều phải đi qua nhà vệ sinh, mà rất không khéo là khi Doãn Lạc đang định đi lên thang bộ thì bảo vệ vừa ra khỏi nhà vệ sinh.

Doãn Lạc bị phát hiện, cậu cũng hết cách, dứt khoát chạy thẳng nhanh lên tầng ba. Cậu không tin hôm nay không chặn được Lâm Hiên lại!

Bảo vệ nhìn dáng vẻ hùng hổ của cậu, sợ cậu Omega này sẽ gây chuyện bèn gọi cho Lâm Hiên.

Vừa lúc này Lâm Hiên phải về văn phòng, khi nhận được điện thoại từ bảo vệ, anh đã nghe thấy tiếng bước chân đang chạy trên thang bộ. Cửa thang bộ của tầng ba đối diện với văn phòng của bọn họ, bốn phía không có gì để che chắn, chỉ có mỗi một cây cột. Lúc này Lâm Hiên đã không kịp trốn vào văn phòng nữa, anh đành phải trốn sau cây cột, định đợi Doãn Lạc đi ngang qua chỗ này thì chạy về phía ngược lại.

Nhưng Doãn Lạc vẫn chưa chạy đến gần thì anh đã ngửi được một mùi hương phát tán trong không khí.

Lâm Hiên hơi sững sốt, không kịp phản ứng lại. Mãi đến khi Doãn Lạc đi ngang qua anh, anh mới xác nhận được rằng đó chính là mùi tỏa ra từ cậu Omega ấy.

Doãn Lạc đột nhiên bị một người tóm lấy tay từ phía sau, bị kéo vào một góc. Cậu quay đầu lại nhìn, ủa đó không phải là Lâm Hiên đã lâu không gặp đây ư?

Doãn Lạc vẫn chưa kịp chất vấn “Tại sao mấy ngày nay anh cứ trốn tránh em?” thì Lâm Hiên đã quát cậu: “Chuyện gì xảy ra với cậu vậy?”

Doãn Lạc chưa từng thấy dáng vẻ Lâm Hiên tức giận bao giờ nên đứng đờ ra đó. Cậu chắc chắn mấy ngày nay mình không phạm phải lỗi lầm nào cả nên không biết chuyện đối phương nhắc đến là sao, “Chuyện gì cơ?”

Lâm Hiên bị cậu hỏi lại mà bật cười vì tức, “Tại sao chưa tiêm thuốc ức chế đã chạy loạn bên ngoài rồi?”

Bởi nguyên do thể chất của mình nên mỗi ngày Doãn Lạc đều phải tiêm thuốc ức chế đúng lúc. Từ khi trưởng thành đến nay, cậu chưa từng lỡ một lần tiêm nào, hôm nay cũng không ngoại lệ. Mà tình huống khiến thuốc ức chế bị mất hiệu lực thông thường chỉ có một loại. Nhưng vào giờ khắc này đây, điều cậu để ý không phải tình huống đó, mà lại là... “Anh ngửi thấy được?”

Lâm Hiên không chú ý đến sự mừng rỡ trong giọng nói của cậu, mà vẫn tiếp tục thấp giọng mắng: “Kỳ phát tình của cậu sắp đến rồi, vậy mà cậu không biết ư?”

Đương nhiên nếu Doãn Lạc biết được quy luật kỳ phát tình của mình thì lần trước sẽ không suýt chút nữa xảy ra chuyện ngoài ý muốn rồi. Bởi vì kỳ phát tình của cậu lúc nào cũng đến hết sức đột ngột mà không hề có dấu hiệu báo trước nên mới khiến hai người cha của mình đau đầu đến vậy. Song, đó giờ cậu chưa từng nghĩ, rằng trên thế giới này sẽ thật sự có một người nhận ra tình trạng của cơ thể cậu. Hơn nữa, người đó còn là Lâm Hiên.

Suốt quãng thời gian cậu vừa mới trưởng thành ấy, cậu đã từng bởi vì kỳ phát tình mà cực kỳ ghét thân phận Omega của mình. Khi đó, để dỗ dành cậu mà ba cậu đã bịa ra một lời nói dối là “Trên đời này có một Alpha thuộc về riêng mình con”. Cậu biết chuyện này không phải sự thật, nhưng nghe thì lãng mạn thật đấy, và cậu không hề muốn người ba vẫn luôn yêu thương cậu phải lo lắng. Cho nên cậu thử quen dần với một cơ thể như vậy, bởi vì cậu tin tưởng rằng Omega không phải kẻ yếu hèn, ba cậu có thể làm được thì cậu cũng có thể.

Doãn Lạc nhìn Lâm Hiên, kích động đến mức quả thật không biết nên nói gì mới phải. Song, Lâm Hiên lại không biết những suy tư trong lòng cậu, cầm chặt lấy tay cậu.

Doãn Lạc đau đến độ hoàn hồn lại. Cậu thấy người Alpha này đang đợi cậu giải thích, “Thế chất của em có hơi đặc biệt, cho nên kỳ phát tình không theo một quy luật nào... Em...”

Lâm Hiên chưa đợi cậu nói xong đã kéo cậu xuống tầng, “Đi lấy thuốc ức chế dùng cho kỳ phát tình với tôi cái đã.”

Doãn Lạc mở miệng đáp: “Loại bình thường không có hiệu quả.”

Lâm Hiên nhú mày nhìn cậu, “Vậy chỗ nào có thuốc?”

“Em có đưa theo, để trong túi.”

Lâm Hiên không nói thừa thêm câu nào nữa: “Tôi đi lấy với cậu.”

Doãn Lạc nhìn anh vẫn đang nắm chặt lấy cổ tay mình thì khá là vui mừng. Khi đi xuống đại sảnh tầng một, cậu còn cố ý mỉm cười với bảo vệ.

Bảo vệ lắc đầu thở dài, có lẽ ý bảo là, thanh niên các cậu ấy à, tôi thật sự không hiểu được đâu.

Trung tâm tình nguyện viên cách nơi này không tính là gần, đi bộ cũng phải mất mười lăm phút. Lâm Hiên chỉ cảm thấy tâm trạng anh đang rối bời, bởi vì anh phát hiện ra mấy ngày nay, ngày nào cậu cũng đi bộ như vậy, nhưng lại đi mất công. Anh đột nhiên ý thức được rằng phải chăng anh đã quá tàn nhẫn với cậu rồi? Nếu không phải bởi vì lần này anh không kịp né tránh Doãn Lạc thì thật sự không thể tin được tiếp đó sẽ xảy ra chuyện gì nữa. Tuy chế độ an ninh ở bệnh viện luôn rất tốt, nhưng anh vẫn không dám đảm bảo phạm vi dưới quyền quản lý của mình chắc chắn sẽ an toàn.

Song, hiển nhiên là anh đã đánh giá thấp thể chất đặc biệt của Doãn Lạc. Mới đi được nửa đường, anh phát hiện người phía sau đột nhiên gục xuống. Lâm Hiên vội vàng đỡ cậu nên cậu mới không bị ngã xuống đất.

Không biết có phải là vì liên quan đến việc vừa rồi chạy quá nhanh nên đã thúc đẩy tuần hoàn máu hay không mà kỳ phát tình đã bắt đầu. Cậu khó chịu, chảy mồ hôi ròng ròng, lắc đầu nói: “Không kịp... Không kịp nữa rồi...”

Lâm Hiên nhận thấy chất dẫn dụ của cậu đã nồng hơn trong nháy mắt, người xung quanh đã bắt đầu có phản ứng với mùi hương này, đang tìm kiếm quanh đó.

Đúng là không còn kịp nữa rồi.

Lâm Hiên quyết định cởi áo khoác ra ngay rồi phủ lên người Doãn Lạc. Anh ôm nửa lấy cậu, xông vào tòa nhà gần nhất. Đó là tòa nhà trưng bày đồ kỷ niệm của bệnh viện, bên trong bày những nghiên cứu học thuật công khai với bên ngoài những năm gần đây, bình thường thì không có ai đi qua.

Anh vào bừa một phòng họp, đặt Doãn Lạc lên sofa rồi lập tức đóng cửa sổ, khóa trái cửa lại. Tuy bệnh viện cũng là nơi công cộng, không kín kẽ cho lắm nhưng tạm thời ngăn mùi phát tán ra ngoài vẫn được. Song, càng lâu dài thì càng không giấu diếm nổi.

Trong môi trường không khí không được lưu thông, mùi hương ấy càng tỏa ra ngọt ngào hơn nữa. Đó là thứ mùi tuyệt vời nhất anh đã từng ngửi, làm say lòng người như vị rượu ngon vậy. Có một chớp mắt nọ, Lâm Hiên đã rơi vào trạng thái ngơ ngẩn, khi ấy anh mới phát hiện ra, anh cũng là một Alpha, chính anh mới là người nguy hiểm nhất.

Không phải là anh chưa từng gặp Omega trong thời kỳ phát tình ở bệnh viện. Lúc ấy anh đã xử lý rất tốt, chẳng qua bây giờ đối tượng đã khác nên khiến anh có hơi luống cuống. Bởi chuyện đang xảy ra với Doãn Lạc vào thời khắc này cứ khiến anh liên tưởng đến chuyện của bạn trai cũ.

Anh không muốn để bị kịch đó tái diễn nữa.

Anh biết hiện giờ phải làm gì mới ổn thỏa. Tốt nhất là anh nên rời khỏi nơi này ngay lập tức, gọi điện thoại bảo người ta đi lấy thuốc ức chế của Omega qua, sau đó đứng canh giữ ở bên ngoài, đợi bác sĩ đến. Anh đưa lưng về phía Doãn Lạc, áp chế dã thú trong nội tâm của mình, cất bước với vẻ thong thả và kiên định, đi ra cửa với vẻ gian nan.

Anh thừa biết rằng chỉ cần anh bước ra khỏi cánh cửa này là mọi chuyện sẽ tốt hơn.

Nhưng ngay khi anh nắm lấy tay nắm cửa, giọng nói cầu xin của Doãn Lạc đã truyền tới từ phía sau lưng, “Đừng đi... Lâm Hiên, đừng đi...”

Hình như là vì định ngăn cản Lâm Hiên rời đi nên cậu đứng dậy không vững, ngã xuống sofa.

Lâm Hiên không dám quay đầu lại. Anh lo rằng chỉ cần anh quay đầu lại một cái thôi là sẽ không thể đi được nữa. Nhưng hiển nhiên anh vẫn do dự, bởi vì anh vẫn lo rằng trong khoảng thời gian ngắn ngủi anh rời khỏi phòng họp sẽ có chuyện gì đó ngoài ý muốn xảy ra.

Nói cho cùng thì anh vẫn không thể để Doãn Lạc rời khỏi tầm mắt của mình được, một giây cũng không được. Anh đã không thể phân biệt nổi ý muốn bảo vệ này rốt cuộc là xuất phát từ bản năng hay là từ một thứ tình cảm khác.

Doãn Lạc đã bắt chập hết cả.

Cả người cậu nóng lên, khó chịu đến mức muốn chết quách cho xong. Hiện giờ cậu mới biết kỳ phát tình chân chính khó khăn đến nhường ấy, dù bây giờ có dùng thuốc cũng không kịp nữa rồi.

Cậu ấn tay lên cổ mình, mở vòng cổ phòng cản ra.

Trước đây cậu chưa từng khát vọng bất cứ ai, cho nên dù có bị giày vò cũng chỉ kiềm nén. Nhưng giờ đây cậu đã hiểu được cảm giác thích một người, chỉ riêng việc ngửi thấy mùi của người Alpha đó thôi đã khiến cậu không chịu nổi nữa.

Khi Lâm Hiên nghe thấy tiếng kim loại rơi xuống đất, anh vẫn khó nén nổi nỗi khiếp sợ trong lòng. Dù không quay đầu lại nhìn thì anh cũng biết đó là vòng cổ Doãn Lạc vẫn luôn đeo.

Hành động như vậy đối với một Alpha, là đã tương đương với một sự ám chỉ rõ ràng.

Lâm Hiên vẫn không hề ngoảnh đầu lại. Anh nắm chặt tay nắm cửa, không động dậy gì, nhưng anh vẫn cảm giác được cậu Omega nọ đang lảo đảo bước về phía anh, ôm lấy anh như ôm lấy cọng rơm cứu mạng.

“Xin anh... Hãy đánh dấu em đi...”

8. Chương 8: Kỳ Phát Tình Không Kịp Đề Phòng (2)

Lâm Hiên chưa từng nghe Doãn Lạc nói năng một cách yếu thế đến vậy, cứ như một loài động vật bé nhỏ bị ép vào tuyệt cảnh, vừa yếu ớt vừa bất lực, chỉ có thể phát ra tiếng tru tréo lúc sắp chết. Anh không thể phủ nhận được rằng một thứ gì đó nằm sâu dưới đáy lòng mình đã bị lay động, cho nên cứ luôn không nỡ đến

thể, không cứng rắn hơn được. Thậm chí khi nghe câu này xong, anh đã quay người lại, nhìn cậu Omega đang rơi lệ đầy mặt ấy.

Một khắc nọ khi trông thấy Lâm Hiên xoay người lại, Doãn Lạc không thể suy nghĩ thêm được gì nữa. Cậu ôm lấy cổ người đó, dán môi mình lên.

Lý trí cái quần, tất cả đều cút hết đi!

Cậu chỉ muốn nắm lấy tay người này mãi không buông. Nếu nhất định phải có một Alpha đến đánh dấu mình, người đó chỉ có thể là Lâm Hiên mà thôi.

Lâm Hiên bị Doãn Lạc đẩy vào cửa. Anh thật sự không ngờ một Omega lại có sức bùng nổ đến thế. Mà quan trọng hơn là, người đó vẫn luôn cắn chặt đôi môi anh không rời.

Giữa môi và lưỡi là mùi hương ngòn ngọt khiến anh gần như muốn buông bỏ hết bao sự chống cự.

Nhưng sau khi đứng đờ ra vài giây, Lâm Hiên đã đẩy vai cậu ra. Doãn Lạc đã đoán được phản ứng mà Lâm Hiên có thể sẽ có từ trước nên càng cố sống cố chết ôm lấy cổ anh không buông tay. Cậu hé miệng, đổi góc hôn với Lâm Hiên không ngơi nghỉ. Dù cậu không hề có kinh nghiệm hôn môi, song bản năng đã dạy cho cậu biết nên làm thế nào.

Lâm Hiên không đẩy cậu ra, hoặc là anh không dám dùng toàn lực của mình để đẩy cậu ra. Omega khi đang phát tình yếu đuối khôn cùng, thể lực sẽ bị hao mòn nhanh hơn so với lúc thường. Lỡ như cậu bị thương vì bị va chạm thì rất có thể sẽ để lại di chứng. Cho nên anh đành phải tránh né không ngừng, nhưng dù anh có nghiêng đầu theo hướng nào thì nụ hôn của Doãn Lạc sẽ đuổi kịp rất nhanh chóng. Dường như cậu đã quyết tâm sẽ quấn lấy anh đến chết, ngay cả khi hôn cũng mang theo thứ sức mạnh hung hãn.

Nhưng Doãn Lạc không thỏa mãn chỉ với việc hôn được, cậu còn dính sát người mình vào người Lâm Hiên, thậm chí còn nâng đầu gối mình để chạm vào phần giữa hai chân người đó.

Đương lúc cậu hãy còn chưa kịp vui vẻ vì người ấy cũng nổi lên phản ứng thì đã bị đẩy ra một cách đột ngột, cả người cậu chặt vật ngã ngổ trên đất.

Rốt cuộc cậu cũng đã chọc giận Lâm Hiên.

Song, Doãn Lạc không định thu tay lại. Cậu không giống những Omega mảnh mai khác – vừa bị dọa bởi uy áp của Alpha cái đã run rẩy sợ hãi. Cậu dứt khoát ngồi dưới đất cởi đồ mình, hai tay cầm lấy cổ áo dùng sức kéo nó ra, khuy áo bị bung, rơi đầy đất, lộ ra phần da thịt trắng nõn của ngực và bụng.

Lâm Hiên trợn mắt há hốc mồm nhìn cậu. Khi cậu cũng định cởi quần bằng cách thô lỗ ấy thì anh vội vàng xông lên ngăn cậu lại.

Nháy mắt đó khi Doãn Lạc bắt lấy cái người đang xông tới thì thuận tay hạ gục Lâm Hiên luôn. So về sức thì chắc chắn cậu không thắng được người đó, nên chỉ có thể đầu cơ trục lợi mà thôi.

Cậu ngồi khóa trên người Lâm Hiên, cúi đầu hôn anh, đồng thời dùng cơ thể mềm mại của mình để cọ sát với người đó. Cậu có thể tinh ý cảm giác được thứ gì đó của người ấy đang “chào cờ” giữa đùi trong của mình, cậu biết Lâm Hiên cũng chẳng hề thờ ơ đến vậy. Nhưng bao lần từ chối liên tiếp vẫn suýt chút nữa đã đánh tan sự tự tôn và ngạo mạn đó giờ của cậu.

Có lẽ kỳ phát tình là lúc thể xác và tinh thần của Omega yếu ớt nhất, rốt cuộc Doãn Lạc cũng không chịu nổi nữa mà bật khóc. Nhưng dù là đang khóc, cậu vẫn hôn lên đôi môi của người Alpha ấy không rời.

Lâm Hiên nếm được vị nước mắt của người nọ. Anh nhìn gương mặt xinh đẹp dù có đang bật khóc vẫn trông rất điềm đạm, đáng yêu ấy, đột nhiên ngừng chống cự.

Anh vươn tay lau nước mắt của cậu, cũng bắt đầu đáp lại nụ hôn của cậu.

Doãn Lạc đã ngừng khóc, chỉ ngậy ngốc nhìn anh, hình như vẫn chưa dám tin rằng người ấy đang thật sự dịu dàng hôn mình. Trước đây mong đợi đến đâu thì thất vọng đến đó, bây giờ cậu chỉ cảm thấy chắc mình đang nằm mơ mà thôi, không đủ chân thật.

Lâm Hiên không để ý rằng cậu đang ngẩn ngơ, bàn tay lau nước mắt của cậu thuận thế vòng ra phía sau gáy, vuốt ve phần da thịt nhạy cảm nơi tuyến thể nọ.

Cơ thể của Doãn Lạc khẽ run rẩy, nhẹ nhàng thốt lên “A”. Nhân lúc này, Lâm Hiên đột nhiên dùng đầu lưỡi cạy hàm cậu ra, thẳng thừng xâm nhập vào trong khoang miệng của cậu, cuốn lấy lưỡi cậu.

Khi đầu lưỡi của cả hai tiếp xúc với nhau, Doãn Lạc chỉ cảm thấy có một dòng điện rất nhỏ chạy ra từ đầu lưỡi, lan ra khắp tứ chi, đến cả tấm lưng mình cũng bắt đầu tê dại, lại càng không cần nhắc đến nụ hôn lưỡi đầy nhục dục như thế, dường như máu trong cơ thể sôi sục lên trong chớp mắt. Cậu không khỏi khẽ rên ra tiếng, vừa ngọt ngào vừa quẩn rũ.

Cậu biết Lâm Hiên đang trấn an mình, dù không hiểu tại sao người đó lại đột ngột thay đổi chủ ý, nhưng bây giờ cậu mới biết được rằng thì ra hôn là cảm giác như thế này.

Lâm Hiên vừa hôn cậu vừa bế cậu lên. Anh thấy Doãn Lạc không giãy dụa nữa bèn đặt cậu ngồi lên bàn họp.

Một người thì đứng, người còn lại thì ngồi, tầm mắt của hai người song song với nhau, độ cao như thế vừa khéo để hôn.

Nụ hôn của Lâm Hiên chậm chậm rời khỏi đôi môi cậu, sau đó hôn như chuồn chuồn lướt nước qua khóe môi, qua gò má, qua tai, qua gáy, càng lúc càng hôn về phía tuyến thể của cậu.

Hình như Doãn Lạc đã biết Lâm Hiên muốn làm gì, thậm chí cơ thể cậu đang ớn lạnh run rẩy vì chờ mong nữa là.

Khi hơi thở ấm nóng của Lâm Hiên phả lên phần da thịt sau gáy, Doãn Lạc đã thốt ra tiếng rên rỉ bởi sự mãn cảm. Cậu không thể tin được rằng điều mình chờ đợi sắp sửa thành sự thật, trong nháy mắt gần như đã lệ nóng doanh tròng.

Nhưng Lâm Hiên bỗng nói: “Tôi sẽ tạm thời đánh dấu em, nhưng chỉ như vậy mà thôi.”

Thời gian đã bị kéo dài rất lâu, anh đã nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân qua lại. Anh thừa biết rằng giằng co với Doãn Lạc không phải là cách, chỉ bằng cứ tạm thời thuận theo tâm ý của cậu cái đã. Kỳ phát tình kéo dài càng lâu thì càng không tốt với cơ thể cậu. Trước khi anh hãy còn chưa có cách nào để phân biệt rõ tình cảm của mình, anh không thể hứa hẹn gì với cậu, cũng không thể thật sự đánh dấu cậu được, bởi vì chuyện đó là không công bằng với Doãn Lạc. Đúng là anh có để ý đến cậu thật, tuy không buông suy nghĩ nọ xuống được nhưng vẫn không nỡ trông thấy cậu khóc.

Lâm Hiên không hề cố tình giải thích điều gì với cậu, bởi vì đến cả anh cũng không biết nên giải thích ra sao nữa.

Bởi vậy, Doãn Lạc đã hiểu lầm hết tất cả.

Ngay khi cậu vừa tưởng rằng rốt cuộc Lâm Hiên đã đáp lại tình yêu của mình rồi, lại phát hiện ra tất cả những gì người đó làm chỉ là để trấn an mình mà thôi. Cậu cảm thấy tủi thân quá đỗi, nhưng vẫn chưa kịp kháng cự thì Lâm Hiên đã cắn mất rồi.

Nỗi đau đớn khi tuyến thể bị đâm rách khiến Doãn Lạc nhin đau không nổi bèn rên ra tiếng. Hiện giờ cậu mới chú ý rằng bàn tay của Lâm Hiên hãy còn an phận đặt lên vai của mình, không hề mất khuôn phép, không phải sự âu yếm giữa tình nhân với nhau.

Cứ như thế đó là một nghiã vụ bắt buộc mà thôi.

Doãn Lạc tựa đầu lên vai Lâm Hiên, khóc không thành tiếng. Cậu đã rơi thẳng từ thiên đường xuống địa ngục.

Sau khi tạm thời đánh dấu xong, cậu được Lâm Hiên khoác áo bành tô vào người rồi đưa ra bãi đỗ xe.

Rõ ràng là người Alpha này có thể đưa ra bất cứ yêu cầu gì với cậu, nhưng anh lại chỉ hỏi đúng một câu: “Trừ việc đánh dấu em xong rồi thì còn có thể làm gì để giúp em?”

Mặc dù Doãn Lạc không muốn nói nhưng cũng không thể từ khước từ lời của anh. Cậu đọc địa chỉ của bệnh viện nhà cậu cho anh.

Cậu hãy còn đang ở kỳ phát tình, không được dùng thuốc, cũng không nhận được sự trấn an từ Alpha, vào lúc này chỉ có thể cầu cứu ở chỗ cha mà thôi. Không được đánh dấu thật sự thì đánh dấu tạm thời chỉ có thể tạm thời che giấu mùi hương trên người cậu, một lúc sau vẫn sẽ bị người khác nhận ra.

“Số điện thoại thì sao?”

Sau khi Doãn Lạc đọc số xong thì Lâm Hiên đã gọi thẳng. Cậu nghe thấy Lâm Hiên nói vài câu ngắn gọn xong là cúp máy luôn, sắc mặt anh không hề thay đổi chút nào.

Ban đầu cậu tiếp cận Lâm Hiên là đã giấu diếm thân phận của mình. Mà sau khai biết cha ruột của mình là ai thì rất ít người có thể bình tĩnh được như anh.

Nhưng bây giờ cậu không muốn thốt ra một lời nào, cũng không muốn giải thích. Không chỉ trái tim mỗi một mà cơ thể cậu cũng mệt mỏi.

Vì đã đánh dấu tạm thời nên kỳ phát tình của cậu tạm thời bị áp chế. Song, vừa nhớ đến nỗi khó chịu khi vừa mới phát tác và những tình huống mấy ngày sau có thể gặp phải, đến suy nghĩ muốn chết cậu cũng có.

Khi hai người đến bệnh viện nhà họ Doãn, Doãn Thế An đã đứng ở bên ngoài. Lúc ông cảm nhận được hơi thở của Lâm Hiên từ trên người Doãn Lạc, ông không để lộ ra phản ứng quá khích nào, mà ngược lại, bác sĩ trưởng của Doãn Lạc lại trùng mắt với Lâm Hiên với vẻ hung hãn, rồi mới gọi y tá đưa Doãn Lạc vào.

Lâm Hiên không hiểu tại sao gã bác sĩ Alpha nọ lại có địch ý với mình mạnh đến vậy, cũng không thêm quan tâm. Nhưng khi anh nhìn về phía Doãn Lạc đi mất thì phát hiện cậu không quay đầu lại nhìn mình lấy một lần.

Anh thấy từ đầu đến cuối, anh đã không xử lý chuyện này cho tốt, đã để cậu Omega ấy tổn thương. Song, trừ cách đó ra thì anh không nghĩ ra cách gì tốt hơn nữa.

Đúng lúc này, Doãn Thế An đi về phía anh, “Cậu Lâm, bây giờ có tiện không? Ta muốn trò chuyện với cậu.”

Tuy trên mặt ông vẫn là nụ cười nhạt, nhưng Lâm Hiên có thể cảm nhận được thứ cảm giác áp bức đến từ Alpha.

Anh biết người có quyền uy nổi tiếng trong giới y học đã thật sự nổi giận.

9. Chương 9: Đờng Bắt Nạt Anh Ấy

Lâm Hiên đi theo Doãn Thế An đến văn phòng của ông.

Anh cứ tưởng mình sẽ bị đánh một trận sắp mặt, kết quả là ông không hề làm gì cả, còn khách sáo bảo thư ký đưa trà đến.

Khi chỉ còn lại hai người, Doãn Thế An mới mở lời: “Xin lỗi cậu, là con trai ta tùy hứng.”

Dù có thể nào Lâm Hiên cũng không ngờ được câu nói đầu tiên của ông là như vậy, sau khi sững sốt không bao lâu thì lập tức đáp lại: “Không đâu ạ, là lỗi của cháu. Cháu...”

“Ta biết chuyện con ta thích cậu, nó đã thăng thấn với ta từ lâu rồi. Ta cũng biết chuyện bạn trai cũ của cậu nữa...”

Khi nghe được câu cuối cùng, Lâm Hiên lại im lặng.

“Trong tình huống đó, ta biết tạm thời đánh dấu là lựa chọn tốt nhất, ta không trách cậu đâu. Ta cũng rất cảm ơn vì cậu đã bảo vệ nó, để nó không bị người khác tổn thương. Nhưng đồng thời, ta cũng phải khiển

trách về hành vi không chịu trách nhiệm này của cậu, cậu không yêu nó, nếu nhân lúc còn chưa muộn mà khiến nó chết tâm thì dù có bao nhiêu đau khổ, nó vẫn sẽ có cách chịu đựng một mình. Nhưng nếu cậu đã cho nó hi vọng rồi lại bỏ mặc nó, cậu đã từng nghĩ chưa, rằng nó sẽ đau lòng đến nhường nào?”

Đối mặt với sự chất vấn từ Doãn Thế An, Lâm Hiên hoàn toàn không thể phản bác một câu. Đúng là anh vẫn luôn trốn tránh sự theo đuổi của Doãn Lạc một cách tiêu cực thật.

Anh cũng hiểu hành vi này của mình rất giống với cái gì. Giống như việc anh cần đồ ăn người khác tặng, phát hiện ra không ngon lành lắm rồi trả lại vậy. Dù anh không có ý này, nhưng trong mắt người ngoài thì là như thế. Cho nên anh hoàn toàn có thể hiểu được sự phẫn nộ của Doãn Thế An.

“Ta muốn hỏi một câu, chuyện đánh dấu tạm thời là nó bức ép cậu, hay là do cậu tự nguyện?”

Lâm Hiên trả lời không chút do dự: “Là do cháu tự nguyện ạ.”

Anh không nói sai nửa chữ. Tuy thoát nhìn bên ngoài thì giống như Doãn Lạc bức ép anh phải làm chuyện như vậy, nhưng anh không thể lừa được chính bản thân mình. Từ khi kỳ phát tình của Doãn Lạc bắt đầu, anh đã muốn làm như thế. Là lý trí cưỡng ép anh phải kìm nén cơn xúc động đó lại, rồi cũng là lý trí thúc giục anh làm như vậy.

Doãn Thế An lại hỏi: “Vậy ta đổi sang một câu khác, giả sử như hôm nay đổi thành người khác, là bất cứ một người bạn Omega nào đó của cậu phát tình dưới tình huống ấy, thì cậu cũng sẽ làm như vậy ư?”

Lâm Hiên đứng hình. Không phải bởi vì anh không biết đáp án là gì, mà là bởi vì anh thừa biết anh sẽ không làm vậy, cho dù có thể nào cũng sẽ không làm như vậy.

Chuyện như anh làm với Doãn Lạc, hiển nhiên đã vượt qua điểm mấu chốt của anh từ lâu. Vậy mà anh còn tưởng rằng mình sẽ làm thình.

Đây thật sự chỉ là tình cảm bạn bè thôi ư?

Khi Doãn Thế An đặt câu hỏi thì ông cũng luôn im lặng đánh giá cậu thanh niên này.

Ông đã đọc lý lịch công việc của Lâm Hiên.

Đây là một Alpha làm việc theo kiểu giấu mình, cam nguyện làm một người bình thường. Nhưng Alpha nào mà chẳng có dã tâm?

Chỉ có thể nói rằng, dã tâm của Lâm Hiên không giống những kẻ khác. Có lẽ khát vọng của anh không phải thành tựu cá nhân, mà là có thể giúp đỡ nhiều người hơn bằng chính sức của mình, là một con người vô tư tận tâm hết mình.

Nếu không phải như vậy, thì chỉ bằng việc anh đánh dấu tạm thời con trai mình, Doãn Thế An đã không thêm quan tâm đến phong độ rồi xông lên giáng cho anh một quyền luôn rồi.

Mà từ cuộc nói chuyện lần này, ông phát hiện ra anh không phải thật sự không có cảm tình với Doãn Lạc, chẳng qua anh đã hăm sâu vào cảm xúc thất tình quá lâu, lâu đến mức mù mờ, nên không chịu mở lòng mình ra, đối diện với ý của trái tim.

Nếu không phải con trai mình thích anh, Doãn Thế An sẽ không định vạch trần ra đâu, thậm chí ông còn rất thích thú khi thấy cậu Alpha này giãy dụa trong đau khổ nữa kia. Nhưng không được rồi, điều đó sẽ chỉ khiến Doãn Lạc phải quanh quẩn thêm nhiều đường xa hơn nữa, vì vậy ông không thể không chỉ ra cho anh biết, tuy rằng ông vẫn khá là muốn dùng nắm đấm để nói cho cậu Alpha này hiểu.

Ôi, nghĩ tới nghĩ lui vẫn cứ muốn tấn cái cậu này một trận.

Nhưng nếu đánh thật thì con trai mình lại không nở, làm cha đúng là khó quá đi mất.

Mà cũng là lúc tung ra chiêu lớn rồi.

Doãn Thế An nghiêm túc nói: “Cậu Lâm, ta biết rằng chuyện tình cảm mà cưỡng cầu thì sẽ không đạt được cái gì, ta nghĩ có lẽ cả hai đứa cần bình tĩnh một chút. Bây giờ đã xảy ra chuyện như vậy rồi, ta không định để Doãn Lạc tiếp tục làm việc ở quý bệnh viện nữa.”

Đường như Lâm Hiên không ngờ chuyện này sẽ phát triển thành như vậy, anh nhìn ông với vẻ kinh ngạc, nhưng cũng đột nhiên phát hiện ra mình không hề có cái quyền ngăn cản gì cả, chỉ khẽ khàng “Dạ” mà thôi.

Hửm? Doãn Thế An đang định khiêu khích anh, nhưng không ngờ phản ứng của cậu Alpha này lại là như thế. Tiêu cực quá...

Ông đang suy nghĩ không biết mình nên nặng lời hơn nữa không thì điện thoại nội bộ đột nhiên reo lên. Ông nhắc máy lên nghe một lúc rồi chỉ trả lời: “Tôi sẽ qua ngay lập tức.” Bèn vội cúp điện thoại.

Lâm Hiên bỗng đứng dậy, hỏi ông: “Là chuyện của Doãn Lạc ă?”

Doãn Thế An ừ, suy nghĩ một lát rồi nói thêm: “Cơn phát tình của nó lại đến, hình như rất khó chịu, ta phải đi qua xem.”

Lâm Hiên nói: “Cháu cũng đi...”

“Không được.” Doãn Thế An từ chối: “Cậu đi đi. Nếu cậu ở đó, ta sợ cảm xúc của nó sẽ càng mất ổn định hơn. Dù gì thì cậu cũng là người đã đánh dấu nó tạm thời, nó sẽ rất nhạy cảm với mùi của cậu...”

Lâm Hiên đứng đực ngay tại chỗ, sắc mặt không tốt đẹp gì cho cam.

Doãn Thế An nói: “Cậu muốn hỏi cái gì thì cứ hỏi đi.

“Em ấy sẽ như thế nào?”

“Về mặt lý thuyết thì chắc chắn cậu Lâm đây đã biết rõ rồi đấy. Nó đã không kịp dùng thuốc ức chế nữa, cho nên trừ việc bị Alpha đánh dấu hoàn toàn ra thì cũng chỉ có thể cắn răng gắng chống chọi hết mấy ngày tới...”

Đúng là Lâm Hiên thừa biết điều đó, bởi vì bệnh viện của bên anh còn có những căn phòng chỉ dành để thu xếp cho các Omega vượt qua kỳ phát tình nữa kia. Anh đã từng kiểm kê bản dự toán và thiết bị, nên anh biết ở những nơi đó thì sẽ có những thứ gì. Và trong những lúc cần thiết, bọn họ chỉ có thể trói những Omega đang la lối om sòm không ngừng này vào giường, nhìn những người đó gắng gượng trải qua những ngày đau đớn nhất và tối tăm nhất. Quả thật Lâm Hiên không dám nghĩ tới nữa. Bởi vì Doãn Lạc đã từng nói chuyện của cậu là do thể chất đặc biệt làm anh vốn tưởng rằng Doãn Thế An sẽ có cách xoa dịu, cho nên anh mới cố ý tới đây để tìm sự giúp đỡ. Kết quả cuối cùng vẫn là do anh chần chừ nên đã hại cậu ư?

Doãn Thế An bình tĩnh quan sát phản ứng của Lâm Hiên, rốt cuộc trong lòng ông cũng đã hơi có cảm giác giúp con trai mình hả giận.

Ông cố tình nói như vậy thôi, chứ trên thực tế thì tình hình của Doãn Lạc không tệ đến mức đó. Nhưng để cậu Alpha này hiểu lầm cũng tốt, để cậu ta áy náy cũng tốt, như vậy cậu ta mới hiểu rõ rốt cuộc điều mình thật sự muốn là gì.

Doãn Thế An im lặng giây lát rồi lập tức nói thêm: “Nhưng ta không thể để nó thừa nhận bất cứ ai đánh dấu nó vào thời điểm này được.”

Ông thấy rõ mồn một rằng Lâm Hiên đã đứng đờ một chốc, bèn cười lạnh trong lòng: Đùa à, không có bậc làm cha làm mẹ nào lại khoan hồng độ lượng đến mức có thể chấp nhận một Alpha khác nói thẳng ngay trước mặt là muốn đánh dấu con mình đâu, dù có nghĩ thôi cũng không được.

Đúng là ông muốn khích bác anh, nhưng ông cũng nghi ngờ rằng có thể sẽ vì vậy mà Lâm Hiên đổi ý, chịu trách nhiệm với Doãn Lạc cả đời.

Chuyện này không phải dự tính ban đầu của ông.

Mà lúc này đây, Lâm Hiên lại hỏi: “Mấy ngày tới cháu có thể đến thăm em ấy không ă?”

Doãn Thế An lại từ chối một cách uyển chuyển lần nữa: “Vẫn là đừng đến, nguyên nhân thì ban nãy ta đã nói với cậu rồi. Nếu cậu có thể ngấm lại lời ta nói thật kỹ thì có khi đó mới là sự giúp đỡ lớn nhất.”

Sau khi thấy Lâm Hiên rời đi rồi, Doãn Thế An mới chạy đến phòng bệnh của con trai ngay lập tức.

Doãn Lạc nằm trên giường, bởi vì thể lực bị cạn kiệt mà trông có vẻ cực kỳ yếu ớt, tay chân cậu đeo dụng cụ trói buộc, đó là vì để phòng ngừa những lúc cậu không khống chế được cảm xúc, tránh để cậu tự gây tổn thương đến bản thân.

Có lẽ là do hiệu quả của việc đánh dấu tạm thời vẫn còn, cảm xúc của cậu hãy còn vững, gọi “Cha ơi”.

Doãn Thế An trông thấy mà đau lòng quá đỗi. Đây chính là đứa con cưng của ông và Đan Thanh đấy, “Đừng lo lắng, không sao đâu, cha đã đuổi cậu ta đi rồi.”

Quả nhiên sau khi Doãn Lạc nghe xong thì không vui vẻ gì cho cam, cậu còn khóc nữa là: “Cha ơi, cha đừng bắt nạt anh ấy, là con đã bắt ép anh ấy đánh dấu con...”

10. Chương 10: Thật Sự Động Lòng

Mấy ngày nay Lâm Hiên thất thần quá thể trong bệnh viện, mà những cái nhìn từ người khác đối với anh cũng thêm chút ý nghiến ngầm hơn.

Mọi người đã biết Doãn Lạc đến kỳ phát tình, đây là một chuyện không có gì đáng ngạc nhiên đối với một Omega, với cả họ cũng biết Doãn Lạc đang theo đuổi Lâm Hiên, dù gì những chuyện cậu làm đều rõ ràng rành ra đó. Nhưng trọng điểm mọi người chú ý ở đây là, hình như hai người nọ vẫn yêu nhau. Drama trong văn phòng là vậy đó, chỉ cần chút gió thổi cỏ lay thôi cũng đã dễ dàng khơi gợi sự phỏng đoán của người ngoài rồi.

Đến cả đồng nghiệp Lâm Hiên thường chơi thân nhất cũng hỏi anh: “Cậu thật sự vẫn chưa đánh dấu cậu ta á?”

Lâm Hiên chưa hề nghĩ suy gì đã hỏi vặn lại: “Cậu cũng cho là tôi nên làm như vậy?”

Đồng nghiệp nọ sững sốt giấy lát, đoạn hỏi: “Vậy không nên à? Không phải vì theo đuổi cậu nên cậu ta mới đến bệnh viện chúng ta à? Tôi tự nhận là mình không làm được đến mức đó đâu, còn bị từ chối nhiều lần nữa là, nếu là tôi là cậu ta thì đã đau lòng chết mất... Lâm Hiên, cậu nói xem, cậu như vậy là có ý gì? Giữ mình vì một người vốn không thể nào quay về nữa... Còn không bằng quên người đó rồi bắt đầu lại lần nữa...”

Nghe những lời này xong, Lâm Hiên chỉ thấy trái tim mình bỗng thất lại đầy đau đớn, nhưng không phải bởi những lời ấy, mà là bởi hai chữ “đau lòng”.

Mấy ngày nay anh luôn nhớ đến đôi mắt của Doãn Lạc khi nức nở cầu xin anh đánh dấu cậu, cũng không tài nào quên được cái cảnh Doãn Lạc bước đi không quay đầu lấy một lần rồi bị người ta đưa vào bệnh viện nhà mình. Vừa nghĩ đến chuyện từ nay về sau, Doãn Lạc sẽ không trở về bệnh viện này nữa, anh thấy đã khó chịu khôn cùng. Anh không biết từ bao giờ anh đã không còn nhưng nhớ bạn trai cũ, và người cứ chiếm lấy đầu óc anh là cậu Omega này, lúc đầu thì muốn né cậu tránh cậu, sau đó lại lo cho cậu, luyến tiếc cậu. Thậm chí anh còn sợ cậu sẽ khóc òa, bởi vì chỉ cần cậu vừa rơi lệ, chính anh sẽ mềm lòng, sẽ thỏa hiệp với bất cứ điều gì. Anh cứ tưởng mình đang xem cậu như một người em trai, cũng hay tự thuyết phục với mình rằng phải giữ khoảng cách đi nào, nhưng anh thích đáng về cậu cố gắng tiếp cận mình, bởi có vậy anh mới thấy, rằng mình có lý do để đối xử với cậu tốt hơn một chút.

Chỉ là không ngờ, thì ra đều đã sai hết cả. Anh đã rơi vào bẫy tình từ lâu, vậy mà chính anh cũng chẳng hề hay biết.

“Có lẽ tôi đã... thật sự động lòng mất rồi...”

Đồng nghiệp vốn tưởng Lâm Hiên không muốn nói đến chuyện này nên mới dứt khoát im lặng, không ngờ anh lại bất thành linh thoát ra câu này. Anh ta chưa nghĩ suy gì nhiều đã trả lời theo trực giác: “Thích là phải theo đuổi đến tận cùng, trước khi cậu ấy vẫn chưa đổi ý thì vẫn còn kịp.”

Không biết câu này đã đánh trúng điểm nào của Lâm Hiên mà chỉ thấy anh đột ngột đứng phắt dậy, cầm áo khoác rồi chạy ra ngoài ngay.

Đồng nghiệp thấy vậy thì hô to ở đằng sau: “Này này, cậu đi đâu đấy? Bây giờ còn là lúc đi làm cơ mà. Cậu muốn đi thì tan làm hẵng đi, người ta vẫn đang trong kỳ phát tình thì chạy đi đâu được, cậu cũng biết mấy ngày lễ hằng năm lúc nào cũng bận muốn chết mà...”

“Đi tuần tra.” Lâm Hiên chỉ đáp trả lại bằng ba chữ khiến anh ta im bặt.

Vốn dĩ hôm nay anh phải đến khu viện Omega, nhưng cứ nghĩ đến Doãn Lạc là lại khiến tâm trạng mình rối bời nên mãi mà anh vẫn chưa qua. Song, bây giờ anh đã suy nghĩ cẩn thận rồi, nên càng muốn đi xác nhận một chuyện.

Anh bước đến trung tâm tình nguyện viên ở đại sảnh tầng một, thấy bên ngoài có một tình nguyện viên đang giúp bệnh nhân xuống xe. Anh nhớ đến ngày mưa tầm mưa tã ấy, bờ vai của Doãn Lạc bị mưa xối đến mức ướt đầm hết cả, nhưng vẫn biểu lộ cái nhìn mừng rỡ khi trông thấy mình bỗng xuất hiện phía sau lưng.

Anh bước đến hành lang dài đằng đằng của phòng cấp cứu, nhớ đến dáng vẻ cậu Omega ấy, rõ là đã sợ muốn chết, vậy mà vẫn giả vờ mạnh mẽ, bình tĩnh động viên cảm xúc của người bị thương.

Anh nhớ đến cái ôm an ủi nọ, cũng nhớ đến dáng vẻ người đó bất chấp hôn mình.

Anh nhớ đến vẻ mặt người ấy khi nói rằng sẽ sinh một đứa cho anh.

Anh chưa từng hiểu sai, trong đôi mắt Doãn Lạc ngập tràn tình yêu. Bất cứ lúc nào cậu cũng chỉ nhìn anh, không mấy may chần chờ hay dao động.

Rốt cuộc hiện giờ anh cũng đã xác định được cảm xúc khi đợi chờ được gặp người ấy là gì. Anh thích cậu, anh thích người con trai Omega ấy.

Lần này không còn bất cứ sự hiểu lầm nào nữa.

Buổi chiều, Lâm Hiên nhân cơ hội đi làm công chuyện mà đến bệnh viện của nhà họ Doãn một chuyến. Doãn Thế An không ở bệnh viện, nhân viên tiếp tân nói cho anh biết rằng Doãn Lạc đã xuất viện rồi.

Lâm Hiên dành chút thời gian tìm địa chỉ nhà họ Doãn, bắt xe đi ngay.

Nhà họ Doãn nằm trong khu nhà cao cấp ở nội thành, nơi đây khá là yên tĩnh. Trước tiên, Lâm Hiên đứng ngoài tiểu khu, đợi bảo vệ thông báo xong mới được phép đi vào.

Khi Lâm Hiên đến trước cửa nhà họ Doãn thì đã có một người với vẻ ngoài rất giống Doãn Lạc đứng ở đó đợi anh. Anh biết đây là ba của Doãn Lạc, nhưng không biết tên của ông.

Đan Thanh mỉm cười đầy thiện ý với anh, “Lâm Hiên, đúng không?”

“Vâng ạ.”

“Xin lỗi cậu nhé, bây giờ cơ thể con trai ta vẫn không thoải mái lắm, có lẽ chưa thể gặp cậu được.”

Lâm Hiên biết ông đang cố tình làm khó mình, nhưng cũng không để bụng, chỉ hỏi ông với vẻ lo lắng: “Em ấy không sao chứ ạ?”

“Nó không sao.” Đan Thanh kết thúc cuộc đối thoại khách sáo này, cũng không hề có ý cho cậu trai này vào cửa, cứ đứng ngay đó nhìn anh. Ông vừa cố tình nói bảo vệ cho anh vào, vừa để anh bị sập cửa ngay giữa mặt. Ông muốn xem rốt cuộc cậu Alpha đã khiến con trai mình phải đau lòng muốn nói điều gì.

Không ngờ cậu Alpha ấy lại đáp: “Vậy cứ để em ấy nghỉ ngơi cho tốt ạ, hôm khác cháu lại đến.”

Đan Thanh sững sốt, sao người con trai thích lại là một tên đầu gố thế này? Ông đã dẫn mặt ngay từ đầu rồi, bây giờ cũng ngại bảo anh ở lại, thế là đành trơ mắt nhìn anh đi mất.

Lúc bấy giờ Đan Thanh mới nhớ ra là vẫn chưa kể cho con trai nghe chuyện Lâm Hiên tới nhà. Ông suy nghĩ chốc lát, sợ con biết rồi sẽ trách mình nên định chủ động nói cho con biết. Ông lên tầng gõ cửa phòng Doãn Lạc, được con cho phép rồi mới mở cửa ra.

“Ba, sao vậy ạ?” Doãn Lạc hãy còn nằm trên giường, nhưng tinh thần cậu thì không được tốt cho lắm. Cậu đã trải qua thời điểm đau đớn nhất rồi, hiện giờ cơ thể đang trong thời kỳ bình phục.

Đan Thanh hiếm khi chần chừ: “Ừ thì, cái cậu Lâm Hiên đó vừa đến...”

Doãn Lạc vừa nghe thấy câu này, bất chấp cơ thể mình hãy còn suy yếu, lập tức nhồm dậy.

Đan Thanh vội ngăn cậu lại, nói với vẻ áy náy: “Ba đã đuổi cậu ta đi rồi.”

Doãn Lạc trưng ra vẻ mặt sắp phát khóc. Không biết có phải là do đã từng bị đánh dấu tạm thời hay không mà mấy ngày nay, cậu nhớ Lâm Hiên sắp phát điên lên được. Dù người đó không hề thích cậu, cậu vẫn tiếp tục thích anh cũng không được ư?

Đan Thanh không nhìn nổi cái vẻ chịu tội hờn này của con mình nữa, lòng ông lại mềm nhũn hẳn ra, “Đợi chút đã, ba sẽ gọi cho bảo vệ bảo người ta ngăn cậu ta lại.”

Doãn Lạc cứ nhất quyết muốn xuống giường, đi sau lưng Đan Thanh, nghe ông gọi điện thoại.

Đan Thanh chỉ mới nói vài câu đã cúp máy ngay. Ông đành thẳng thắn nói với con trai: “Bảo vệ nói chưa kịp ngăn lại thì cậu ta đã đi mất rồi.”

Rốt cuộc nước mắt của Doãn Lạc đã rơi xuống: “Ba, tại sao hai người lại bắt nạt anh ấy thế, đó là Alpha của con cơ mà.”

11. Chương 11: Anh Thích Em

Doãn Lạc không đợi được đến hôm khác. Cậu về phòng, cầm mũ, khoác áo vào rồi lập tức đuổi theo.

Cho dù Đan Thanh có lo lắng gọi cậu ở phía sau cũng không có tác dụng gì cả. Ông vẫn đang làm việc, lại đang phải đợi một cuộc điện báo khẩn cấp, không thể tự ý rời khỏi nhà được. Hôm nay Doãn Thế An đi công tác, ở vùng khác có một buổi giao lưu học thuật phải tham gia, Đan Thanh biết ông sẽ không có thời gian rảnh, nhưng vẫn gọi điện sang.

Điện thoại đồ chuông chưa đến hai giây đã được nhắc máy. Doãn Thế An biết Đan Thanh sẽ không tùy tiện gọi cho ông khi đang làm việc, nếu gọi tới thì thường là những chuyện khẩn cấp.

Quả nhiên, giọng nói với vẻ lo lắng của Đan Thanh đã truyền đến tai ông, tóm tắt lại chuyện vừa xảy ra, “Tiểu Lạc đã chạy ra ngoài đuổi theo cậu ta rồi, em...”

“Đừng lo lắng, không sao đâu em.” Doãn Thế An thốt ra câu đầu tiên để trấn an nửa kia của mình. Ông hiểu tính cách của Đan Thanh, một khi cảm xúc lo lắng này lan tràn rồi thì không thể nào vãn hồi được nữa.

Trong quan niệm trước đây, Omega là những người mảnh mai, cần phải bảo vệ, dù họ có sinh ra ở những gia đình quyền quý cũng không phải ngoại lệ. Bởi vậy từ thuở nhỏ, Đan Thanh đã bị nhốt trong nhà để bảo vệ vì sợ rằng một ngày nào đó ông bị một Alpha xa lạ đột nhiên cần phải, nên chỉ được tham gia vào các buổi tiệc chính thương mà thôi, còn phải lấy danh nghĩa là xem mắt mới được, cứ như thể chỉ cần bị một Alpha môn đăng hộ đối tiếp cận thì họ không cần phải lo lắng cho ông nữa. Đan Thanh không phản kháng nhiều trước thân phận của mình, nhưng bài xích thì ít nhiều gì cũng có, chỉ là ông rất khao khát về thế giới ngoài kia nên mới tự học kỹ thuật hacker, sau đó là làm công việc này. Nhưng sự giáo dục từ nhỏ rằng phải có lòng đề phòng với người ngoài vẫn không thể thay đổi được. Trước đây người ông phải lo lắng là mình, bây giờ đối tượng đã đổi thành con trai của hai người họ.

“Đan Thanh, không sao đâu em.” Giọng nói dịu dàng của Doãn Thế An truyền đến từ điện thoại, hai mươi năm vẫn như một.

Đan Thanh im lặng không đáp, lần này ông không hề thỏa hiệp. Ngay cả chuyện con mình bị đánh dấu tạm thời mà ông cũng là người cuối cùng hay chuyện nên ông không yên lòng chút nào.

Doãn Thế An thở dài, lại nói: “Được rồi, anh đồng ý cho em hack vào thiết bị giám sát trên đường, lúc nào cần thiết thì báo cảnh sát ngay, nhưng cũng chỉ có thể làm đến mức này thôi đấy, em biết chưa?” Nếu xâm nhập quá thể đáng, bị phát hiện ra thì ông lại phải đi dọn cục diện rối rắm.

Đan Thanh chỉ đợi những lời này thôi, cuối cùng sắc mặt của ông cũng tốt hơn chút, mở lời: “Em biết rồi.”

Ông lại mở máy tính lên, bắt đầu truy đuổi hành tung của con trai từ thiết bị giám sát của tiểu khu. Ông thấy con trai mình hỏi han bảo vệ xem hướng Lâm Hiên đã rời đi xong xuôi thì chạy về phía trạm xe.

Thể lực của Doãn Lạc vẫn chưa bình phục hoàn toàn, bởi vậy cậu phải nửa đi nửa chạy để tìm người. Mỗi khi bước qua một con phố, cậu sẽ cẩn thận nhìn ngó, sau khi xác nhận không có anh thì mới chạy tiếp về phía trước.

Khi chạy đến đường cái người đến người đi, cậu cứ nghi ngờ phải chăng mình đã mất dấu rồi không, nhưng còn chưa kịp thấy nản lòng thì cậu đã bắt gặp một bóng dáng quen thuộc ở đường đối diện. Cậu mừng rỡ, muốn gọi tên của người đó, nhưng lúc này lại trông thấy một người khác đang đứng trước mặt Lâm Hiên. Đó là một cậu Omega với diện mạo thanh tú.

Sau khi trò chuyện đôi câu, hai người đã cùng nhau đến nơi khác.

Doãn Lạc ngơ ngác đứng đực tại chỗ nhìn một hồi. Cậu chú ý thấy cả hai quen biết nhau, thậm chí còn khá là ăn ý với nhau, từ vẻ mặt đến các động tác nhỏ cũng nhìn ra được. Giờ đây cậu mới ý thức được rằng rất có thể người Omega nọ là bạn trai cũ của anh.

Đầu cậu trống rỗng một lúc, không khỏi bắt đầu nghĩ ngợi lung tung hết cả lên. Cậu nghĩ, ban đầu Lâm Hiên đến tận nhà tìm cậu là vì muốn làm gì? Là để bảo mình đừng tiếp tục dây dưa với anh nữa hay sao?

Anh đã tái hợp với bạn trai cũ rồi?

Cậu bỗng cảm thấy hốc mắt mình cay cay, nhưng không hề chảy ra một giọt nước mắt. Cậu biết mình không nên đuổi theo, thế nhưng đôi chân vẫn tự chuyển động, đi theo hai người đó vào một tiệm cà phê.

Cậu ngồi ngay sau lưng Lâm Hiên, dè dặt xuống rất thấp, âm thầm đánh giá người Omega nọ.

Khoảng cách này hơi xa nên cậu không nghe rõ hai người nói gì cho lắm, nhưng vẫn loáng thoáng nghe được một vài nội dung. Mãi đến khi cậu nghe thấy người Omega ấy nói một câu “Em mang thai rồi”, lại thấy người đó nhắc đến hai chữ “Kết hôn”.

Doãn Lạc đã không thể ngồi yên được nữa, thậm chí cậu đã không giữ vững được vẻ mặt mình, lấy tay che mặt chạy nhanh ra khỏi cửa.

Lâm Hiên không hề phát hiện ra. Tuy anh đang ngồi tại đây với Sở Lệnh, nhưng vẫn luôn nghĩ đến chuyện của Doãn Lạc. Vừa nãy, thậm chí anh còn nghĩ, lần này gặp lại bạn trai cũ, ấy vậy mà anh không còn cảm giác quyến luyến không nỡ rời như lần trước nữa. Xem ra anh đã thật sự buông tay rồi.

Nhưng lúc này Sở Lệnh lại gõ lên bàn, bảo anh ngoái đầu lại nhìn.

Lâm Hiên vừa quay đầu lại thì đã trông thấy bóng dáng vội vã chạy đi của Doãn Lạc. Lòng anh đã luống cuống trong chớp mắt, nhưng vẻ mặt anh vẫn không dao động quá nhiều.

Sở Lệnh bình tĩnh nói: “Đuổi theo đi. Anh đã bỏ lỡ một lần rồi, đừng để vuột mất cơ hội lần thứ hai nữa.”

Lâm Hiên nhìn Sở Lệnh hai giây, giống như đang nói lời từ biệt lần cuối với cậu ta. Dẫu trước đây hai người bị ép phải chia tay nhau, nhưng đôi bên vẫn đối mặt với chuyện này rất hòa bình, không hề mang chút hận ý nào với nhau. Trên đời này, có lẽ rất ít đôi tình nhân nào sau khi chia tay còn có thể quan tâm đến người ta như họ cả. Nhưng chỉ vốn vẹn như vậy mà thôi, bây giờ hai người đều đã có người mình thích, có chăng sau này sẽ không xuất hiện cùng nhau nữa.

Lâm Hiên đứng dậy, chạy về phía Doãn Lạc rời đi mà không hề ngoái đầu lại.

Anh còn nhớ kỳ phát tình của Doãn Lạc vừa mới chấm dứt, chắc hẳn cơ thể cậu hãy còn rất suy yếu, không chạy xa được. Anh nhìn bốn phía xung quanh thì thấy một Omega đang lao đảo chạy về phía trước.

Anh chạy đuổi theo sau, mãi đến khi sắp đuổi kịp được rồi mới gọi tên cậu, “Doãn Lạc.”

Rõ ràng Doãn Lạc đã sưng sốt một chỗ, sự phân tâm ngăn ngửi ấy khiến cậu vấp phải chân mình, cả người ngã nhào về phía trước. Khi thấy mình sắp ngã sắp xuống đất thì đã được Lâm Hiên ôm lấy từ phía sau.

Lâm Hiên đỡ cậu về ven đường, muốn xem cậu có bị thương không, bèn vươn tay cởi mũ cậu xuống. Doãn Lạc khẳng khái không chịu để anh tóm lấy mũ, bèn lấy tay che mặt, vẫn giãy dụa không ngừng, “Đừng nhìn... Anh đừng nhìn...”

Lâm Hiên nghe giọng cậu như đang khóc, bèn dừng tay ngay, “Sao em lại khóc?”

Doãn Lạc lắc đầu nguầy nguậy. Cậu muốn hỏi tại sao Lâm Hiên lại phát hiện ra mình? Tại sao lại đuổi theo? Nhưng chỉ có mỗi dòng nước mắt vẫn không ngừng tuôn trào mà thôi. Hơn nữa giọng nói khi òa khóc khó nghe muốn chết, cậu không muốn mở lời, cũng rất sợ mình sẽ hỏi ra được điều gì mình không hề muốn biết. Cậu chịu thêm nhiều lần từ chối nữa cũng chẳng sao, nhưng lại sợ nghe thấy tin Lâm Hiên đã thật sự thuộc về người khác.

Nhưng cậu không khỏi, Lâm Hiên lại chủ động nói ra: “Anh xin lỗi, Doãn Lạc.”

“Đừng nói... Anh đừng nói nữa mà...” Doãn Lạc lắc đầu như muốn trốn tránh, cả người lui về phía góc tường.

Lâm Hiên sáp lại gần, hai tay đặt bên người cậu, chặn hết mọi đường lui của cậu, “Hãy nghe anh nói đã...”

“Đừng mà... Em không muốn nghe gì hết...”

Nhưng Lâm Hiên không hề thuận theo ý cậu. Anh mạnh mẽ kéo đôi tay đang che tai của cậu xuống. Nếu anh đã tìm được đến tận đây thì chắc chắn anh phải cho cậu biết, “Bây giờ anh mới phát hiện ra rằng, người anh thích là em.”

Doãn Lạc dờ ra, ngay cả dáng vẻ mình đang chật vật cũng quên bém mắt, ngẩng đầu lên nhìn Lâm Hiên, cứ như đang ngờ ngợ là mình nghe lầm.

Doãn Lạc khóc đến mức cả mắt lẫn mũi đều đỏ ửng, thoát trông đáng thương khôn cùng.

Lâm Hiên mỉm cười sờ mặt cậu, đoạn nói lại lần nữa: “Doãn Lạc, anh thích em.”

Doãn Lạc đã đợi chờ lời này không biết đã bao lâu, phản ứng đầu tiên sau khi nghe thấy là bật khóc. Cậu cảm thấy tâm trạng yếu đuối khi ở trong kỳ phát tình vẫn chưa khôi phục lại, dù có gặp phải chuyện gì cũng chỉ biết khóc mà thôi. Đây thật sự không giống cậu chút nào.

“Đừng khóc.” Lâm Hiên đau lòng hôn lên nước mắt của cậu, ném được vị đắng chát như ngày hôm ấy.

Doãn Lạc trở tay ôm lấy anh, mặt cậu ửng đỏ, đến bây giờ vẫn khó lòng tin nổi.

Bỗng Lâm Hiên cảm thấy nhiệt độ cơ thể của Doãn Lạc cao quá, bèn vươn tay sờ lên mặt cậu rồi lại cúi đầu, lấy trán mình áp vào trán cậu, “Em đang phát sốt kìa.”

Cái này trông như tư thế sắp sửa hôn môi, khiến Doãn Lạc rung động không thôi.

Lâm Hiên nói ngay: “Anh đưa em về nhà nhé.”

Doãn Lạc nhìn anh, lắc đầu đáp: “Em muốn ở cùng anh.”

12. Chương 12: Hãy Cẩn Em Lần Nữa Đi

Lâm Hiên nhìn chăm chú Doãn Lạc một lúc, nếu suy nghĩ vì cơ thể cậu thì anh nên từ chối mới đúng. Nhưng lời như vậy anh đã từng nói quá nhiều lần, anh thật sự không thể thốt ra lần nữa ngay sau khi vừa tỏ tình xong. Anh đối mặt với cái nhìn chờ mong của Doãn Lạc, cuối cùng chỉ đành nói: “Đi thôi nào.”

Doãn Lạc không ngờ Lâm Hiên thật sự đồng ý, không giấu nổi vẻ mừng rỡ. Cậu nghĩ đến chuyện mình vội vã chạy đến đây, đến giờ vẫn chưa báo bình an với ba, bèn nói: “Thế em gọi điện thoại cái đã.”

“Ừ.”

Khi Đan Thanh nhận được cuộc gọi từ con trai, tâm trạng ông rất phức tạp. Ông đã chứng kiến toàn bộ quá trình qua thiết bị giám sát, lúc này lại không thể thừa nhận được, đành phải làm bộ mình không biết gì hết. Vừa nãy khi trông thấy Lâm Hiên ép con mình vào góc tường, suy nghĩ muốn báo cảnh sát đã nảy ra trong đầu ông ngay, nhưng cũng may chỉ là một sự hiểu lầm mà thôi, cuối cùng con ông cũng đã bật cười. Trong những ngày phát tình, ngày nào con trai cũng lấy nước mắt rửa mặt, đã bao lâu rồi ông chưa từng thấy nó nở nụ cười? Sao con cứ để cậu Alpha kia được hời đơn giản vậy chứ, ba không cho phép!

Ở đầu dây nọ, Doãn Lạc không biết suy nghĩ của Đan Thanh. Cậu thành thật kể chuyện của bọn cậu, hoàn toàn không giấu được cái giọng hờn hở, cuối cùng lại dè dặt hỏi: “Ba, đêm nay con có thể ở lại nhà anh ấy không ạ?” Cậu sợ Đan Thanh không đồng ý, bèn chêm thêm một câu: “Ba biết tình hình bây giờ của con rồi đó... Nếu ở bên anh ấy thì sẽ an tâm hơn.”

Gân xanh trên trán Đan Thanh đã sắp nổ tung hết cả rồi, nhưng ông vẫn dùng giọng bình tĩnh nói với con trai: “Con à, con đã thật sự nghĩ kĩ chưa đó?”

“Dạ, thưa ba. Con chỉ nhận định anh ấy là Alpha của con thôi.” Cậu thốt ra những lời này trước mặt Lâm Hiên, hoàn toàn không hề kiêng dè gì cả. Song không biết có phải là vì đang phát sốt hay không mà mặt cậu đỏ như cà chua chín.

Đan Thanh thở dài trong điện thoại. Ông không biết cái tính cố chấp này của con trai, rốt cuộc là giống ông hay là giống Doãn Thế An thế cơ chứ? Ông im lặng một lúc rồi nói: “Con đưa điện thoại cho cậu ta nghe đi.”

Doãn Lạc căng thẳng, “Ba ơi, ba muốn nói gì với anh ấy thế?”

“Ba chỉ nói một câu thôi.”

Doãn Lạc không cam nguyện lắm, nhưng vẫn dùng mắt hỏi ý của Lâm Hiên.

Lâm Hiên gật đầu, khi nhận điện thoại, anh còn chưa kịp chào hỏi thì Đan Thanh đã đột ngột rống một câu “Không được đánh dấu nó!”, sau đó chẳng để anh kịp đáp lại đã cúp máy trước.

Doãn Lạc chẳng nghe rõ nội dung cuộc gọi, nhưng thấy trên mặt Lâm Hiên không có dị trạng gì, bèn hỏi: “Ba em nói gì thế anh?”

“Không có gì đâu, ông ấy bảo anh chăm sóc em cho tốt ấy mà.” Lâm Hiên mỉm cười, trả điện thoại lại cho Doãn Lạc, không để lộ ra chuyện gì.

Vốn dĩ chuyến này của Lâm Hiên là đi công chuyện, vì giao thông gần đây thuận tiện nên mới không lái xe đến. Anh định lên tàu điện ngầm về nhà một mình, nhưng bây giờ còn có thêm Doãn Lạc nữa, thế là đứng ở ven đường gọi xe.

Sau khi cả hai đã lên xe rồi, Lâm Hiên mới cởi áo khoác ra, đắp lên người Doãn Lạc, tay anh ôm lấy vai Doãn Lạc một cách tự nhiên, kéo cậu sang.

Doãn Lạc thuận thế dựa vào người anh, lớn mật vươn tay ôm lấy eo anh.

Doãn Lạc không hỏi là đi đâu, dường như chỉ cần ở bên Lâm Hiên thì đi đâu cũng không thành vấn đề.

Cậu thích tư thế thân mật này, thích hưởng thụ sự ấm áp này, thậm chí cậu còn muốn ngẩng đầu lên để nhìn về mặt hiện giờ của Lâm Hiên, nhưng có lẽ là vì vẫn đang sốt nên cậu rất mệt, mí mắt không trụ được nữa, nằm trong lòng người ấy an tâm ngủ một giấc.

Sau khi đến nơi, Doãn Lạc vẫn chưa tỉnh lại.

Lâm Hiên không gọi cậu dậy, chỉ thanh toán tiền xe, bế người lên. Hình như là sợ đánh thức cậu nên anh bước từng bước chậm rãi đến cửa nhà.

Anh đưa Doãn Lạc về nhà.

Từ sau khi chia tay với bạn trai cũ, Lâm Hiên cũng dọn khỏi nơi hai người sống chung, một mình dọn đến tiểu khu yên tĩnh này. Khi anh thu dọn đồ đạc thì cất kỹ luôn mấy thứ của Sở Lệnh vào thùng, vẫn chưa

từng mở ra lấy, và cũng chưa từng thất lạc cái nào. Nhưng hiện giờ nhìn ngắm gương mặt im lặng lúc say ngủ của người trong lòng, anh thầm nghĩ, đây là lúc nên dọn bớt rồi.

Sau khi vào cửa nhà, Lâm Hiên cởi mũ và áo khoác giúp Doãn Lạc, ôm cậu lên giường mình, đắp tấm chăn bông rất nặng lên.

Anh nhìn thoáng qua đồng hồ, vừa mới qua bảy giờ tối, là giờ cơm tối rồi.

Anh đến phòng bếp nấu cháo, cứ nghĩ đợi khi Doãn Lạc tỉnh giấc thấy đói bụng là có thể ăn ngay, còn mình thì tùy ý làm một bát mì để ăn.

Lúc Doãn Lạc tỉnh dậy thì đã là tám giờ tối. Cậu bị nóng đến mức đổ mồ hôi khắp người, khi hãy còn chưa nhớ ra rốt cuộc là mình đang ở đâu thì đã nghe thấy giọng nói của Lâm Hiên: “Em đói chưa?”

Doãn Lạc nhìn anh, ngơ ngác gật đầu: “Nơi này là?”

“Là nhà của anh.” Lâm Hiên vươn tay sờ lên trán cậu, hình như đã hơi hạ sốt, “Muốn ăn gì đó trước hay đi tắm trước? Có thể mặc đồ anh trước đây, tuy nó có hơi rộng.”

Không biết Doãn Lạc đang nghĩ gì mà khựng người một lát rồi mới đáp: “Dạ.”

Nhân lúc Doãn Lạc đang tắm rửa, Lâm Hiên đổi chăn bông và ga giường đã bị mồ hôi làm ướt bằng cái mới. Sau khi dọn dẹp xong xuôi, anh còn có lòng nghĩ xem có thiếu gì nữa hay không, bởi dù gì anh ở một mình đã quen rồi, có lẽ sẽ có rất nhiều chi tiết không để ý đến.

Khi anh hãy còn đang suy nghĩ, không biết tiếng nước trong phòng tắm đã ngừng lại từ lúc nào, cửa mở ra từ bên trong, Doãn Lạc bước ra ngoài.

Khi Lâm Hiên định hỏi cậu có mặc vừa đồ không, vừa ngoái đầu lại đã đỡ người ra.

Doãn Lạc chỉ mặc mỗi một chiếc áo của Lâm Hiên. Bộ ấy mặc trên người cậu có hơi rộng, để lộ đường cong duyên dáng nơi cổ và xương quai xanh, chân áo vừa dài qua bắp đùi cậu, che khuất nơi quan trọng. Chỗ đó có vài điểm tối lơ mơ, có lẽ là vẫn mặc quần lót, nhưng ở phần nửa người dưới lại không hề mặc gì, để lộ đôi chân mảnh khảnh trắng nõn xinh đẹp.

Lâm Hiên nhìn chằm chằm vào người cậu, không động đậy dù chỉ một chút, cũng không thể dời mắt đi nổi.

Song, Doãn Lạc đã chủ động bước tới, đứng trước mặt anh. Quần áo có màu nhạt, thậm chí khi chiếu dưới ánh đèn còn có thể trông thấy thân hình như ẩn như hiện.

Doãn Lạc đã hạ quyết tâm phải quyến rũ anh cho bằng được.

Đầu óc Lâm Hiên trống rỗng trong nháy mắt, vươn tay ra ôm lấy cậu, bắt đôi mắt mình phải dời sang nơi khác. Anh gắng để giọng điệu của mình nghe không giống như đang từ chối, “Doãn Lạc, em vẫn đang sốt mà...”

“Nhưng em không đợi kịp nữa rồi...” Doãn Lạc kè sát cơ thể mình vào người anh. Cậu thích người này, thích mùi hương trên người anh, thích đến mức không biết nên làm gì mới phải, cái gì cũng muốn cho anh hết.

“Anh bằng lòng với em là sẽ không từ chối em nữa đâu. Nhưng không phải bây giờ, đợi cơ thể em bình phục đã được không? Chúng ta hãy còn rất nhiều chuyện chưa làm cùng nhau, tiến độ như vậy có hơi nhanh quá.” Anh thật sự nghĩ như vậy đấy. Anh không muốn giữa hai người chỉ có sự hấp dẫn của bản năng mà thôi.

Doãn Lạc hiểu rằng sự hứa hẹn này của Lâm Hiên là khó khăn đến nhường nào, nhưng cậu vẫn kim lòng không dạng muốn biết, “Vậy anh sẽ đánh dấu em chứ?”

Chuyện này như một cái gai trong lòng cậu.

“Sẽ chứ.” Lâm Hiên nhìn vào đôi mắt cậu, lặp lại lần nữa, “Anh sẽ đánh dấu em mà.”

Doãn Lạc tin anh ngay. Cậu ôm lấy cổ Lâm Hiên, kiễng chân chủ động hôn anh.

Lâm Hiên dịu dàng đáp lại cậu, môi kề môi, hoặc liếm hoặc mút, chứ không hề xâm nhập quá mức, vừa hôn vừa dỗ dành: “Ăn chút gì đã...”

“Không muốn.” Doãn Lạc nhắm mắt hưởng thụ nụ hôn ngọt ngào này, không muốn quan tâm đến thứ gì nữa.

“Vậy hãy mặc đồ trước đã, em sẽ cảm mất...”

“Dạ...”

Hai người ôm hôn nhau sát rạt, phải hôn mất một lúc lâu mới buông nhau ra.

Lâm Hiên vươn tay sờ gáy cậu, định trấn an cảm xúc phấn chấn quá độ của cậu, mà ở trên phần da thịt nhẵn nhụi, dấu vết của dấu hiệu tạm thời ấy đã không còn nữa.

Lúc này, Doãn Lạc bỗng nói: “Anh hãy cắn em lần nữa đi. Trước khi kỳ phát tình lần sau đến, trên người em phải mang theo ấn ký của anh.”

Mãi đến khi đánh dấu hoàn toàn mới thôi.

Lần này Lâm Hiên không còn do dự nữa, bèn đáp: “Được.”

13. Chương 13: Con Trai Anh Bị Người Ta Cắn Rời Đây

Doãn Lạc mang theo dấu răng, cảm thấy thỏa mãn nhào vào giường Lâm Hiên.

Lâm Hiên chẳng đoán trước được rằng mình sẽ đưa người ấy về nhà, không kịp sửa sang lại phòng khách, vậy là hai người đành phải tạm thời chen chúc ngủ với nhau.

Khi ngủ cùng nhau, Doãn Lạc kìm lòng không đành cứ ôm và hôn anh miết. Lâm Hiên mặc cậu làm loạn, chỉ khi tay cậu không an phận dời xuống phía dưới thì mới cầm “móng vuốt” của cậu đưa lên trên, đặt bên môi để hôn. Doãn Lạc nghịch một lát, cuối cùng cũng đi ngủ, ngã đầu sang vai Lâm Hiên. Lâm Hiên sợ cậu vừa sốt xong thì bị lạnh, bèn vươn tay ôm người vào lòng.

Nửa đêm khi Doãn Lạc bị nóng mà tỉnh giấc, cậu phát hiện Lâm Hiên ôm chặt eo mình không buông, bèn không ngộ nguỵ gì, ngẩng gương mặt lúc say ngủ của Lâm Hiên, kìm lòng không đành dâng lên nụ hôn của mình. Cậu khẽ mút bờ môi người ấy, rồi lại vươn lưỡi ra liếm khe hở giữa đôi môi, cuối cùng là vói đầu lưỡi mình vào, khẽ liếm lấp tựa một nụ hôn trộm.

Lâm Hiên bị cậu đánh thức, nhưng không hề nổi cáu ngay mà đáp lại cậu kiểu nửa hôn nửa rời, rồi vươn tay sờ lên cổ Doãn Lạc, “Ngủ đi nào...”

Doãn Lạc được anh ve vuốt, nhắm mắt lại hừ hừ một cách thoải mái, sau đó cậu phát hiện tay anh đã dừng lại, ngẩng đầu lên thì thấy Lâm Hiên đã ngủ tiếp rồi. Cậu bèn rúc vào người Lâm Hiên, dùng sức cắn lên môi anh.

Lâm Hiên dễ dàng xoay người lại, đặt cậu dưới thân mình. Anh nhìn Doãn Lạc, cúi đầu khẽ cắn lên tuyến thể của cậu, cắn một cái, liếm một cái, rồi lại cắn, lại liếm lần nữa. Cái này khác với nụ hôn sinh ra bởi dục vọng, cứ như một trò đùa nghịch mang tính chất nghiêm phạt hơn.

Nơi đó là chỗ thần kinh phân bố, Doãn Lạc trở nên nhạy cảm khôn cùng trước hành động của anh, ngứa ngáy ứa cả nước mắt, vừa giẫy dụa vừa xin tha: “Đừng đùa nữa mà...”

Cuối cùng Lâm Hiên cũng dừng lại, “Anh không đùa nữa, em cứ ngủ đi.”

“Vậy hôn em lần nữa đi...”

Lần này Lâm Hiên trao cho cậu một nụ hôn sâu, mãi đến khi khiến cậu không thở nổi nữa mới vuốt ve gương mặt cậu, vỗ về để cậu ngủ.

Tư vị vừa mới nếm mùi tình yêu tuyệt vời quá chừng, Doãn Lạc không định cứ ngủ dễ vậy đâu. Nhưng hôm nay cậu đã hao nhiều sức quá, nên chưa lâu sau đã ngủ say.

Sáng hôm sau thức dậy, Lâm Hiên đã chuẩn bị bữa sáng xong xuôi. Khi Doãn Lạc mở cửa phòng ra còn thấy Lâm Hiên mặc tạp dề trên người.

Đây là hình ảnh khó có thể tưởng tượng ra trên người những Alpha khác, nhưng khi Lâm Hiên mặc vào lại thích hợp quá đỗi. Đúng là mẫu điển hình của người đàn ông tốt ở nhà.

Doãn Lạc ngơ ngác ngắm nhìn anh một chốc, sau đó chạy vọt qua ôm lấy eo anh. Cậu thầm nghĩ, mình muốn ôm lấy người này cả đời không buông.

Sáng nay trước khi đi làm, Lâm Hiên đưa Doãn Lạc về nhà cậu trước. Anh không rời đi ngay mà đứng chào Đan Thanh ngoài cửa, chuẩn bị tâm lý bị ông mắng.

Nhưng không ngờ sau khi Đan Thanh trông thấy dấu cắn trên cổ Doãn Lạc lại chỉ liếc Lâm Hiên một cái, chưa nói năng gì đã đóng cửa lại.

Lâm Hiên thở phào, gọi cho Doãn Thế An.

Anh biết hôm nay Doãn Thế An sẽ đi công tác về, nếu đã muốn sống cùng Doãn Lạc thì anh không thể cứ bị động như vậy mãi được.

Khi Doãn Thế An đi công tác về thì phát hiện Đan Thanh đang giận dữ. Ông biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng vẫn ấn lên gáy ông rồi hỏi: “Sao vậy em?”

Đan Thanh bực mình đáp: “Con của anh bị người ta cắn rồi kìa.”

Doãn Thế An ồ một tiếng, “Lại là Lâm Hiên à?”

Đan Thanh nghiêng răng nghiêng lợi đáp: “Không phải cậu ta thì còn ai vào đây nữa. Rõ là em đã cảnh cáo cậu ta không được xằng bậy rồi.”

“Con mình bị ép ư?”

Dáng vẻ hống hách của Đan Thanh đã yếu đi chút, “Không phải...”

“Thế không phải là được rồi ư.” Doãn Thế An ngồi xuống trước mặt ông, bàn về chuyện này: “Trước đây khi cậu Alpha này không thích con mình, em lo lắng, bây giờ cậu Alpha đó thích nó, em cũng lo lắng. Em không cho người con trai em thích đánh dấu nó thì em muốn tên Alpha nào khác đến đánh dấu nó ư?”

Đan Thanh bị hỏi cứng miệng không trả lời được. Không phải ông có ý kiến gì về Lâm Hiên, chỉ là bực mình thôi. Con trai mình cưng chiều suốt hai mươi năm nay cứ bị người ta bắt đi dễ như vậy, trong lòng ba buồn lắm á, nhưng ba không thể nói!

Doãn Thế An dịu giọng khuyên: “Em cũng biết thể chất của con mình rồi đó, kỳ phát tình của nó như một quả bom hẹn giờ vậy. Nếu không muốn chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra lần nữa thì chúng mình phải thúc đẩy chuyện tốt của hai đứa nó nhanh hơn nữa.”

Đan Thanh bĩu môi, không nói gì.

Doãn Thế An còn nói thêm: “Lâm Hiên có thể được chất dẫn dụ của Doãn Lạc.”

Đan Thanh nhìn ông với vẻ kinh ngạc: “Sao anh biết?”

“Chính cậu ta đã thẳng thắn thừa nhận với anh. Hơn nữa anh cũng đã xét nghiệm tính tương thích giữa máu của cậu ta và con mình rồi, tính tương thích AO của hai đứa rất cao.” Lúc ấy Doãn Thế An cũng nóng máu nên mới không nghĩ nhiều đến thể, nhưng sau này ngẫm lại, nếu Lâm Hiên vừa khéo gặp phải thì trùng hợp quá, chuyện như thế khó nói lắm, “Nếu ngày ấy không phải do Lâm Hiên phát hiện ra trước và tạm thời đánh dấu Tiểu Lạc ở bệnh viện thì sẽ là người khác làm, nhưng người đó sẽ làm đến nông nổi nào thì chúng ta sẽ không thể dự liệu được đâu.”

Đan Thanh siết chặt tay, hỏi ông: “Vậy anh định thế nào?”

“Để con mình ở bên cậu ta đi.”

“Là sao?”

“Là để hai đứa nó sống chung ấy.”

Đan Thanh bùng nổ ngay tấp lự, đập bàn, “Doãn Thế An!”

Doãn Thế An nhìn phản ứng của Đan Thanh với vẻ bất đắc dĩ. Ông biết ngay là sẽ thế này mà, cho nên đến cả đòn sát thủ cũng đã chuẩn bị xong xuôi hết cả. Ông nói với Đan Thanh: “Em bao bọc nó quá, anh sẽ ghen đấy.”

Quả nhiên mặt của Đan Thanh lập tức chuyển từ trắng sang đỏ. Ông hơi xấu hổ hất mặt đi, “Nó, nó là con trai chúng mình đấy, anh ghen gì chứ...”

“Đan Thanh, đã lâu rồi chúng mình không trải qua thế giới hai người.”

Mặt Đan Thanh đã đỏ như gấc. Ông không chống cự nổi loại giọng điệu như đang tán tỉnh này của Doãn Thế An nhất.

14. Chương 14: Sống Chung

Doãn Lạc không biết đã xảy ra chuyện gì cả. Sáng nay khi cậu trở về từ nhà Lâm Hiên, Đan Thanh còn bất mãn với chuyện này; vậy mà đến giờ cơm tối, Doãn Thế An đã bảo cậu dọn đến nhà Lâm Hiên để sống chung luôn rồi.

Doãn Lạc nhìn Đan Thanh, Đan Thanh không nói gì cả, nghĩa là đã đồng ý.

Trên bàn cơm, Doãn Thế An lại giải thích về chuyện liên quan đến tính tương thích cao giữa cậu và Lâm Hiên lần nữa, còn nói: “Cha đã nói với Lâm Hiên rồi, cậu ta sẽ chăm sóc cho con.”

Lúc bấy giờ, Đan Thanh ngắt lời ông: “Con phải bảo vệ mình cho tốt nhé, đừng để bị bắt nạt.”

Doãn Thế An liếc Đan Thanh, rồi nói: “Đến nhà người ta thì đừng gây phiền phức cho người ta nghe chưa.”

Đan Thanh lại dặn: “Nếu chịu bất cứ áp lực gì thì về nhà lúc nào cũng được.”

Hai người cha liếc nhau một cái, trong cái nhìn ấy có mùi thuốc súng xiu xiu. Doãn Lạc biết hai người thích cãi nhau, cũng thích chọc ngoáy nhau, chứ chẳng đánh nhau thật, với cả hai cha đều đương độ tuổi tráng niên, có chuyện gì cũng giải quyết trên giường hết. Song, cậu vẫn mở lời để xoa đi bầu không khí căng co kia: “Ba ơi, cha ơi, hai người không phải lo đâu ạ, Lâm Hiên sẽ không bắt nạt con đâu, hai người nên lo con bắt nạt anh ấy mới đúng ý.”

Doãn Thế An và Đan Thanh nghe vậy xong thì đồng thời quay đầu sang nhìn con trai, nghĩ thầm, có phải cách giáo dục của mình xảy ra vấn đề gì rồi không.

Cuối cùng thì bữa cơm này cũng kết thúc trong sự im lặng vi diệu của cả ba người.

Vài ngày sau, Doãn Lạc dọn đến nhà Lâm Hiên. Đột ngột đổi sang một môi trường khác khiến Doãn Lạc rất hào hứng, cũng không ghét việc phòng có hơi nhỏ và hơi cũ. Mà quan trọng nhất là bọn cậu thật sự sắp chung sống với nhau rồi.

Nhưng không ngờ rằng, Lâm Hiên lại bảo cậu ngủ ở phòng khách.

Doãn Lạc nhìn Lâm Hiên với vẻ tủi hờn.

Lâm Hiên không hề bị lay động, bỏ hành lý của Doãn Lạc vào phòng khách rồi cùng thu dọn với cậu.

Sau khi Doãn Lạc treo quần áo của mình vào tủ đồ, bỗng hỏi anh: “Có phải ba em đã uy hiếp anh không?”

Lâm Hiên bật cười: “Sao em lại nghĩ vậy?”

“Thế tại sao...”

Lâm Hiên thở dài, đáp: “Sao em lại tin anh đến thế cơ chứ, cũng không sợ anh lừa em à.”

“Anh sẽ không lừa em đâu.” Doãn Lạc nên nói với anh thế nào đây nhỉ, lần đầu tiên khi bắt gặp anh đang đối xử dịu dàng với bệnh nhân là cậu đã động lòng mất rồi, mà một người tốt bụng đến thế thì sao lại lừa người khác được cơ chứ. Cậu cũng như ba mình vậy, đều rất tin vào cái nhìn của bản thân. Vì vậy, cậu lại chêm vào một câu: “Là em vừa ý anh trước.”

Lâm Hiên không tiếp tục đề tài này nữa, mà trái lại, anh còn thẳng thắn thừa nhận: “Ý của ba em là, để chúng mình thử kết hôn với nhau trước đã, nếu xác định cả hai đều hợp nhau thì hẵng kết hôn thật sau.”

Doãn Lạc dừng động tác thu dọn lại, nhìn anh: “Anh đã đồng ý điều kiện gì với ba?”

Doãn Lạc thừa hiểu ba mình. Ông là một người theo chủ nghĩa thực dụng, chuyện gì cũng suy nghĩ đến độ thực tế của nó.

Lâm Hiên đáp: “Ông mong rằng anh sẽ đến làm việc ở bệnh viện nhà em, nhưng anh đã từ chối. Anh nói với ông ấy là, dù không làm vậy thì cháu cũng sẽ chăm sóc em ấy cả đời.”

Ngay từ thuở ban đầu, Lâm Hiên đã bày thành ý của mình ra rồi, vào thời khắc anh đồng ý sẽ đánh dấu Doãn Lạc thì không nghĩ đến chuyện đổi ý nữa.

Doãn Lạc bước tới ôm lấy anh, hôn lên đôi môi anh.

Mất cả một buổi chiều hai người mới dọn dẹp đồ đạc xong xuôi. Sau khi ăn cơm tối xong, Doãn Lạc ngồi trên sofa ôm lấy Lâm Hiên, dán cơ thể mình lên.

Lâm Hiên cảm thấy hơi bất đắc dĩ với sự nóng lòng của Doãn Lạc. Không phải là anh không muốn, mà là kể từ khi biết được tính tương thích của hai người rất cao từ Doãn Thế An, anh đã bắt đầu cẩn thận hơn. Suốt khoảng thời gian này, anh đã cảm dục quá lâu, sợ mình sẽ không tự chủ được. Trước đây vì không có lòng dạ nào để yêu đương nên anh chẳng có cảm giác gì, nhưng bây giờ khi hai người đã yêu nhau, anh sẽ ngửi thấy mùi hương ngọt ngào và quyến rũ trên người Doãn Lạc.

Giống như bây giờ vậy, đợi đến khi Lâm Hiên hoàn hồn, anh đã đè Doãn Lạc dưới thân, tay còn vói vào trong quần áo cậu. Anh ngừng tay lại đúng lúc, khi muốn rút tay ra lại bị tay của cậu đè xuống.

Doãn Lạc dùng đôi mắt ướt ươn ướt của mình để nhìn anh, như đang dụ dỗ anh vậy: “Tiếp tục đi anh... Anh đã đồng ý với em rồi mà.”

“Anh đã đồng ý với em.” Đúng là Lâm Hiên đã bị cám dỗ thật, anh không khỏi cúi đầu xuống hôn lên mặt cậu, “Nhưng đây là lần đầu tiên của em, chúng mình sẽ tiến dần dần thôi.”

Doãn Lạc muốn nói là không sao đâu, anh muốn làm gì em cũng được, nhưng Lâm Hiên đã hôn lên tuyến thể sau gáy cậu. Cậu không thốt nên lời được nữa, chỉ có thể run rẩy bởi nhạy cảm.

Cuối cùng thì Lâm Hiên vẫn cởi đồ cậu ra, mút ra đầu hôn nơi cổ cậu, ve vuốt trên phần da thịt non mịn của cậu.

Chỉ một sự đụng chạm như vậy mà thôi, Doãn Lạc đã không khỏi rên khẽ thành tiếng, thoải mái đến mức da cũng tê rần hết cả. Cậu ôm lấy vai Lâm Hiên, hoàn toàn là tư thế dâng hiến mở rộng cơ thể. Cậu vừa căng thẳng vừa chờ mong, cơ thể run rẩy không ngơi nghỉ.

Lâm Hiên hôn lên môi cậu như đang trấn an, tay đã cầm lấy bên cặp quần cậu, ngay khi sắp sửa kéo nó xuống thì...

Điện thoại của Doãn Lạc đột ngột reo lên.

Tiếng chuông nhẹ nhàng khiến Lâm Hiên tỉnh táo lại trong nháy mắt. Anh chống người nhìn Doãn Lạc đang nửa hờ, không nói một câu đã đưa điện thoại trên bàn cho cậu.

Doãn Lạc liếc sang hiển thị cuộc gọi, là ba cậu.

Lúc này, Lâm Hiên đã đứng dậy, đi vào phòng mình.

Doãn Lạc muốn khóc lắm luôn. Ba ơi, tại sao ba lại phải gọi vào giờ này chứ...

Đan Thanh vừa nghe thấy cái giọng buồn bực của con trai cưng ở đầu kia điện thoại đã hỏi ngay: “Sao thế con? Lâm Hiên bắt nạt con hả?”

“Không ạ.” Là con muốn ăn sạch anh ấy mà bị ba quấy rầy đó. Doãn Lạc không dám nói thật, đành phải lảng sang chuyện khác: “Ba ơi, ba có chuyện gì không ạ?”

“Không có gì, ba chỉ gọi sang hỏi coi con đã quen chưa...”

Lòng Doãn Lạc mềm nhũn. Từ nhỏ đến lớn, trừ một số ngày cậu có việc phải ở bên ngoài thì đây vẫn là lần đầu tiên cậu rời khỏi nhà. Đừng nói là cậu đang tập làm quen hay chưa mà có lẽ đến Đan Thanh cũng chẳng thấy quen cho lắm. Cậu an ủi: “Ba à, bọn con sống gần đó mà, lúc nào cũng gặp nhau được...”

Hai ba con nói chuyện nhà một lát rồi mới cúp máy.

Doãn Lạc bước đến trước phòng của Lâm Hiên, nghe thấy bên trong có tiếng vòi hoa sen. Cậu nghĩ thầm, lần sau phải tắt chuông điện thoại mới được.

Vẫn nên hỏi cha cho rõ xem khi nào thì đến kỳ phát tình của ba mới được.

15. Chương 15: “ôm” Em Đi

Kể từ lần trước đang môn trốn nhau thì bị cắt ngang giữa chừng, Doãn Lạc đã không còn sốt ruột nữa.

Cậu hiểu rằng loại chuyện này phải đợi thời cơ. Rõ ràng là Lâm Hiên có suy nghĩ của riêng anh, nên Doãn Lạc có thể đợi. Không phải cứ nhất quyết phải có quan hệ xác thịt với Lâm Hiên thì cậu mới chứng tỏ được rằng mình yêu anh đến nhường nào, chỉ là cậu muốn có được người này thật nhanh mà thôi, nên mới muốn dùng quan hệ thân mật hơn nữa để trối cả hai vào với nhau.

Suy nghĩ này quá ích kỷ, cậu hi vọng Lâm Hiên sẽ hiểu cho, nhưng cậu cũng không thấy mình sai sót ở đâu cả. Có lẽ người ngoài thấy cậu đã trả giá nhiều hơn cho mối tình này, nhưng cậu không hề quan tâm. Bởi ngay từ lúc đầu vốn đã là cậu theo đuổi Lâm Hiên không bỏ cuộc, Lâm Hiên không hề chấp nhận hoàn toàn, chẳng qua vận khí của cậu khá tốt nên mới lay động được người đó.

Cậu nghĩ, có lẽ Lâm Hiên cần chút thời gian để hòa hoãn lại, để tiêu hóa mối quan hệ tiến triển quá nhanh của hai người.

Doãn Lạc hiểu hết mà.

Vì vậy, cậu cứ an phận thủ thường trải qua những ngày tháng sống chung an yên với Lâm Hiên, không nghĩ lệch lạc gì nữa, cũng thường nhận điện thoại từ Đan Thanh vào buổi tối.

Cậu vốn nghĩ là, có lẽ hai người hãy còn cần phải trải qua thêm một khoảng thời gian sống chung ngắn nữa mới tiến thêm được một bước, nhưng không ngờ cơ hội này đã xảy ra nhanh đến vậy.

Tối đó, Lâm Hiên đi xã giao, khi về còn ngửi được mùi rượu trên người anh.

Lâm Hiên là một người hiếm khi động vào rượu, trừ khi là từ chối không nổi.

Đồng nghiệp đưa anh về còn nói: “Mấy người khách nước ngoài ấy khó chơi quá, rót gục hết cả đám, hầu hết mọi người vẫn còn ở quán rượu, chỉ có Lâm Hiên là cứ nặng nề đòi về nhà.”

Doãn Lạc biết, đến cả một nơi như bệnh viện cũng không tránh khỏi tiệc xã giao, cũng như một người rất yêu gia đình như cha, một năm cũng sẽ có vài lần không thể về nhà ăn cơm tối đúng giờ. Cậu nói lời cảm ơn với đồng nghiệp nọ, đỡ Lâm Hiên ngồi lên sofa trong phòng khách.

Lâm Hiên vẫn chưa say đến nỗi bất tỉnh nhân sự, chỉ là thấy vầng đầu quá.

Doãn Lạc hỏi anh: “Sao anh không ở khách sạn với đồng nghiệp luôn? Mai là ngày nghỉ, sáng dậy rồi về cũng không sao mà.”

Doãn Lạc nghĩ như vậy thật đấy, dựa theo tính cách của Lâm Hiên thì cậu không có gì phải lo cả.

Lâm Hiên lại lắc đầu, men say khiến đầu óc anh ơ chậm tiêu, nhưng anh vẫn trả lời Doãn Lạc: “Anh lo cho em ở nhà một mình.”

Câu này không chỉ đơn thuần là ý trên mặt chữ, Doãn Lạc nghe hiểu, bèn đáp: “Chắc kỳ phát tình của em không đến sớm vậy đâu...”

Mới cách có một tháng so với lần trước thôi mà.

Nhưng Doãn Lạc không chắc chắn cho lắm, cậu mới quen Lâm Hiên được gần bốn tháng thì kỳ phát tình thứ hai đã đến. Vậy trong đó có sự ảnh hưởng từ nguyên nhân của tính tương thích cao hay không, cả cậu và anh đều không chắc chắn được, nếu sống chung với nhau trong thời gian dài lại càng khó nói hơn nữa. Mà chuyện này vẫn cần thời gian kiểm chứng.

Lâm Hiên không đáp lời cậu, vẫn lắc đầu.

Doãn Lạc vốn không định truy hỏi đến cùng, có lẽ là được Lâm Hiên quan tâm như vậy nên cậu đã thấy đủ rồi, “Em đi nấu canh giải rượu trước nhé, trong khi đợi thì anh có muốn tắm rửa không?”

“Cứ để anh ngồi ở đây đã.”

Sau khi Lâm Hiên uống canh giải rượu thì đã tỉnh táo hơn nhiều. Anh về phòng muốn đi tắm, Doãn Lạc hơi lo âu đi theo sau, còn đứng đợi trước cửa phòng tắm, chỉ sợ Lâm Hiên sẽ ngắt xỉu ở bên trong.

Tiếc là Lâm Hiên không ngắt xỉu, nên cậu không có cơ hội xông vào một cách quang minh chính đại.

Có lẽ Doãn Lạc thấy tiêng tiếc, vô thức thở dài.

Chắc là vẻ mặt thất vọng của Doãn Lạc quá rõ ràng nên Lâm Hiên bật cười, hôn lên môi cậu xong còn ghẹo cậu: “Muốn nhìn đến vậy à?”

Đương nhiên là muốn chứ, đã muốn từ lâu lắm rồi.

Cậu nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy không cam tâm, nóng hết cả đầu, câu đầu tiên bật ra là: “Đêm nay em ở lại đây được không ạ?”

Lâm Hiên nhìn cậu, nhất thời không phản ứng kịp. Anh cảm thấy, rõ là đã tỉnh rượu rồi nhưng đầu vẫn cứ chậm tiêu thế nào ấy. Mỗi một chữ Doãn Lạc thốt ra anh đều hiểu hết cả, ghép nghĩa vào cũng rõ mồn một ra đó, song anh không bật ra nổi một câu từ chối. Lần này Doãn Lạc không hề ồm ồm đau gì, để cậu ở lại đây sẽ xảy ra chuyện gì, Lâm Hiên rõ như lòng bàn tay.

Doãn Lạc thấy anh đã dao động, lại đánh bạo đẩy anh lên giường. Cậu đứng bên giường, bắt đầu cởi cúc áo ngủ của mình, cởi luôn cả quần và quần lót xuống.

Cậu trần truồng ngồi khóa lên người Lâm Hiên dưới cái nhìn khiếp sợ của anh, nói với vẻ căng thẳng: “Lâm Hiên, hãy ‘ôm’ em đi...”

Lâm Hiên vươn tay ra theo bản năng, nhưng bỗng khựng lại giữa không trung, vừa như định khước từ, vừa như không biết nên chạm vào nơi nào trên cơ thể cậu.

Doãn Lạc kéo tay anh sờ lên mặt mình, cọ cọ vào lòng bàn tay anh như đang dụ dỗ.

Lâm Hiên bị cậu quyến rũ, lòng bàn tay anh cảm nhận được thứ xúc cảm nhả nhụi đến từ da thịt. Ngay sau đó, bàn tay anh như có ý thức, chúng không còn bị khống chế nữa bèn mò xuống sờ soạng, mơn trớn đường cong của vai cổ và chỗ lõm của xương quai xanh, rồi xoa cằm nữa. Khi anh lần mò đến ngực Doãn Lạc thì nghe thấy cậu khẽ rên hừ hừ như một chú mèo con, bắt đầu thở dốc. Anh không thể dừng lại nổi nữa, và cũng không muốn dừng lại chút nào, tay anh chạm đến đâu thì đôi mắt anh sẽ nhìn đến đó.

Cuối cùng, khi tay của Lâm Hiên cầm lấy tính khí nửa cương của cậu thì Doãn Lạc đã bật ra một chuỗi tiếng rên rỉ dồn dập ngay.

Cậu chủ động uốn eo dưới cái nhìn của Lâm Hiên, để tính khí của mình ra vào giữa năm ngón tay anh, đồng thời, cậu cũng dùng móng mình cọ xát hạ bộ của người ấy. Cậu có thể cảm nhận được thứ mà mình đang

ngồi lên đã cứng, cứng khôn cùng. Cậu muốn vươn tay sờ vào thứ ấy thì bỗng dưng bị Lâm Hiên đè gáy xuống.

Cả người cậu nằm nhoài lên người Lâm Hiên, ngửi thứ mùi nồng đậm của chất dẫn dụ. Cậu kim lòng không đành đuối theo mùi hương này, vươn đầu lưỡi liếm lên cổ Lâm Hiên.

Dường như Lâm Hiên đã không kiềm nén nổi nữa, anh nghiêng đầu cắn lên tuyến thể của Doãn Lạc.

“A a...” Doãn Lạc nức nở trong đau đớn, chỉ cảm thấy một luồng cảm xúc vừa xa lạ vừa mãnh liệt đang bùng nổ ở nơi sâu thẳm. Cậu nhận ra đùi trong của mình đã ướt ướt, dường như có chất lỏng nào đó đang chậm chậm chảy ra ngoài.

Là Lâm Hiên khiến cậu phát tình trong thời gian ngắn.

Tuy không mãnh liệt bằng kỳ phát tình thật, nhưng Doãn Lạc vẫn cảm thấy cơ thể mình khó chịu khôn cùng, nhất là khi Lâm Hiên hãy còn đang ở ngay trước mắt cậu, khiến cậu càng khát khao có được người này hơn cả. Cậu nằm sấp xuống, uốn éo người mình trên người Lâm Hiên, không khỏi cọ xát tính khí của mình với phần dưới của người ấy, “Lâm Hiên... ‘Ôm’ em đi... Hãy ‘ôm’ lấy em đi...”

Lâm Hiên không ngừng hôn lên nơi đã bị anh cắn ra thành dấu. Anh thở hổn hển nhưng vẫn kiềm chế và nhẫn nại. Anh biết bây giờ mình không được tỉnh táo cho lắm. Anh không muốn lần đầu tiên của Doãn Lạc lại là dưới tình huống khi anh không tỉnh táo, nhưng anh không thể kiểm soát bản thân được nữa rồi...

Lâm Hiên thừa biết dù có thế nào cũng phải phát tiết một lần cái đã. Anh dứt khoát cởi thẳng quần ra, cắm tính khí của mình vào giữa hai chân cậu, bắt đầu thúc lên phía trên.

Thân dưới của Doãn Lạc đã ướt sũng, dù đùi có bị ma sát kịch liệt đến thế cũng không thấy đau gì. Nhưng cậu không hài lòng với hành vi đã đến “cửa” rồi còn không chịu vào này của Lâm Hiên. Cậu đang định nhắc mong lên “ăn” thứ đó của anh thì bị Lâm Hiên ghì về với vẻ hung hãn. Không phải cậu không đạt được khoái cảm, tính khí bị kẹp và đè giữa bụng của hai người, cùng với khoái cảm khi phần đáy chậu bị ma sát mãnh liệt đều khiến cậu sắp phát điên lên, nhưng cậu vẫn cố chấp muốn được người ấy đâm vào. Cậu nằm lên vai Lâm Hiên nức nở: “Anh vào đi... Hãy đâm vào đi...”

Câu trả lời của Lâm Hiên đó là ngán mê cậu lại, trao cho cậu một nụ hôn sâu.

Doãn Lạc hoàn toàn không kháng cự nổi, dần dà ngừng đấu tranh. Cậu bị tư thế như vậy kích thích đến mức bắn ra hai lần, cuối cùng là một lần đến độ ngủ mê man.

Lâm Hiên cũng bắn ra một lần giữa hai chân Doãn Lạc xong thì xoay người ôm cậu ngủ.

16. Chương 16: Anh Sẽ Không Dừng Lại Đây

Khi Doãn Lạc tỉnh giấc thì phát hiện mình đang nằm trong ổ chăn, người không một mảnh vải, còn Lâm Hiên thì đang ôm lấy mình từ phía sau, lồng ngực ấm áp dán vào tấm lưng trần trụi. Đó là một tư thế rất có cảm giác an toàn cho người khác, Doãn Lạc cứ muốn lảng lảng được người ấy ôm mãi không động đậy gì nữa, tốt nhất là thời gian hãy dừng lại ở giây phút này mãi.

Nhưng không được.

Cậu hãy còn nhớ tối qua mình đã làm gì. Dù chỉ là xúc động nhất thời, song cậu không hề hối hận, cậu chỉ sợ Lâm Hiên nổi giận mà thôi.

Bởi đã từng lĩnh giáo sự chính trực của Lâm Hiên quá nhiều lần nên đầu đêm qua khi hai người đều đã ý loạn tình mê, cậu vẫn nghe người ấy khe khẽ lẩm bẩm “Không được”...

Cậu xót xa thay một Lâm Hiên như vậy, rồi lại hi vọng người ấy có thể phá vỡ sự cố kỵ vì mình, dù chỉ là một lần thôi cũng được.

Doãn Lạc khẽ khàng gỡ cánh tay đang ôm lấy eo mình của Lâm Hiên ra, định rời khỏi phòng nhân lúc người ấy hãy còn say ngủ. Nhưng không biết có phải là do tư thế hay không mà khi cậu vừa lùi về phía sau chút ít thì bỗng cảm thấy phía sau eo mình bị một thứ gì đó chặn lại. Cậu cống người trong giây lát, khi đã chắc chắn là chưa đánh thức người ấy dậy thì mới chống người dần rời khỏi cái ôm ấm áp nọ.

Thậm chí cậu còn chẳng dám quay đầu lại nhìn, cậu sợ mình sẽ tái phạm lỗi sai như hôm qua.

Song, ngay khi Doãn Lạc vừa nhồm người dậy, khi mũi chân cậu sắp sửa chạm đất thì đột nhiên bị người nằm phía sau ôm lấy eo kéo về giường, vẫn về tư thế lưng người này kề ngực người kia. Doãn Lạc đang không biết mình nên vui mừng hay lo lắng đây thì chợt nghe Lâm Hiên hỏi với giọng biếng nhác lúc vừa mới tỉnh ngủ: “Em muốn đi đâu?”

Hơi thở ấm nóng phả thẳng lên cổ Doãn Lạc, quấy nhiễu đến mức lòng cậu ngứa ngáy theo. Cậu biết chắc chắn Lâm Hiên đã rõ chuyện gì đã xảy ra, cũng không định giả ngu nữa mà hỏi thẳng: “Anh không giận ư?”

Lâm Hiên thở dài với vẻ bất đắc dĩ: “Anh nên tức giận vì chuyện gì?”

Doãn Lạc suy nghĩ rất nghiêm túc, trả lời với vẻ không chắc chắn: “Lúc anh say, suýt chút nữa em đã... cưỡng bức anh?”

Lâm Hiên bật cười thành tiếng. Tuy hình dung thân phận giữa hai người như vậy thì có hơi kỳ quái, nhưng sự thật thì đúng là như thế. Lâm Hiên đáp: “Một Alpha với ý thức không tỉnh táo rất nguy hiểm, dù người đó có là anh cũng vậy.”

Doãn Lạc nói: “Em không để ý chuyện đó đâu.”

“Nhưng anh thì có.” Trước đây Lâm Hiên chưa từng thốt ra lời như vậy, là bởi vì bạn trai cũ của anh đó giờ không để người khác phải lo nghĩ cho mình, nên anh không có cơ hội nói ra khỏi miệng. Khi ấy anh cứ nghĩ hình thức sống chung nọ đã là tốt lắm rồi, nhưng giờ anh mới vỡ lẽ ra rằng giữa hai người vẫn thiếu sự xúc động và nhiệt tình. Mà bây giờ khi anh đã có một người chiếm lấy toàn bộ sự chú ý của anh để quan tâm đến thì cảm giác ấy rất đối tuyệt vời, “Anh không muốn lần đầu tiên của em lại kết thúc trong mơ hồ như thế, anh hi vọng đó là kỷ ức quý giá nhất mà đến tận lúc về già, em cũng có thể hồi tưởng lại, chứ không phải một chuyện buộc phải làm bởi sức hấp dẫn đến từ bản năng.”

Doãn Lạc nghe mà thấy lòng mình rung động. Cậu biết đôi khi Lâm Hiên sẽ nghĩ rất xa, nhưng đây là lần đầu tiên chính tai cậu nghe anh thốt ra những câu như lời âu yếm thế này. Không, có lẽ Lâm Hiên sẽ không coi đó là lời âu yếm gì cả, anh chỉ đường hoàng làm ra những chuyện anh cho là chính đáng mà thôi.

“Nên anh thật sự định để đến kỳ phát tình của em mới...”

“Không.” Lâm Hiên ăn ngay nói thật: “Lần đầu tiên sẽ không thoải mái lắm đâu, anh muốn để em tập làm quen dần cái đã. Anh định để nó xảy ra một cách tự nhiên hơn, nhưng xem ra bây giờ đã hết cách rồi...”

Lâm Hiên buộc phải thừa nhận là, sự chủ động cố tình của Doãn Lạc đã trở thành một phần trong cuộc sống của cả hai. Qua chuyện của Sở Lệnh, có lẽ anh không nên cẩn thận quá như trước đây nữa mới phải.

Doãn Lạc không ngờ Lâm Hiên đã vạch sẵn như vậy, mãi đến khi anh đã nói xong xuôi hết rồi, cậu mới thấy hình như mình lại làm chuyện ngu ngốc gì nữa rồi thì phải. Cậu ngoái đầu lại nhìn Lâm Hiên thì nghe thấy anh đang dụ dằng thủ thủ bên tai mình: “Thật sự muốn thử à?”

Doãn Lạc cảm thấy tai mình vừa nóng vừa ngứa ngáy, nhưng vẫn gật đầu rất nhanh, “Dạ.”

Lâm Hiên nói tiếp: “Dù em có bảo dừng, anh cũng sẽ không dừng lại đâu.”

“Vâng.” Doãn Lạc đồng ý ngay tắp tự. Cậu cảm thấy mình mới không bảo dừng á, “Anh muốn làm gì em cũng...”

Doãn Lạc hãy còn chưa thốt ra nổi từ cuối thì đã bị nụ hôn của Lâm Hiên lấp đầy. Lâm Hiên thật sự sợ cậu lại nói mấy lời quyến rũ, bèn đè cổ cậu xuống rồi trao một nụ hôn triển miên.

Doãn Lạc thuận thế hé miệng mút lấy đôi môi anh, thuận thế xoay người sang. Cả hai đều nằm nghiêng, dùng tư thế mặt đối mặt một cách thân mật để hôn môi.

Áo ngủ tối qua hãy còn ở trên người Lâm Hiên, không biết đã bị cởi xuống từ bao giờ.

Doãn Lạc đặt tay lên lồng ngực anh, cảm nhận cơ thể rắn chắc dưới lòng bàn tay mình, không quá phô nhưng vẫn có độ co giãn, xúc cảm rất tuyệt. Cậu hơi hé mắt giữa nụ hôn, tìm lòng không đặt lên quan sát dáng người của Lâm Hiên. Tối qua cậu bị người ấy đè xuống quá kín nên chẳng nhìn thấy gì được.

Lâm Hiên đã chú ý đến chuyện này, nhưng không để bụng lắm. Khi anh dùng ngón cái khẽ ma sát lên vết cắn nơi tuyến thể của cậu cũng cảm nhận được cơ thể của Doãn Lạc khẽ khàng run lên, rên rỉ bằng giọng mũi, “Ừm...”

Tối qua lúc Doãn Lạc rơi vào cơn phát tình ngắn ngủi, anh vẫn chưa lấy tay để giải tỏa phía sau giúp cậu, bởi anh lo rằng một khi đã bắt đầu thì chính anh sẽ không thể dừng lại được nữa. Cho nên hiện giờ cơ thể của Doãn Lạc vẫn rất căng cứng, chỉ cần bị chạm vào phần eo nhạy cảm thì sẽ xuất hiện dấu hiệu phát tình.

Bàn tay rảnh rang kia của Lâm Hiên trượt dọc theo eo cậu rồi sờ xuống dưới, quả nhiên phía sau đã ẩm ướt.

Doãn Lạc cảm nhận sự biến hóa của cơ thể mình rõ mồn một, cũng không ngại ngừng gì cả, bèn thuận theo dục vọng để cơ thể mình cọ sát với người anh, khẽ cắn môi dưới của anh không ngừng.

Lâm Hiên tiện thể xoay người đặt người ấy dưới thân mình. Anh hôn lên môi Doãn Lạc như đang trấn an, rồi bỗng ưỡn thẳng nửa người trên, lấy tay tách chân cậu ra sau, gập cong đầu gối cậu.

Tư thế này khiến cảnh ở bên dưới của Doãn Lạc lộ rõ mồn một ngay trước mắt Lâm Hiên.

Khi cơ thể dính chặt lấy nhau vẫn chưa thấy gì, nhưng bị người ấy nhìn với tư thế ấy, Doãn Lạc bỗng thấy xấu hổ.

“Lâm Hiên, ưm...”

Doãn Lạc hãy còn chưa nói hết lời thì tay của người đó đã đâm vào cửa huyết.

Lâm Hiên lo Doãn Lạc ngộ nguỵ lộn xộn sẽ bị thương, bèn dùng đầu gối mình chặn lấy chân cậu, cũng để cánh tay rảnh rỗi còn lại đề lên vai cậu.

Doãn Lạc không trốn nổi nữa, chỉ có thể lắc mông với biên độ nhỏ, làm quen với cảm giác vật lạ rõ mồn một, “Ừ... Kỳ lạ quá...”

Tầm mắt của cậu có thể nhìn thấy tất cả những nơi bị cơ thể Lâm Hiên che khuất, đến cả nơi lúc này phải lên nhìn mới ra thì bây giờ đã phơi bày rõ ràng ngay trước mắt. Ánh nhìn cậu dời từ gương mặt vừa gợi cảm vừa ẩn nhẫn của Lâm Hiên xuống phần bụng, eo, và cả nơi đã cương lên hoàn toàn của Alpha. Cậu hít sâu một hơi, không thể dời mắt nổi.

Cậu không biết có phải Alpha nào cũng đều vậy không, cậu không có tí kinh nghiệm kha khá nào cả. Nhưng nó lớn... lớn quá chừng...

Lúc này, giọng nói của Lâm Hiên truyền xuống từ phía trên: “Lấy tay vuốt nó đi.”

Doãn Lạc ngẩng đầu lên nhìn gương mặt đang kìm nén của Lâm Hiên, vươn tay nắm lấy tính khí của anh theo bản năng. Thứ sống sờ sờ đó run lên trong tay cậu, hình như lại lớn hơn nữa.

Lâm Hiên cúi đầu hôn lên mặt Doãn Lạc, ngón tay đang chôn trong cơ thể cậu để mở rộng bèn thuận thể đâm vào sâu hơn nữa, ấn vào vách tường tìm điểm căng cứng của cậu.

Doãn Lạc bỗng rên rỉ liên tục, co rút chặt hơn trong vô thức.

Lâm Hiên khẽ rên, dường như cũng rất thoải mái.

Sau khi hai người an ủi cho nhau được một lúc thì Lâm Hiên đột ngột rút ngón tay đã ướt đầm ra, hạ cơ thể mình xuống, để tính khí của cả hai cọ sát với nhau, cũng cầm bàn tay của Doãn Lạc để vuốt ve cùng.

Chuyện này cứ như sóc lọ làm Doãn Lạc không khỏi nức nở thành tiếng. Hình như hậu huyết đã quen với sự xâm lấn của vật lạ, bây giờ thấy trống rỗng, thậm chí cậu còn có thể cảm nhận được có một dòng nước chảy xuống từ khe mông. Cậu nhìn Lâm Hiên với đôi mắt khẩn cầu, dường như không biết nên làm thế nào mới phải.

Lâm Hiên nhìn cậu thật sâu, lại hỏi lần nữa: “Em chắc chắn muốn tiếp tục chứ?”

“Dạ.” Gương mặt Doãn Lạc đã ửng đỏ bởi tình dục, đôi mắt mơ màng vì dục vọng, nhưng cậu vẫn cực kỳ tỉnh táo, hiểu rõ mình đang làm gì. Cậu muốn người ấy, đã muốn từ lâu lắm rồi.

“Được, vậy ôm lấy anh đi.” Lâm Hiên kéo tay Doãn Lạc ôm cổ mình, tính khí đặt ở phía sau cậu, khi muốn thử đâm vào cũng cảm thấy cửa huyệt đã được mở rộng đến cực hạn. Anh biết cú đâm lần đầu tiên sẽ là thời khắc khó khăn nhất đối với Doãn Lạc, song anh vẫn kiên quyết làm tiếp, bèn khẽ nói: “Sẽ hơi đau đấy, nhớ nhịn đau chút nhé.”

“Vâng, a a...” Doãn Lạc định đáp lại lời Lâm Hiên, nhưng vừa nói được một nửa thì đột ngột chuyển thành tiếng rên đau đớn. Lần đầu tiên cậu biết cơ thể mình bị xẻ đôi ra là nỗi đau đến chùng nào, đau đến mức đầu ngón tay cũng run rẩy theo. Cậu bị đè nặng nên không thể chạy trốn nổi, chỉ có thể vô lực ôm lấy người nằm trên mình.

“Thả lỏng chút nào...” Giọng nói trấn an của Lâm Hiên thủ thả tai, nhưng cũng vô ích. Doãn Lạc vẫn đau đến độ hít một hơi sâu, ứa nước mắt hết cả. Cậu tưởng Lâm Hiên sẽ dừng lại, nhưng anh không hề, ngọn lửa nóng cháy chôn trong cơ thể cậu vẫn xâm nhập vừa thông thả vừa kiên định, “Ừm ừm... Đau... Đau quá...”

Tính khí của Doãn Lạc đã đau đến mức mềm nhũn hết cả, bị Lâm Hiên nắm trong tay ve vuốt. Sự kích thích của phía trước và nỗi đau đớn phía sau đồng thời xông tới, không nơi nào làm cậu thờ ơ cho nổi. Doãn Lạc khóc rầm rức, trên môi không ngừng gọi tên Lâm Hiên, mãi đến khi nỗi đau ban đầu đã qua, cuối cùng cậu cũng đã quen dần.

Rốt cuộc Lâm Hiên cũng đã hoàn toàn đắm vào cơ thể cậu.

17. Chương 17: Xoạc Đau Em Cũng Không Sao Cả

“Em vẫn ổn chứ?”

Không biết đã qua bao lâu, Doãn Lạc mới hoàn hồn từ trong nỗi hoảng hốt, chỉ thấy cổ ngựa ngựa, là Lâm Hiên đang hôn lên tuyến thể của cậu, mang ý trấn an. Cậu sống sót mất mấy giây rồi mới nghĩ đến chuyện trả lời anh, nhưng vừa mở miệng ra đã rên rỉ, “Ừm... Anh à, nhúc nhích đi...”

Lâm Hiên nghe vậy thì lùi về phía sau một chút rồi thông dong đắm vào.

“A...” Doãn Lạc chỉ cảm thấy thần kinh nửa người dưới đều bị Lâm Hiên kéo ra theo, nhất là nơi không thể miêu tả thành lời ấy đã dần tê dại.

Chất dẫn dụ của Lâm Hiên bắt đầu ăn mòn thần trí của cậu cứ như thuốc độc vậy. Cậu kim lòng không đành muốn người ấy đâm vào sâu hơn nữa, rồi lại sâu hơn nữa, tốt nhất là hãy chiếm lấy mình hoàn toàn luôn. Đây là bản năng muốn bị thuần phục của Omega đang quấy phá.

“Muốn, vẫn muốn nữa... Cho em đi...”

Doãn Lạc chưa từng bị uy áp của Alpha chèn ép, nên cậu không hề ý thức được, rằng mình đã hoàn toàn bị ảnh hưởng mất rồi.

Nhưng Lâm Hiên đã nhận ra điều đó. Phản ứng của lần kết hợp đầu tiên luôn kịch liệt nhất, kết quả của sự kết hợp chất dẫn dụ thường dễ khiến người ta mất hết lý trí. Không phải anh không nghĩ thấy mùi hương nồng đậm từ chất dẫn dụ của Doãn Lạc, mà ngược lại, mùi hương ấy vẫn không ngừng quyến rũ anh, thậm chí còn khơi dậy bản năng chinh phục của Alpha nơi anh nữa là. Nhưng anh vẫn cố dẫn cơn xúc động muốn mạnh mẽ xâm chiếm lấy cậu, ôm Doãn Lạc, vừa kiềm chế vừa khống chế những lần đâm rút.

“Hừm ừm... Ừm... Nhanh hơn chút nữa...” Doãn Lạc giẫy dựa với biên độ nhỏ trong lòng anh như thể đang bắt mẫn, thậm chí cậu đã kim lòng không đành xoay eo theo.

Lâm Hiên nhắc cầm cậu lên, cúi đầu cắn tuyến thể của cậu.

“Ừm...” Doãn Lạc đau đến mức mày nhú chặt lại, cuối cùng cũng đã tỉnh táo. Cậu nhìn về gương mặt đang ẩn nhẫn của người nằm trên, bỗng thấy đau lòng. Cậu cảm thấy mình đã chuẩn bị xong xuôi hết rồi, dừng đạo đã trơn ướt hoàn toàn, cậu vẫn luôn mong mỗi được người ấy “ôm” lấy một cách trọn vẹn, như vậy thì Lâm Hiên mới hoàn toàn thuộc về cậu. Cậu siết chặt cánh tay đang ôm lấy cổ anh, kề sát cơ thể mình với anh hơn, “Không sao đâu... Xoạc đau em cũng không sao cả...”

Cơ thể của Lâm Hiên cứng đờ trong thoáng chốc rồi bỗng hôn lên môi Doãn Lạc, thân dưới của anh di chuyển nhanh hơn.

Mọi tiếng rên rỉ của Doãn Lạc đã bị chặn lại trong miệng người ấy. Cậu kim lòng không dặng ứa nước mắt, không thể hôn lại được.

Dần dà, cơn đau này đã chuyển thành một thứ khoái cảm lạ kì. Nhất là khi sượt qua nơi nào đó trong cơ thể thì thân thể của Doãn Lạc run lấy bầy, bật ra tiếng rên rỉ mà đến chính cậu cũng không ngờ được.

Lâm Hiên tha cho đôi môi cậu, chuyển thành hôn mặt, cúi người tiếp tục ma sát vào điểm đó, khiến tiếng rên rỉ êm tai của người dưới thân mãi quấn quanh bên tai mình.

“A... Chỗ đó... Hưm ư... Lạ quá... Không, a a a...”

Lâm Hiên biết anh đã tìm ra được vị trí nọ, anh không muốn giằng vò Doãn Lạc quá đáng nữa, bèn bắt đầu đâm rút vào đúng vị trí kia, mỗi lần đâm vào đều ma sát điểm mẫn cảm một cách chính xác. Anh cảm giác bên trong của Doãn Lạc co rút rất mạnh, cả người cậu run rẩy không nguôi.

Doãn Lạc không chịu nổi trước khoái cảm như vậy, vùng lòng chưa được bao lâu đã òa khóc bắn ra, cả người thổ hồng học, dường như vẫn chưa hoàn hồn lại được.

Cậu vẫn chưa ý thức được đã xảy ra chuyện gì thì đã... bắn mất rồi...?

Lâm Hiên biết đó là phản ứng bình thường mà lần đầu tiên sẽ có, bèn hôn môi cậu để trấn an, hỏi cậu: “Thoải mái không?”

Doãn Lạc ngơ ngác đáp: “Thoải mái.”

Lúc này cậu mới chú ý là Lâm Hiên hãy còn ở trong mình, vẫn chưa bắn mà đã định nhổ dậy rút ra. Doãn Lạc vội giữ chặt lấy anh, hỏi với vẻ bất an: “Anh không làm tiếp nữa ư? Là do em... biểu hiện không tốt ạ?”

“Không phải đâu. Em không thấy khó chịu chứ?”

“Không ạ...” Doãn Lạc lắc đầu, vừa kiên định vừa ngại ngùng nói: “Em muốn anh bắn bên trong em.”

Dù là một Alpha như Lâm Hiên nghe thấy lời nói này cũng không khỏi sửng sốt. Anh vươn tay sờ lên mặt Doãn Lạc, ra vào trong cơ thể cậu hơn chục cái nữa mới bắn.

Doãn Lạc nhớ lại toàn bộ quá trình mà vẫn cảm thấy chưa thỏa mãn cho lắm, tuy ban đầu có hơi đau thật, nhưng cậu biết Lâm Hiên đã dịu dàng lắm rồi.

Doãn Lạc lại hỏi: “Không làm thêm vài lần nữa ạ?”

“Để lần sau đi, anh đã bảo là để em tập quen dần đã.”

Thật ra Doãn Lạc không thấy khó chịu gì cả, nhưng cậu không hỏi lại nữa, được Lâm Hiên ôm đi tắm.

Khi tắm, hai người vẫn ôm hôn nhau. Lúc Lâm Hiên rửa sạch tinh dịch giúp Doãn Lạc, cậu vươn tay nắm lấy tính khí của anh, giúp anh sóc lọ lần nữa.

Lần tắm này kéo dài hơn bình thường nhiều. Sau khi tắm rửa xong xuôi, Doãn Lạc đã thấy buồn ngủ.

Lâm Hiên ôm người đến bên giường, ngủ cùng cậu.

Sau khi Doãn Lạc được thỏa mãn mong muốn, trong lòng cậu như đã thả lỏng hơn. Cậu không còn quyến rũ Lâm Hiên chẳng ngừng nữa, động tác thân mật với người ấy tất nhiên cũng nom mùi mẫn hơn rất nhiều.

Hình như đã làm tình một lần khiến những lúc không kim nén được, Lâm Hiên sẽ chẳng còn dè dặt, cẩn thận như trước đây nữa.

Cả hai dần mang dáng vẻ nên có của một cặp tình nhân sống chung với nhau.

Sau khi sống chung được ba tháng, vì vấn đề dụng cụ thiết bị nên Lâm Hiên phải đi công tác ở vùng khác một chuyến. Đây là dự án anh phụ trách nên không thể thoái thác được. Đi không lâu lắm, chỉ có ba ngày thôi.

Sau khi Doãn Lạc biết được thì cảm thấy ở nhà một mình cũng không sao cả. Trước đây khi Doãn Thế An đi công tác, Đan Thanh cũng ở nhà đợi ông. Cậu biết Lâm Hiên đang lo lắng điều gì, thầm nghĩ chắc sẽ không vừa khéo đến kỳ phát tình vậy đâu, huống chi cậu cũng đã có kinh nghiệm đối phó, nếu thật sự không ổn thì cậu vẫn về nhà được.

Lâm Hiên nghe cậu bảo đảm xong vẫn không thấy an tâm, nhưng anh không còn cách nào khác cả, chỉ đành tạm thời đồng ý mà thôi.

Đêm trước ngày xuất phát, Lâm Hiên vẫn đổi ý. Anh vội đặt thêm vé máy bay và khách sạn, định đưa Doãn Lạc đi cùng.

Mới sáng sớm ngày ra, Doãn Lạc đã bị Lâm Hiên bế khỏi giường, vẫn chưa tỉnh ngủ đã được đưa lên xe mất rồi. Tuy cậu không biểu lộ ra ngoài nhưng trong lòng vẫn rất vui vẻ, hình như đây là lần đầu tiên Lâm Hiên suy nghĩ cho cậu và thực hiện chuyện đó ngay. Cho nên dù đi công tác là một chuyện rất tế nhị và vô vị, cậu vẫn thấy như đang đi du lịch vậy đó.

Khi Lâm Hiên đi làm việc, cậu sẽ tùy ý lang thang đây đó hoặc nằm trong khách sạn, ban đêm sau khi ăn tối với nhau rồi, muốn làm gì thì làm vậy.

Doãn Lạc tưởng tượng đẹp vậy đấy, nhưng thực tế thì khác. Lâm Hiên phải đi biệt từ sáng sớm, phải mãi đến tận khuya mới về khách sạn. Thậm chí hai người chỉ có thể ăn bữa khuya với nhau mà thôi.

Doãn Lạc đành chịu, hết cách rồi mà.

Ngày thứ hai khi Lâm Hiên phải ra ngoài, anh dành riêng cho Doãn Lạc một nụ hôn lên mặt. Doãn Lạc cứ nghĩ đây là sự bồi thường không thể thiếu của Lâm Hiên với mình, bèn mỉm cười đón nhận.

Mà thật ra Lâm Hiên lại ngửi thấy một mùi hương trên người Doãn Lạc. Anh không chắc chắn lắm, nhưng vẫn dặn Doãn Lạc: “Không có chuyện gì khác thì cứ ở trong khách sạn nhé, có chuyện gì cứ gọi cho anh.”

Doãn Lạc không nghĩ ngợi gì nhiều, bèn gật đầu đồng ý.

18. Chương 18: Kỳ Phát Tình (1)

Doãn Lạc quên khuấy mất lời dặn dò của Lâm Hiên, vẫn ra ngoài dạo chơi.

Hôm qua khi cậu đi dạo ở khu thương mại thì ưng ý một cái cà vạt, lúc đó cậu hãy còn chần chờ xem có mua cho Lâm Hiên hay không, bởi vì cậu chỉ định ra ngoài ăn một bữa cơm mà thôi, trên người không mang theo thẻ hay tiền dư gì cả, định bụng về lấy tiền rồi mua sau, nhưng trên đường về lại bị chuyện khác kéo dài mãi, sau đó cũng quên bẵng đi mất. Mãi đến tối qua khi Lâm Hiên về khách sạn, cậu bắt gặp chiếc cà vạt đã hơi phai màu trên người anh thì mới nhớ ra chuyện này.

Vì vậy, sáng nay sau khi Lâm Hiên đi, cậu sợ mình lại quên nên cũng thay đồ rồi ra ngoài luôn. Lúc bấy giờ, cậu không nhận ra sự khác thường của cơ thể mình.

Doãn Lạc dạo lòng vòng ở khu vực gần đó, đợi chủ quán mở cửa để buôn bán mới đi mua.

Đương lúc thanh toán tiền, cậu mới nhận ra hình như nhiệt độ cơ thể mình có hơi cao. Kinh nghiệm của nhiều lần trước đó nhắc nhở cậu đây là dấu hiệu trước kỳ phát tình, mà cậu cũng không phải người không biết cảnh giác, bèn lấy đồ đạc xong rồi vội đi ngay, trốn trong WC của một cửa hàng bách hóa để tiêm thuốc ức chế.

Doãn Lạc thở phào, định bụng đợi cơn khô nóng trong cơ thể ổn định cái đã, nhưng càng đợi lại càng thấy không ổn cho lắm, đã dùng thuốc rồi mà vẫn mất hiệu lực.

Cậu lấy bình thuốc ra, xác nhận mình không dùng nhầm thuốc. Nhưng tại sao chứ...?

Trong chớp mắt, Doãn Lạc luống cuống hẳn lên. Khách sạn bọn cậu ở hãy còn cách nơi này một khoảng, cậu không thể chống chọi đến lúc về tới nơi được. Vì là tạm thời đổi ý đi công tác với Lâm Hiên nên cậu không mang theo bảo tiêu, Doãn Thế An và Đan Thanh cũng không ở thành phố này, không đến để giúp cậu kịp. Cậu siết chặt cái hộp đựng cà vạt, gọi cho Lâm Hiên.

Một giây sau, Lâm Hiên đã nhận máy, dường như không bị cuộc gọi này quấy rầy đến công việc.

“Em... Em...” Doãn Lạc vừa nghe thấy giọng nói dịu dàng của Lâm Hiên đã bật khóc ngon lành, lắp bắp không thốt nổi một lời. Cậu thầm nghĩ Lâm Hiên đang làm việc, nếu không đến kịp nơi đây thì làm sao bây giờ?

Hình như Lâm Hiên đã nhận ra điều gì đó, bèn hỏi thẳng: “Em đang ở đâu vậy?”

“Ở bên ngoài ạ.” Lúc này, Doãn Lạc mới nhớ, thì ra sáng nay Lâm Hiên dặn dò cậu là vì ý này.

“Đừng sợ, cứ báo vị trí cho anh, anh đi tìm em.”

Doãn Lạc nghe những lời này xong thì đã bình tĩnh dần, nói vị trí cụ thể. Sau khi Lâm Hiên dặn dò cậu vài chuyện xong thì cúp máy ngay.

Doãn Lạc nhìn điện thoại rồi sửng sốt mấy giây, lúc bấy giờ mới nhớ ra mình phải làm gì. Cậu mở cửa buồng vệ sinh, kiểm tra xem các buồng khác có người ở đó hay không, treo tấm biển đang dọn dẹp ngoài cửa WC rồi tiện thể khóa cửa luôn. Khi cậu vô tình thoáng nhìn qua cảnh bên ngoài WC, một Alpha khá là nhạy cảm đang truy lùng theo mùi hương, tìm vị trí xác thực.

Doãn Lạc dần nổi hoảng sợ trong lòng xuống, lùi về một buồng, khóa lại. Kỳ phát tình của cậu đã sắp sửa bắt đầu, chân mềm nhũn đến mức bước không nổi nữa, cả người ngồi thụp lên bồn cầu thở dốc.

Có lẽ là do lần trước đã gắng nhịn nên dục vọng lần này càng mãnh liệt hơn cả. Chỉ ngồi một chốc thôi mà cả người cậu đã ướt ướt mồ hôi, thậm chí còn không tự chủ được mà nảy sinh dục vọng muốn thả dục ngay. Cậu đấu tranh một lát rồi cuối cùng vẫn vói tay vào quần, vừa nắm lấy tính khí để tự an ủi, vừa gọi tên Lâm Hiên.

Toàn thân cậu đã nhưng nhớ cảm nhận khi được Lâm Hiên sờ trớn, nhớ đến nỗi sắp phát điên lên được.

Mà đúng ngay lúc này đây, bên ngoài bỗng vang tiếng “Ầm ầm”, tiếng động càng lúc càng lớn. Mới đầu Doãn Lạc không hề phát hiện ra, nhưng mãi đến khi có người bắt đầu tông vào cửa, cậu mới giật mình nhận ra mình đã bị phát hiện mất rồi.

Mới chỉ có mười phút mà thôi, cậu hoàn toàn không ngờ lại xảy ra nhanh đến thế.

Doãn Lạc hoảng sợ trong lòng, sợ khôn cùng. Cậu muốn gọi cho Lâm Hiên, nhưng tay run bần, điện thoại rơi qua vách ngăn. Cậu khom người muốn lấy mà không thể với tới, đang chần chờ xem có cần phải sang buồng bên cạnh để lấy hay không thì cửa WC đã bị đập gãy.

Có mấy người bước đến. Hơi thở của Alpha xen lẫn với nhau, mang theo cơn dục vọng chinh phục mãnh liệt. Bọn họ đều đã ngửi thấy mùi của Omega, tông vào cửa buồng trước mặt Doãn Lạc khiến nó rung bần bật.

Doãn Lạc biết, chỉ cần bất cứ một người nào đó trong số bọn họ xông vào được thì cậu sẽ không còn đường sống để phản kháng nữa. Thậm chí cậu đã cảm thấy tuyệt vọng, nước mắt rơi không ngừng.

Nhưng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng rên rỉ của mấy người đàn ông, tiếp theo đó, cậu nghe thấy giọng nói của Lâm Hiên: “Doãn Lạc, mở cửa ra.”

Doãn Lạc sửng sốt vài giây, không kịp phản ứng lại.

Mãi đến khi người nọ lặp lại lần nữa: “Doãn Lạc, là anh, là Lâm Hiên đây.”

Doãn Lạc lập tức run rẩy vươn tay mở cửa, sau khi xác định thật sự là Lâm Hiên rồi, nước mắt của cậu tuôn ra càng nhiều hơn nữa.

“Đừng khóc, anh đã đến rồi.” Lâm Hiên bước tới ôm lấy Doãn Lạc ngay tức khắc, anh cũng ngửi được mùi chất dẫn dụ nồng nặc ấy. Tuy anh đã đánh gục mấy tên Alpha bên ngoài rồi nhưng nơi đây vẫn không an toàn, “Chúng ta đi ra ngoài trước đã, nhưng anh phải đánh dấu em trước.”

Doãn Lạc gật đầu trong lòng anh.

Lâm Hiên cởi cúc áo đầu tiên trên áo Doãn Lạc, sờ lên tuyến thể ở gáy cậu, cắn xuống mà không mảy may do dự chút nào, để hòa tan chất dẫn dụ của cậu vào mùi hương của mình.

Doãn Lạc nức nở một tiếng, chỉ cảm thấy dự vọng trong cơ thể mình sục sôi mạnh mẽ hơn.

“Hãy kìm nén một lát nhé, sẽ ổn ngay thôi.” Lâm Hiên cởi áo khoác của mình ra rồi khoác lên người Doãn Lạc, che lấp mùi phát tình của cậu, ngồi xổm xuống, công cậu ra ngoài.

“Đợi đã...” Doãn Lạc nằm trên lưng Lâm Hiên, gọi một tiếng đầy yếu ớt. Cậu không bảo Lâm Hiên đi tìm điện thoại của mình, mà là chỉ vào thứ đang nằm trên bệ bồn cầu: “Hộp, mang theo...”

Lâm Hiên ngoái đầu nhìn thoáng qua chiếc hộp được đóng gói đẹp đẽ, không hỏi gì cả, chỉ cầm thứ đó lên rồi đặt trong tay Doãn Lạc, sau đó bước ra ngoài ngay.

Khi rời đi, Doãn Lạc thoáng nhìn về phía những Alpha đã ngã trên đất. Cậu không biết Lâm Hiên đã làm như thế nào, cũng không thừa sức để hỏi. Nhưng anh đã đến, anh thật sự đã đến, anh không bỏ mặc cậu.

Cậu cứ tưởng Lâm Hiên không phải không có cậu là không được, nên vẫn luôn sốt ruột muốn xác nhận. Bây giờ thì cậu đã biết, và rốt cuộc cậu cũng đã hiểu ra rằng, cả hai đều có những nỗi niềm giống nhau.

Lâm Hiên đưa Doãn Lạc đến một khách sạn gần đó. Dù kỳ phát tình lần này cũng trở tay không kịp, khiến người ta không kịp chuẩn bị gì cả, nhưng anh không còn hoang mang nữa. Bởi vì anh đã rõ mình muốn gì, và giờ phút này cần phải làm gì.

Khi bước vào phòng, Doãn Lạc đã gần như không đợi được nữa mà nhào vào người anh.

Lâm Hiên để mặc cậu thỏa sức hôn lung tung khắp mặt mình, cởi giày giúp cậu, cởi cả cái quần đã ướt đẫm từ lâu. Anh thấy tay Doãn Lạc hãy còn nắm chặt cái hộp nọ, bèn vươn tay muốn lấy đi, nhưng không ngờ đến tận giờ mà Doãn Lạc vẫn cầm chặt không buông theo bản năng, chỉ sợ rơi hộp.

Lâm Hiên không biết trong đó có gì, nên chỉ đành dụ giọng: “Đưa cho anh nào, anh sẽ cất kỹ.”

“Cho anh này...” Sau khi nghe Lâm Hiên nói vậy, dường như Doãn Lạc đã buông lòng cảnh giác, lập tức mở tay ra rồi vươn tay ôm lấy cổ người đó, hôn lên môi anh, cơ thể khó chịu bắt đầu cọ xát.

Lâm Hiên nửa ôm Doãn Lạc, sau khi đã đặt cái hộp lên bàn rồi thì đẩy cậu về phía giường. Anh biết có lẽ mình đã không nhẫn nhịn được nữa rồi, nên không định làm động tác dư thừa nào nữa. Anh cởi quần, nằm đè lên người dưới thân, đặt tính khí vào cửa huyệt, cúi người nói: “Doãn Lạc, anh muốn đánh dấu em.”

“Dạ.” Doãn Lạc mơ màng đáp lại. Cậu vừa đồng ý xong đã cảm nhận được thứ đang cương đó của anh đâm thẳng vào. Cậu vừa thấy đau vừa thỏa mãn rên khẽ, kéo cổ Lâm Hiên xuống để hôn anh.

Lâm Hiên đưa lưỡi xâm nhập vào khoang miệng cậu, nương theo chất dịch bôi trơn để đẩy thứ đó của mình vào cơ thể của người nọ. Trong dũng đạo đã ướt khôn cùng, đâm vào không hề khó. Khi anh rút ra và đẩy vào một cách chậm rãi còn nghe thấy tiếng nước mập mờ bị đè nén.

Doãn Lạc thốt ra những tiếng rên rỉ mê mẩn trong lúc hôn, hoàn toàn mở rộng cơ thể của mình ra.

Lần này không có tiền diễn dụ dằng dặc nữa, ngay khi cơ thể cậu đã quen dần rồi thì Lâm Hiên bắt đầu đẩy đưa nhanh hơn.

“Ừm, a a...” Doãn Lạc bị thúc vào nên không thể chuyên tâm hôn được nữa, miệng chỉ bật ra mỗi tiếng rên rỉ vỡ vụn. Cậu ôm chặt lấy người đàn ông ấy, cứ như thể đang tóm lấy một tấm gỗ cứu mạng đương bập bênh.

Quần áo của hai người chỉ cởi được một nửa, thậm chí nửa người trên vẫn mặc đủ.

Hai chân của Doãn Lạc bị banh ra hết cỡ, nuốt trọn tính khí của Lâm Hiên. Thị giác bị tập kích bởi cảnh này khiến cậu kim lòng không đáng muốn bắn ra. Cậu nức nở rên rỉ, cuối cùng là bật ra tiếng ghen ngào như thể tiếng khóc.

Cậu đã thật sự bắn ra trong tình huống không bị kích thích đến tuyền tiền liệt, hoàn toàn không khống chế được.

Lâm Hiên bị hậu huyết co rút lộn xộn một cách đột ngột mà nhúu mảy, nhưng anh vẫn vuốt ve gương mặt của Doãn Lạc hồng trần an cậu: “Không sao đâu em.”

Đúng là Doãn Lạc đã nhịn quá lâu, nên chuyện này cũng không có vấn đề gì cả, hướng hồ kỳ phát tình không chỉ bắn một lần là xong. Sau khi bắn ra phát đầu tiên, nỗi khó chịu trong người đã tán đi rất nhiều.

Lâm Hiên hãy còn đâm rút trong cơ thể cậu, thậm chí còn thuận thế đâm vào tuyền tiền liệt.

Sau khi rên rỉ mấy tiếng đầy sung sướng, cảm giác nọ lại kéo tới.

“Em không thoải mái hả?”

Doãn Lạc lắc đầu, cơ thể bắt đầu nóng dần. Dục vọng bị đè nén bởi thuốc ức chế bao nhiêu năm nay như ập đến hết cả, lần này còn hung mãnh hơn lần trước.

Dường như Lâm Hiên đã nhận ra điều đó, bèn nói: “Làm lần nữa thì phải ăn gì đó trước đã.”

“Anh không đánh dấu ạ?”

“Nếu sức không đủ thì cơ thể em sẽ không chịu nổi đâu.”

“Vâng.” Doãn Lạc đã mệt sắp mặt, thấp tha thấp thỏm cả một buổi sáng, đến cơm trưa còn chưa ăn một hạt. Cậu bỗng nhớ ra Lâm Hiên đã vội vã chạy tới đây, ngay cả công việc cũng vứt hết.

Lâm Hiên không nói gì với cậu cả, chỉ cúi đầu hôn lên môi cậu, rồi đưa đẩy mãnh liệt hơn nữa.

Sau khi Doãn Lạc bắn thêm lần nữa thì Lâm Hiên mới phát tiết trong cơ thể cậu.

19. Chương 19: Kỳ Phát Tình (2)

Lâm Hiên xả nước ấm vào bồn tắm. Trước khi nước đầy, anh gọi điện thoại nội bộ bảo phục vụ đưa cơm lên, rồi gọi một cuộc để xin lỗi về chuyện công việc.

Doãn Lạc nằm sấp trên giường nghe lảng máng, đợi đến khi tiếng trò chuyện đã yên lặng dần thì cậu đã được Lâm Hiên ôm đến phòng tắm.

Cả hai tắm rửa rất nhanh, rồi lại ngâm nước ấm một lát.

Đôi mắt của Doãn Lạc đã díp cả lại nhưng vẫn bị Lâm Hiên đánh thức để dậy ăn. Cậu ngồi trên sofa, đói đến độ không còn sức gì nữa cả, bàn tay cầm nĩa run lẩy bẩy.

Lâm Hiên cầm lấy tay cậu để xiên một miếng thịt bò rồi đút vào miệng cậu. Anh cứ lặp đi lặp lại động tác ấy ba lần thì mới để Doãn Lạc tự ăn.

Doãn Lạc chậm chậm ăn xong, khi ăn sạch rồi còn thiếu điều muốn ngủ ngay thôi.

Lâm Hiên lại gọi thêm mấy bạn, check out khỏi khách sạn ban đầu, và bảo người ta đưa hành lý qua đây. Khi cúp máy, anh quay đầu sang thì thấy Doãn Lạc đã mém chúi đầu vào đĩa. Anh bật cười, ôm người ấy vào giường, khẽ hỏi: “Ngủ một giấc trước nhé?”

“Dạ.” Mắt Doãn Lạc không mở ra, chỉ đáp lại một câu, rồi nói tiếp: “Xin lỗi anh, chuyện công việc...”

Lâm Hiên không nói gì cả, chỉ hôn cậu một cách dịu dàng.

Tầm chớp tối, Doãn Lạc bị nóng mà tỉnh giấc. Cậu mở mắt tìm Lâm Hiên thì phát hiện anh đang nằm bên cạnh mình rồi. Có lẽ là do đã ăn no ngủ đủ nên cậu có chút sức, bèn xoay người ngồi khóa lên người anh, tự cởi áo choàng tắm trên người mình. Để tiện xoay, cậu không mặc gì dưới lớp áo choàng tắm cả.

Lâm Hiên nhìn dáng vẻ của cậu là đã hiểu, “Lại đến rồi à?”

“Dạ.” Trong phòng không bật đèn, ánh sáng âm ỉ của ánh hoàng hôn chiếu vào da thịt trắng nõn của Doãn Lạc, trông xinh đẹp như bạch ngọc vậy, “Hãy ‘ôm’ em đi.”

Lâm Hiên cúi đầu nhìn ra, cũng ngồi dậy, để cơ thể của Doãn Lạc tựa vào vai mình, một tay ghì lấy eo cậu, tay khác đâm vào hậu huyệt để mở rộng. Lúc chiều mới làm xong nên bên trong vẫn rất ẩm ướt, ngón tay đâm vào, ấn vài lần là đã mềm hẳn ra, bắt đầu tự co rút.

“Ừm...” Hình như Doãn Lạc cũng đã có cảm giác, bèn nhắm mắt rên rỉ.

Lâm Hiên không dừng động tác của mình lại. Anh tiếp tục dùng tay đưa đẩy một lát, mãi đến khi đã phát ra tiếng nước rõ mồn một rồi mới vỗ mông của Doãn Lạc, bảo rằng: “Tự em ngồi lên đi.”

Trên mặt Doãn Lạc nhuộm đầy vẻ tình dục, hiện giờ cậu không thể suy nghĩ được gì nữa cả. Cậu vâng lời đứng thẳng người dậy, hai tay chống lên vai Lâm Hiên, hậu huyệt nhắm ngay tính khí rồi ngồi xuống.

Lâm Hiên lo cậu ngồi quá nhanh, bèn lấy cả hai tay đỡ eo cậu, khống chế tốc độ thụt xuống của cơ thể cậu.

“Ừ, ừm...” Cảm khác cơ thể bị tách ra làm đôi lại bắt đầu xuất hiện lần nữa, Doãn Lạc gần như phải khó khăn lắm mới “nuốt” được tính khí vào người. Dù đã được mở rộng, nhưng vẫn chỉ kẹt nửa chừng rồi không xuống được nữa. Cậu lắc đầu nức nở: “Không được rồi... Lớn quá...”

Lâm Hiên vươn tay sờ trán mặt cậu, rồi lại vuốt ve phần gáy cậu để cậu thả lỏng cơ thể mình, còn anh thì thử thúc lên phía trên.

“Ừm... Đau...” Doãn Lạc chủ động đưa mặt đến gần anh, hình như muốn được an ủi.

Lâm Hiên dịu dàng hôn lấy môi cậu, cuối cùng là ghì eo cậu để cậu ngồi xuống hoàn toàn, nuốt hết tất cả tiếng rên rỉ vì đau của cậu vào miệng.

Cơ thể Doãn Lạc dần quen với độ sâu này, dững đạo đã bắt đầu co rút mất trật tự. Không cần đợi Lâm Hiên mở lời thì cậu đã bắt đầu chậm chậm nhún lên nhún xuống.

Lâm Hiên hôn lên cổ cậu, khẽ cắn lên tuyến thể như đang cổ vũ.

“Ừ... A...” Doãn Lạc đã có cảm giác, hậu huyệt cũng đã nuốt trọn tính khí cực lớn. Nhưng cậu vẫn chưa tìm ra được vị trí có thể khiến mình sướng, bèn nức nở thành tiếng: “Đâm vào đi anh... Em khó chịu...”

Lâm Hiên ôm eo cậu, thúc hai lần lên phía trên. Khi tính khí ma sát qua nơi mẫn cảm trong cơ thể cậu thì cơ thể người Omega ấy đã dần dần mềm nhũn hết cả. Doãn Lạc bật khóc trong sung sướng, “Nữa... Nữa đi...”

Lâm Hiên dần cái suy nghĩ muốn rong ruổi trong cơ thể cậu một cách điên cuồng vừa nảy lên trong nháy mắt kia, anh sợ Doãn Lạc cứ thốt ra những lời khiến người ta xúc động như thế này đây. Anh cắn cổ cậu, đâm rút lên phía trên với tốc độ nhanh hơn nữa.

Doãn Lạc bị đâm đến mức chỉ thốt ra được mỗi tiếng rên rỉ, song cậu vẫn dính sát vào người Lâm Hiên, cảm nhận sự thoải mái khi được anh ôm.

Bàn tay của Lâm Hiên bắt đầu sờ loạn trên người cậu. Khi bụng ngón tay lướt qua đầu vú trước ngực, Doãn Lạc khẽ “Ừm” một tiếng không nghe thấy được, rồi siết chặt hậu huyệt theo bản năng.

Cơ thể của người Alpha nọ cứng đờ giây lát rồi ra vào vừa nhanh vừa mạnh hơn nữa.

“A a a... Nhanh quá...” Doãn Lạc bị kích thích đến nỗi rên thành tiếng, lắc mông muốn thoát khỏi khoái cảm mãnh liệt này. Nhưng hoàn toàn vô ích, cơ thể cậu đã bị Lâm Hiên giam cầm hết cả, dù có động đậy ở bất

cứ phương hướng nào cũng không thể thoát ra được, thậm chí có vài cú thúc vào sâu khôn cùng khiến Doãn Lạc không khỏi bật khóc: “Lâm Hiên...”

Lâm Hiên nghe thấy tên mình thì động tác bỗng chậm lại, dùng tính khí khê khàng ma sát nơi đó, “Anh đã tìm thấy sản đạo rồi...”

Cả người Doãn Lạc run rẩy không ngừng bởi khoái cảm, nhưng vẫn gặng nói: “Hãy đâm vào... Đánh dấu em đi...”

“Đổi tư thế khác nhé?” Lâm Hiên từng nghe nói khi Omega bị đâm vào sản đạo sẽ rất đau, anh sợ Doãn Lạc sẽ bị thương do vùng vậy.

“Không, cứ để vậy đi.” Doãn Lạc ôm Lâm Hiên, không may may dao động, “Em muốn để anh đâm vào, em muốn cảm nhận anh thật rõ...”

“Vậy em chịu đựng chút nhé... Anh sẽ cẩn thận...”

“Anh không cần nhẫn nại cũng... Ừ...” Doãn Lạc vừa nói được một nửa thì môi đã được nụ hôn của Lâm Hiên chặn lại.

Lâm Hiên kéo tay Doãn Lạc ôm lấy lưng mình, còn anh thì siết chặt eo và vai cậu, khi háng thúc lên cũng nhấn người cậu xuống thật mạnh.

Cửa sản đạo vẫn chưa mở ra hoàn toàn, tiếng nước nở của Doãn Lạc đã nhuộm vẽ đau đớn, móng tay cắm sâu vào da thịt trên lưng anh.

Lâm Hiên quan sát vẻ mặt cậu rất tỉ mỉ, tính khí đang đặt trước cửa sản đạo lại đâm vào chút nữa.

Doãn Lạc sợ Lâm Hiên sẽ mềm lòng, bèn cắn khê lên môi anh rồi chủ động phối hợp hạ cơ thể mình xuống hơn nữa, “Em không sao đâu... Cứ tiếp tục đi...”

Hai người đều ra sức kiềm nén, một người là đau, một người là sướng.

Lâm Hiên biết anh chần chờ càng lâu thì sẽ càng khiến Doãn Lạc thấy đau đớn. Anh chẳng nghĩ suy gì nữa cả, đỡ đầu Doãn Lạc lên vai mình, “Nếu đau thì cứ cắn mạnh anh vào.”

Tay anh sờ lên tuyến thể của cậu vài lần rồi gặng sức đè eo của cậu xuống, một tiếng “Bạch” đâm tính khí vào nơi sâu nhất, bắt cửa vào ẩn mật nọ phải mở ra hoàn toàn, tiếp nhận anh hoàn toàn.

“A, a a...!!!” Doãn Lạc vẫn kim lòng không dặng mà cắn Lâm Hiên, vừa cắn vừa bật khóc.

Bên trong sản đạo vừa siết chặt vừa ẩm áp hơn cả vách ruột, cắn lấy tính khí anh không rời. Lâm Hiên thốt ra vài tiếng rên rỉ, hoàn toàn không hề nén được dục vọng muốn đẩy đưa. Anh đâm rút chậm chậm vài cái, nghe tiếng rên rỉ của Doãn Lạc thì ngừng.

Lâm Hiên không chịu động đây thì Doãn Lạc tự mình làm luôn. Cậu banh đôi chân run rẩy của mình, nhồm người lên, rồi lại run rẩy ngồi xuống, “Đừng đối xử với em... Cẩn thận đến vậy nữa... Anh có thể thỏa sức... Xạo em...”

Là một Alpha, nghe thấy hai chữ cuối này xong thì hơi đau mà nín nhịn được nữa.

Quả nhiên Lâm Hiên không kiềm chế nữa. Anh nhấn eo cậu xuống để đâm vào nơi cậu không chịu nổi được nhất.

Doãn Lạc nước nở lần nữa, rồi sau đó là tiếng khóc không ngớt. Cậu sẽ cầu xin anh tha cho mình, sẽ tỏ ra yếu thế, sẽ bị khoái cảm bức ép đến mức không chịu nổi, nhưng cậu chưa từng thốt ra một chữ “Đừng”. Bởi vì cậu biết rằng, chỉ cần mình vừa bảo “Đừng”, dù Lâm Hiên có đang ở trong trạng thái nào đi chăng nữa thì anh sẽ dừng lại ngay lập tức. Cậu không muốn để Lâm Hiên phải nhẫn nại, cậu hi vọng người ấy cũng chiếm lấy mình thật điên cuồng giống như thế.

Có vậy cậu mới cảm nhận được rằng, mình đã thật sự có được người ấy rồi.

Hôm nay Doãn Lạc đã bắn ra hai lần, tuy lần thứ ba có kéo dài, nhưng đã không thể bắn ra nhiều nhận gì nữa. Lúc lên đỉnh, cậu rên rỉ một tiếng, hậu huyệt siết chặt một cách điên cuồng.

Lâm Hiên cũng không khác là bao. Anh ôm Doãn Lạc, đâm vào vài bận thì tạo kết trong cơ thể cậu. Quá trình này tốn chút thời gian, nhưng cả hai đều ôm chặt đối phương không buông.

20. Chương 20: Kỳ Phát Tình (3)

Áo choàng tắm đã bẩn, giường cũng ướt sũng.

Doãn Lạc quần chăn ngồi trên ghế, nhìn Lâm Hiên mặc bộ đồ cũ đang trải ga giường mới ra, bèn ngượng ngùng hỏi: “Quần áo đâu rồi anh?”

“Vẫn chưa đưa đến.” Lâm Hiên quay đầu lại, định nói thêm mấy câu nữa thì thấy Doãn Lạc đỏ mặt. Anh không biết cậu đang nghĩ gì, rõ là lúc cầu yêu thì to gan như vậy, thế mà bây giờ lại cảm thấy xấu hổ vì không có đồ để mặc nữa chứ.

Doãn Lạc thấy Lâm Hiên đang nhìn mình chằm chằm thì càng không dám ngẩng đầu lên nhìn anh nữa, đôi chân dưới lớp chăn vẫn âm ẩm, tinh dịch vừa bắn bên trong đang chậm chậm chảy xuống. Cậu kẹp chặt chân lại, muốn để chất lỏng dính dính nọ nằm trong cơ thể mình lâu hơn chút nữa, có lẽ sẽ tăng tỉ lệ thụ tinh hơn. Tuy cậu biết Lâm Hiên không thể nào chưa nghĩ đến chuyện này được, nhưng cậu vẫn ngại nói cho anh biết những suy nghĩ riêng tư như vậy.

Vậy mà Lâm Hiên vẫn bước đến, sờ lên mặt cậu rồi hỏi: “Em vẫn đi lại được chứ? Muốn đi tắm trước không?”

Anh tưởng Doãn Lạc đang bận tâm đến chuyện quần áo nên nói thêm: “Anh đã bảo người ta đưa quần áo sang rồi, chắc bây giờ đang trên đường đến đấy, lát nữa anh gọi lại hỏi xem.”

“Em chưa muốn tắm bây giờ đâu, anh tắm trước cũng được á...” Doãn Lạc vẫn ngại nói, cậu thích để mùi chất dẫn dụ của Lâm Hiên bám lấy người mình.

Lâm Hiên hoàn toàn chẳng hề hay biết cậu đang nghĩ đến nội dung kỳ lạ gì, chỉ bảo rằng: “Tắm cùng nhau nhé, để anh rửa giúp em.”

Anh không đợi Doãn Lạc đáp lại đã rút chăn ra để ôm cậu lên.

“Không được, khoan đã...” Doãn Lạc muốn che phía dưới, nhưng đã không kịp nữa rồi, một dòng chất lỏng màu trắng trượt xuống từ bắp đùi cậu.

Cuối cùng Lâm Hiên cũng đã biết vừa nãy Doãn Lạc đang che giấu thứ gì, thế là liếc sang Doãn Lạc. Mặt cậu đỏ hơn, chôn đầu lên vai người đó.

Lâm Hiên chẳng hề nói gì, ôm người vào phòng tắm.

Đương lúc tắm rửa, Doãn Lạc bỗng hỏi: “Anh không muốn có con ạ?”

Lâm Hiên suy nghĩ một chốc rồi nghiêm túc trả lời cậu: “Muốn chứ. Nhưng em không thấy là sớm quá ư?”

Doãn Lạc nói: “Ba em mười tám kết hôn, hai mươi đã sinh em ra rồi kìa.”

Đương nhiên là Doãn Lạc cũng không hó hê thêm rằng, vì muốn chạy trốn khỏi cái nhà như thể chốn ngục tù mà Đan Thanh mới kết hôn sớm.

Lâm Hiên không phản bác lời cậu, chỉ đáp rằng: “Hồi đó khác với bây giờ.”

“Nhưng em... đã từng bảo rồi á... Em muốn sinh một đứa cho anh.”

Thật ra Lâm Hiên đã quên bống vụ này luôn rồi. Bởi vì thuở ấy anh không xem lời nói của Doãn Lạc là thật, nhưng bây giờ để nhớ lại thì không khó cho lắm, anh hãy còn nhớ rõ vẻ mặt và giọng điệu khi đó của Doãn Lạc. Và đến tận giờ anh mới hiểu ra trước đây cậu đã nghiêm túc ra sao, đã cố chấp thế nào.

“Sao em lại nhìn trúng anh thế? Rõ là anh rất... bình thường cơ mà.” Lâm Hiên đã từng suy nghĩ về chuyện này một lần, nhưng dù anh có nghĩ thế nào đi chăng nữa thì cũng không ra được đáp án.

Doãn Lạc đáp lại rất nhanh: “Anh không hề bình thường, anh là Alpha giỏi nhất mà em từng gặp.” Cậu bổ sung thêm một câu nữa: “Trừ ba và cha em ra.”

Lâm Hiên bật cười. Anh thấy may mắn là vì mình đã gặp được cậu lúc cuộc đời suy sụp nhất, cũng thấy may mắn là vì mình đã chẳng bỏ lỡ lần nữa.

“Bên ba em... Chúng mình có nên nói cho ông ấy biết không?”

“Đợi kỳ phát tình qua đã hẵng nói ạ.” Doãn Lạc vừa nghĩ đến cơn thịnh nộ của Đan Thanh là chỉ biết cười khổ. Nếu không, có thể ba sẽ chạy sang giết anh ngay, rồi kỳ phát tình sẽ gay go hơn nữa.

Sau khi tắm rửa xong xuôi, hành lý cũng vừa được chuyển đến.

Chuyến này Doãn Lạc không mang nhiều đồ cho lắm, chỉ đưa hai bộ quần áo và một bộ đồ ngủ. Nhưng có vẻ bọn cậu còn phải ở đây thêm mấy ngày nữa.

Doãn Lạc suy ngẫm chưa được lâu la lăm thì đã mặc đồ ngủ vào ngay, bởi vì mặc tiện lắm, dễ tắm mà cũng dễ xoạc. Thậm chí cậu còn tiêng tiếc vì trước đó không đưa đồ ngủ gọi cảm đi nữa kìa. Nhân lúc rảnh rỗi cậu đã từng đọc công lược trên mạng, thế là nhìn trúng một bộ đồ tình thú được xem là thứ có thể quyến rũ Alpha hóa sói một đêm bảy lần, có đủ kiểu đủ loại, còn có cả đồ cosplay, trên đồ rạch nhiều lỗ, thiếu vải đến mức gần như không có gì để mặc, chỗ nên che thì không che, mà chỗ không nên che thì che sắt. Cư dân mạng rate “Siêu tốt”! Bị Alpha làm đến mức phải khóc nức nở, cả ngày eo nhức chân mềm không bò nổi.

Doãn Lạc nghĩ thầm, giờ đặt mua không biết có kịp không. Cậu hơi bị chờ mong...

Lâm Hiên chẳng hay Doãn Lạc đang nghĩ gì mà cười toe toét vậy, nhưng việc thì không thể chậm trễ được. Anh niết cầm cậu, gắp một đũa cơm dứt cậu ăn.

Chẳng biết có phải là vì được đánh dấu rồi hay không mà tối đó cơn phát tình của Doãn Lạc không đến. Hôm sau, khi cậu tỉnh dậy cũng không có vẻ gì là đến cơn phát tình cả.

Cậu biết, nếu mang thai trong khi phát tình thì kỳ phát tình sẽ chấm dứt ngay. Nhưng không trùng hợp vậy chứ? Cậu vẫn muốn xoạc thêm mấy lần nữa cơ mà...

Tuy bây giờ hai người có vẻ thì không tốn quá nhiều thời gian cho lắm, song Lâm Hiên không dám mạo hiểm như thế.

Quả nhiên tối đó, khi hai người cùng xem ti vi thì Doãn Lạc lại thấy cơ thể mình nóng lên. Cậu lập tức ôm lấy Lâm Hiên bên cạnh, hôn anh, “Ôm em đi...”

Lâm Hiên cũng ngửi được mùi chất dẫn dụ, vừa hôn vừa cởi quần áo giúp cậu.

Doãn Lạc vòng tay ôm lấy cổ Lâm Hiên, vốn tưởng anh sẽ bế mình dậy, nhưng không ngờ bàn tay của Lâm Hiên chỉ xoẹt qua eo cậu rồi lên xuống phía dưới để mở rộng.

Doãn Lạc rên rỉ vài tiếng: “Không lên giường hả anh?”

“Ở đây luôn.”

Tuy căn phòng họ đặt không có vách ngăn nhưng diện tích khá rộng, ở khu vực gần ti vi có một chiếc sofa cỡ lớn, bên cạnh là cửa sổ ngắm cảnh. Dù cậu thừa biết tầng này cao, ngoài cửa sổ không hề có gì cả, nhưng vẫn liếc sang phía cửa sổ với vẻ bất an.

Lúc này, Lâm Hiên xoay người cậu lại, để cậu quỳ trên sofa, hai tay chống trên phần lưng ghế.

Tư thế này khiến Doãn Lạc thấy hơi xấu hổ, nhưng trong lòng lại có chút chờ mong mơ hồ. Cậu đưa lưng về phía Lâm Hiên nên chẳng nhìn thấy thứ gì, chỉ đành liếc về phía cửa sổ. Vị trí xây của cửa sổ khá cao, cậu không thấy rõ tình hình nửa người dưới của cả hai, nhưng vẫn có thể bắt gặp nửa người trên trần trụi của Lâm Hiên và dáng dấp cái mông vênh của mình. Cậu kinh hãi bởi dáng vẻ dâm dăng ấy, dường như trong cơ thể càng thấy khô nóng hơn nữa.

Cậu không kịp đợi Lâm Hiên mở rộng xong mà đã đẩy hông về phía sau, đặt thẳng vào tính khí của Lâm Hiên. Cậu có thể cảm nhận được thứ nóng rực ấy đang run lên đầy hưng phấn, hình như càng lớn hơn nữa.

Lâm Hiên thấp giọng bảo: “Doãn Lạc, em tự ‘ăn’ vào đi.”

Doãn Lạc không hiểu làm sao mà Lâm Hiên lại có thể thốt ra cái từ ‘ăn’ này theo một cách nhục dục như vậy, nhưng cậu cảm nhận được bản thân mình đã bắt đầu hưng phấn bởi câu nói này. Cậu vừa thấy xấu hổ vừa thấy bối rối, lại không thể nào từ chối, đơn giản là vì từng hành động của mình đều lộ ra dưới cái nhìn của Lâm Hiên. Song, cậu vẫn ngoan ngoãn đẩy người về phía sau, định nhắm ngay vị trí nọ.

Lâm Hiên giúp cậu, kéo tay cậu về phía sau, cầm lấy thứ đó của mình.

Cánh tay của Doãn Lạc run rẩy, nhưng vẫn nắm thứ đó nhắm thẳng vào hậu huyệt mình. Cậu nhắm mắt lại, hạ người xuống, cảm nhận thứ cương cứng đó tiến vào cơ thể mình từng tắc một.

“Ừm... Lớn quá...” Vào được mấy chốc mà Doãn Lạc đã ngừng tay, Lâm Hiên bèn kéo eo cậu để đâm vào.

Không biết có phải là do kỳ phát tình hay là do Lâm Hiên đã mở rộng tốt quá nên Doãn Lạc dần quen rất nhanh, mới đó mà đã có cảm giác, “Anh động đây đi...”

Lâm Hiên chẳng nghe lời cậu, lùi về phía sau định rút ra thì Doãn Lạc lại đuối theo một bước. Khi đó Lâm Hiên lại đột ngột đâm về phía trước, lập tức đâm vào trũng nơi mẫn cảm nhất của cậu.

“Ừ ưm... Lâm Hiên...” Cơ thể Doãn Lạc bỗng run bắn, định bò về phía trước theo bản năng thì bị Lâm Hiên kéo tay về, dùng sức đâm vào tuyến tiền liệt, “A... Sâu quá...”

Sau mấy lần làm tình, hiện giờ cơ thể Doãn Lạc đã quen với những trận mưa cường độ cao.

Lâm Hiên ôm eo cậu, không ngừng đổi góc đâm vào điểm G của cậu.

Chân Doãn Lạc đã mềm nhũn hết cả, sức nặng của toàn bộ cơ thể gần như dồn hết về phía đôi tay cường tráng nọ. Dù vậy, cánh tay ấy vẫn ôm cậu đầy vững vàng.

“Không được rồi...” Doãn Lạc bị kích thích đến độ bắn ra rất nhanh, khóc đến nỗi trên mặt toàn là nước mắt. Vậy mà không thấy dấu hiệu nào cho thấy Lâm Hiên sẽ bắn.

Cậu nhận thức được sự chênh lệch về thể lực giữa Alpha và Omega không chỉ là cón con một cách sâu sắc. Vậy nghĩa là tiếng nức nở đầy khó chịu cậu thi thoảng nghe thấy từ phòng của ba và cha... thật ra là...?

Đúng lúc đó, tầm nhìn của cậu tối sầm lại, hình như hai mắt đã bị cái gì đó bịt kín. Cậu vươn tay muốn gỡ xuống thì bị giọng nói của Lâm Hiên ngăn cản: “Cứ để vậy đi, đừng lấy xuống.”

Bàn tay của Doãn Lạc dừng giữa không trung, cuối cùng vẫn buông xuống. Thứ tiếp xúc với da thịt trên mặt cậu là một loại vải dày như da thuộc, không giống quần áo, mà như một tấm màn, song lại có cảm giác quen thuộc, và có cả mùi hương nữa.

Dường như Lâm Hiên đã nhìn thấu sự nghi ngờ của cậu, bèn mở lời: “Món quà em tặng, anh rất thích.”

Là cà vạt mà cậu tặng!

Hành động này của Lâm Hiên đã hoàn toàn phá vỡ sự nhận thức của cậu về người ấy. Cậu cứ tưởng người đứng đắn như Lâm Hiên đây sẽ không biết chơi trò tình thú.

Doãn Lạc không biết là do hưng phấn hay gì khác mà cơ thể mình hơi run rẩy.

Lâm Hiên lật người Doãn Lạc lại, đè lên người cậu, cúi đầu trao một nụ hôn sâu cực kỳ triển miên.

Doãn Lạc được hôn, thoải mái đến nỗi rên một tiếng ngọt ngào, hoàn toàn sa vào nụ hôn ấy. Cậu cảm thấy Lâm Hiên không cần làm gì cả, chỉ cần hôn cậu như vậy thôi thì dường như cơ thể cậu sẽ hoà tan ngay.

Không cần hóa sói một đêm bảy lần, chỉ cần một lần như thế thôi là cậu đã thấy thoải mái muốn chết.

21. Chương 21: Kỳ Phát Tình (4)

Sau khi nụ hôn này kết thúc, Doãn Lạc cứ tưởng Lâm Hiên sẽ dùng tư thế này để làm tình, bèn chủ động tách chân ra. Nhưng không ngờ Lâm Hiên không đâm vào ngay mà chỉ hôn lên cổ cậu. Cơ thể vừa mới lên đỉnh hãy còn rất nhạy cảm, cậu giật mình, phối hợp ngược cầm lên để anh liếm cắn mình. Cậu không nhìn thấy gì cả, cũng không đoán trước được Lâm Hiên muốn làm gì, đầu có hơi bất an nhưng vẫn dựa vào người Alpha của mình một cách tình tứ.

Lâm Hiên vuốt ve mặt cậu như đang trấn an, nụ hôn dịu dàng dừng trên xương quai xanh.

Doãn Lạc chỉ cảm thấy nụ hôn ẩm ướt này càng lúc càng di chuyển xuống dưới. Cậu khẽ thở dốc, dường như đã biết Lâm Hiên định làm gì, bèn vươn tay chạm vào bờ vai anh.

Lâm Hiên bắt lấy tay cậu, áp vào mặt cọ cọ, lại đặt bên môi để hôn, sau đó đan mười ngón tay với cậu, kéo tay cậu sang bên cạnh, không mạnh lắm nhưng vẫn là loại lực khiến chẳng ai giãy khỏi nổi. Một giây sau, anh cúi người xuống, ngậm lấy đầu vú cậu rồi liếm cắn.

“Ừ... Lâm Hiên...” Doãn Lạc chạy trốn như một con thú nhỏ bị kinh động, nhưng đã bị kéo về sofa ngay tức khắc. Đầu lưỡi của anh không ngừng đảo quanh nơi nhạy cảm, cậu chẳng thể làm thinh trước sự kích thích mãnh liệt này, không khỏi rên rỉ, “Ừm... Ngứa...”

Thật ra không chỉ mỗi ngứa mà còn rất thoải mái nữa là. Song, cơ thể cậu lại như không bị khống chế gì cả, cứ ọ ọ tới ọ ọ lui. Tính khí của Lâm Hiên vẫn chôn trong hai chân cậu, chưa đâm vào, cậu kim lòng không đành kẹp chặt chân mình, dùng đáy chậu ma sát hạ thể của người ấy, trên đó đã ướt, đã thế còn dính tinh dịch của cậu nên ma sát thuận hơn nhiều.

Doãn Lạc biết mình như vậy thì phóng dăng quá, song cậu vẫn muốn nữa, “Đâm vào đi anh...”

“Đợi chút nữa đã.”

Giọng nói của Lâm Hiên càng lúc càng xa xôi, nụ hôn ẩm nóng đã rơi xuống bụng. Đầu óc nóng hừng hực của Doãn Lạc đã rối như tơ vò, cơ bản là không ý thức được Lâm Hiên đã duỗi thẳng đầu gối gấp cong của cậu xuống.

Lúc này, phần dưới đột nhiên truyền đến một cơn kích thích mãnh liệt hơn nữa.

“A...” Doãn Lạc cảm thấy tính khí của mình đang được một thứ gì đó ẩm nóng và ẩm ướt bọc lấy, cơn mê khiến cậu không khỏi rên rỉ. Cậu không biết tại sao lại thế, nhưng rõ ràng dục vọng vừa phát tiết ban nãy đã chào cờ ngay tức khắc trong miệng anh.

“Ừm... Lâm Hiên...” Doãn Lạc bật khóc vì xấu hổ. Cậu muốn bảo Lâm Hiên hãy rời đi, vậy mà phản ứng thành thật của cơ thể lại không để cậu khước từ, “A... Đừng liếm nữa... Em sắp bắn rồi... Ừm... Ừ...”

Lâm Hiên không bắt nạt cậu quá đáng, sau khi đã khẩu giao kha khá rồi thì anh rời đi ngay. Anh ngắm nhìn Omega của mình, mắt bị bịt kín, ngoan ngoãn nằm dưới, cơ thể nhuốm đỏ bởi tình dục như trái táo chín nục, đợi người ta đến hái.

Doãn Lạc rút người về. Tuy cậu chẳng nhìn thấy cái gì, nhưng hình như vẫn cảm nhận được cái nhìn quan sát của Lâm Hiên. Cậu không biết tại sao nữa, rõ là dù có làm ra những hành động to gan lớn mật, đâm dăng hơn nữa vẫn không hề gì, nhưng lại không chịu nổi khi bị Lâm Hiên nhìn chăm chăm như vậy. Một khi đã bị Lâm Hiên nhìn như thế, cậu cứ thấy mình như mất luôn năng lực tự hồi. Nhưng cách một cái cà vạt khiến cảm giác này đã đỡ hơn nhiều. Lúc này cậu mới ý thức được rằng nước mắt mình sẽ làm bắn cái cà vạt, thế là không dám khóc nữa, gồng nín khóc, thoát nhìn như đang ghen ngào.

Lâm Hiên chú ý đến hành động nho nhỏ đó của cậu, còn tưởng là mình đã bắt nạt cậu quá đáng, bèn hôn lên mặt cậu rồi hỏi: “Em sao vậy?”

Doãn Lạc cố nín khóc, đáp lại anh: “Sẽ làm bắn...”

Lâm Hiên khựng người một giây mới nhận ra cậu đang nói đến cái cà vạt. Anh nghĩ, có lẽ Doãn Lạc không biết khi anh mở hộp quà ra, nhìn thấy bên trong là thứ gì đã có tâm trạng thế nào nhỉ. Đó là thứ mà lúc

phát tình ở bên ngoài, Doãn Lạc cũng phải nắm chặt trong tay. Điều này khiến anh có muốn nổi giận cũng không giận được.

Lâm Hiên vừa hôn mặt cậu, vừa dịu dàng nói: “Bản cũng không sao cả, anh vẫn sẽ đeo nó.”

Doãn Lạc quay đầu ra chiều xấu hổ, trong một nháy mắt nào đó, cậu đã nghĩ đến ‘Bản’ khác. Không hiểu sao cậu cứ hay hiểu lầm lời của Lâm Hiên thế chứ, chẳng lẽ đây là tác dụng phụ của việc đánh dấu ư? Hay là triệu chứng của kỳ phát tình? Nhưng một khi suy nghĩ này đã nảy sinh thì cậu không ngăn được mình cứ nghĩ suy mãi.

“Anh muốn phạt em không? Bởi vì em đã không nghe lời anh, chạy loạn bên ngoài...” Doãn Lạc đỏ mặt như trái táo bé nhỏ lộ màu đỏ trong sắc trắng. Suy nghĩ trong đầu cậu lúc này chính là, đoạn H vẫn giam cầm play nào đó, nội dung có bị mất, có trời, có điều giáo...

Lâm Hiên vốn không nghĩ như vậy, song nghe Doãn Lạc nói thế, mà hình như hành động của mình cũng giống vậy thì phải, bèn dứt khoát tiếp lời cậu: “Đúng rồi.”

Doãn Lạc vươn tay ôm lấy vai Lâm Hiên, dán cơ thể mình lên để cọ xát, “Vây... Anh cứ đối xử với em quá đáng xú cũng được.”

Câu trả lời của Lâm Hiên là banh chân cậu ra, đâm tính khí của mình vào.

Doãn Lạc rên lên vài tiếng, không nghĩ được gì nữa cả.

Đến giờ Lâm Hiên vẫn chưa từng bắn tinh, mà lại bị Doãn Lạc quyến rũ dữ quá, bèn không quanh co lòng vòng nữa, đâm thẳng vào sản đạo của cậu.

“Ừm, a...” Doãn Lạc không ngờ Lâm Hiên sẽ dứt khoát như vậy, sau khi quen dần rồi thì ngoan ngoãn giãn cơ thể ra. Lần này không hề khó đâm như lần đầu tiên, thậm chí đến cả việc ra vào cũng rất thuận lợi. Nhưng khoái cảm thì vẫn mãnh liệt như vậy, mãnh liệt đến mức Doãn Lạc bật khóc thành tiếng.

Lâm Hiên vuốt ve gương mặt đang thút thít của Doãn Lạc, bồng bế cậu dậy, để cậu ngồi lên người mình.

Doãn Lạc biết hình như Lâm Hiên rất thích tư thế này, vì có thể đâm vào rất sâu. Cậu rên rỉ không chút dè dặt, dưới sự đâm rút nhấp nhô, đến cả cả vạt bị mất cũng bị lắc rớt. Lúc Doãn Lạc sắp lên đỉnh lần nữa, cậu ôm lấy cổ Lâm Hiên, động tình nói: “Ừm... Đừng rút ra... Em sinh... sinh một đứa cho anh...”

Lần này Lâm Hiên không từ chối nữa, cũng không viện cớ cho qua, mà là trả lời thẳng: “Được.”

Bởi một chữ này mà Doãn Lạc có thể mặc kệ hết tất cả, ghé vào tai anh thốt ra những lời âu yếm lộn xộn, còn gọi chồng ơi, anh yêu ơi với giọng ngọt xót...

Lâm Hiên xoa cậu ác liệt hơn, dù Doãn Lạc có gào khóc cũng không dừng lại.

Doãn Lạc bị xoa đến mức bắn không nổi nữa, nhưng cơ thể vẫn bị rót đầy tinh dịch. Cậu mệt lử, hài lòng thỏa dạ nằm ngủ trong lòng Lâm Hiên.

Kỳ phát tình kết thúc ngay ngày thứ ba.

Hai người lại đợi thêm một ngày, xác định cơ thể của Doãn Lạc không có dị trạng gì nữa mới rời đi.

Lúc về đến nhà, Doãn Lạc chần chờ mãi mới gọi điện cho Đan Thanh, không bất ngờ gì khi nhận được tiếng rống từ ông. Đan Thanh nổi giận đùng đùng: “Bảo Lâm Hiên nghe máy.”

Doãn Lạc nhẹ giọng gọi ba ơi, nhưng cũng vô ích. Cậu đành phải đưa điện thoại cho Lâm Hiên, trên mặt đầy vẻ lo lắng.

Lâm Hiên nhận máy, đã chuẩn bị tâm lý sẽ bị mắng từ lâu, song không ngờ lời của Đan Thanh lại là: “Con hãy chăm sóc nó thật tốt nhé, ta chỉ có một đứa con trai cưng đó thôi...”

Đan Thanh chỉ nói một câu như vậy, rồi dường như không nói tiếp được nữa, thậm chí giọng nói ông đã hơi nghẹn ngào. Có lẽ Doãn Thế An đang ở bên cạnh nên nhận máy của Đan Thanh, nói với Lâm Hiên: “Tuần này rảnh thì đến nhà ăn cơm nhé, chúng ta bàn chuyện kết hôn.”

“Vâng.” Thường thì Alpha sẽ không quá cảm tính, nhưng dường như Lâm Hiên cũng bị tác động bởi cảm xúc của Đan Thanh, bèn học theo Doãn Lạc gọi một tiếng: “Thưa cha.”

Doãn Thế An im lặng một chốc, có lẽ là đang mỉm cười. Ông ừ một tiếng rồi cúp máy.

Doãn Lạc luôn ngồi cạnh nghe lén điện thoại, nghe xong cũng thở phào, nở một nụ cười vui vẻ với Lâm Hiên.

Lễ kết hôn được tổ chức vào một tháng sau đó, chẳng hề xa hoa, cực kỳ khiêm tốn, chỉ mở tiệc chiêu đãi người thân hai nhà.

Ngày kết hôn, hai người đứng trên bục đọc lời thề.

Lâm Hiên không được xem là người biết cách ăn nói cho lắm, sau khi nghiêm túc đọc lời thề sến súa, anh suy nghĩ một chốc rồi lặp lại lời đã từng nói với Doãn Lạc: “Anh sẽ chăm sóc em cả đời.”

Mà lời thề của Doãn Lạc cũng ngắn gọn khôn cùng, chỉ có một câu: “Anh yêu à, từ nay về sau, em sẽ chỉ phát tình vì anh mà thôi.”

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-yeu-hoi-hay-danh-dau-em-di>